

SOHONYAI EDIT

Szerelemlék

MÓRA KÖNYVKIADÓ

MARTON MAGDA RAJZAIVAL
A SOROZATTERV ZIGÁNY EDIT MUNKÁJA

V. 13.

Úristen, majd elhalok! Vettem egy cipőt – az árát le sem merem írni –, és most azt tágítom. Remélem, anyu nem hallja meg a nyögéseimet. Meg vagyok győződve arról, hogy a cipők élnek, és összejátszanak az eladókkal. Ez is például addig gusztáltatta magát, amíg le nem vettem a polcról, és az üzletben persze tökéletesen simult a lábamra. Itthon bezzeg! Csűr és csavar, úgy beledagadtam, hogy a lábam lila színű fölöslegként hajlik a fekete műbőrre... Még a macska is hitetlenkedve nézi.

Holnap lesz a negyedikesek ballagása, és nekünk, harmadikosoknak kell őket búcsúztatnunk. Szép hagyomány, csak nem tudom, hogy a III/A képes lesz-e teljesíteni a követelményeket.

A suliból kilógtunk, hogy lássuk a bolondballagást. Rengetegen voltak a gyülekezőhelyen: tengerérek és szűzoltók (ezt a szakmát tábla jelezte), fiúk utcai nőnek és cigánylányoknak öltözve. A lányok nyuszikának, cicának és temetkezési vállalkozónak álcázták magukat. Az egyik csoport ősebernek öltözött, szerencsétlenek majd megfagytak (jó hideg szél

fújt), mivel csak pár darab állatbőrbe tekergették a tagjaikat. A lábukon műszőrme utánozta a kőkori papucsot. Egy hatalmas tam-tamdob körül ugráltak, azt hitték, attól felmelegszenek. Aztán megkergettek egy dévaj cigánylányt (kinek serkenő szakállát rózsás kendő takarta, és vastag hangon kacagott). Amikor legnagyobb volt a tobzódás, hirtelen autódudálás harsant. Egy taxi hajtott a tömegbe, mindenfelől harsány ordítás kísérte. Egyik ablakán Bush hajolt ki, másik ablakán pedig Gorbacsov. Integettek olyan merev kézzel, ami csak a híres politikusok sajátja. (Azt hiszem, Németben lehet kapni ezeket a fejre húzható maszkokat.)

A fiúk eltervezték, hogy jövőre az egész osztály huszár lesz, lesz lovunk is teherautógumibelsőből, amit ha felfújunk, alkalmassá válik... Lelkesen magyarázták, hogyan lehet vele közlekedni: fel-le rángatjuk (miközben rajta ülünk), és pattog. Én nem szóltam rá semmit, de ha ezt megvalósítják, négykézláb mászom végig a Belvároson.

Jéé?! Nem érzem a lábam! Benézek az asztal alá, hátha lerohadt. Nocsak, nocsak: elvesztette lilás árnyalatát, és kellemes bordó színt kapott. Ha belenyomom az ujjamat, a rendőség azonosítja az ujjlenyomatot. Egyébként három napig nem kell iskolába menni, mert szerencsétlen negyedikesek most érettségiznek. Ez alatt a három nap alatt, azt hiszem, semmit sem csinálok, csak fekszem az ágyon, és a lábammal csiszálom a falat. Kint esik az eső, a fürdőszobánkban pedig egy csempész tevékenykedik. Anyu vett csempét, és most egy ürge ragasztgatja őket a falra. Nem mindegyik tapad neki oda, de nem csügged, mert sör viszont van elegendő. Roppant bájos és elmés. Nem is megyek a közelébe, mert sem a látványa, sem a szövege nem kiskorúaknak való.

Neki kellene állnom állatbetegséget tanulni. Brr! Még a hideg is kiráz, ha rá gondolok. Egyedül vagyok. Unatkozom.

V. 14.

Na, vége a csempézésnek. Anyu tajtékszik, mert a pasi az egyik famintát fordítva rakta fel, így most alul vannak a levelek, felül a törzs és a gyökérzet. Most egészen kísérteties a fürdőszoba: tök avantgárd! Megvolt a ballagás is, hála az égnek. Anyuval már reggel összeveszttem, mivel azt mondta: „Ne csak a koszütőt vidd el, kislányom, hanem a matrózt is!” Hosszú viták után bepakoltam az egyenruhát is, fogtam a nagy szatyor tulipánt (a Nagyfi kaszálta le a kertjét), és odébbálltam. Negyedórát késtem, mire odaértem, csodálatosan fel volt díszítve a terem. Mindenhol hosszú levelű fenyőágak, orgona (a fiúk annyit loptak, hogy taxival hozták el), meg később az én tulipánjaim.

Az udvaron marha sokan voltak, az emelvénynek még a közelébe sem kerülhettünk. Mi különben is csak azt vártuk, hogy Kati elmondja a versét, a többi nem érdekelt. El is mondta, mi hangosan éljeneztünk és tapsoltunk. (Rajtunk kívül senki sem tapsolt, úgyhogy az igazgató úr meg a szülők jól megnéztek, bennünket. Jobbnak láttuk, ha elpárolgunk.)

Szerencsém volt, hogy vittem matrózzuhát, mert mindenkin az volt.

V. 19.

Az újságban nem három-, hanem négynapos érettségi szünetről volt szó; lehet, hogy engem félreinformáltak? Minden esetre fogadtam Apuval, hogy csütörtökön még nem kell iskolába menni. Mi történhet? Maximum elvesztem a fogadást... Különben is félek a matektól, felelést ígértek belőle.

Zsófi, Zsófi, borzasztó, amit csinálsz! Nem ismerek rád! Már a suliból is kilógsz? – szörnyű lelkiismeret-furdalás gyötör. Át is megyek a Katihoz, a legjobb barátnőmhöz délután, hogy lecsillapodjon.

Egész nap nem csinálunk mást, csak a Danubiust hallgatjuk, és beszélgetünk. Mi volt régebben a Zsoltival meg a Szűcsivel... Tényleg, a Szűcsit is milyen régen láttam, hja, kérem, akit felvettek az egyetemre, az ritkán jön a szülővárosába. Valahogy olyan idegenek lettünk egymásnak. Mindkét részről a gyanú, hogy biztosan mással vagy: aztán már nem is válaszoltam a leveleire. Jobb neki, ha szabadon válogathat, én nem akarom megkötni a kezét, és így magam sem sérülök, ha esetleg tényleg másnál köt ki. Ez van, sokszor sajnálom tőle, ha eszembe jut. Már egy éve nem jártam senkivel, talán nem is tudnék kommunikálni a fiúkkal. Remélem, hamar felépül a Kati, hogy elmehessünk a diszkóba, vagy bárhová, ahol nem vagyunk egyedül. Annyira jó lenne egy nagy baráti társaságba tartozni, akik között biztonságban vagyunk, együtt tartunk bulikat, vagy csak beszélgetünk! Ezzel szemben mi van? A Kati átjön esténként, beteszem a kedvenc kazettámat (spanyol gitárzene – flamenco), eloltjuk a villanyt, és gyertyát gyújtunk, hogy legyen hangulatunk. A Kacor kandúrnak mindig sejtelmesen világít a szeme, és mi jól érezzük magunkat. A gitárzene gyönyörű, elképzeljük a spanyol bikákat száguldani, lovasok követik őket, gyönyörű, táncos léptű lovakon. Mindenfelé kavargó a por, és izzadság ül az arcokon... .

Szeretném ezt megfesteni. Csináltam hozzá vázlatokat, de ha ki akarom vetíteni, amit érzek, akkor összevissza kéne a mozdulatokat rajzolni. Nem olyan villanó, érzékeny és vágató, mint a képzeletemben, hanem nyugalmas ... és unalmas. Miért vagyok ennyire tehetségtelen? Emberek! Segítsetek! Én egy fejlődésben visszamaradott gyermek vagyok!

V. 24.

Hű! Most végeztem a mosással, egy kicsit elfáradtam. Ma 24-e van, és ígéretemhez híven nem mentem iskolába. Még a mosás előtt elmernem a boltba is. Nem ismersz rám, kis naplóm, ugye? Milyen szorgalmas és segítőkész kislánya lettem anyukának. A csillagos ege! Az! Főleg, ha nem ad erre a napra igazolást.

Ennyi izgulást nem is ér meg a matekóra. Kész ráfizetés!

V. 25.

Mindenért megbűnhődik az ember. Nemhiába írta meg Tolsztoj bácsi vagy talán Dosztojevszkij a *Bűn és bűnhődés* c. korszakos művét.

Ma gyakorlatos péntek van, ezért 7 óra előtt már ott álldogáltam a gyülekezési helyen. Igen ám, de más senki. Vagy fél órán át tépegetett a frász, de nem jelentkezett senki. Kopogtatok a tanáriba – nem nyitnak ajtót. Mi a csuda, kitört a lepra? Fel-alá mászkáltam az új cipőmben, és sírt belül a lelkem. Végre megjelent két osztálytársam, azt hittem, a felmentő sereg, de hamar kiderült róluk, hogy ők is lógtak előző nap, és fogalmuk sincs, hol lehetnek a többiek. Akik persze a legnagyobb nyugiban nyolc órára jöttek, mert elmaradt a gyakorlat. Ott voltunk vagy negyedórát, aztán hazamehettünk. Addigra mindkét lábam lesántult, az a nehéz táská a munkaruhámmal meg még a saját hülyeségeim! A hajnali kelésről pedig említést se tegyünk!

Megfogadtam Kacornak, hogy többet nem lógok. Érdekesen bandzsított a hallatára – szerintem nem hitte el.

Énistenemjóistenembecsukódikmáraszemem. Délután öröm érte kis családukat: meglátogattak minket a rokonok! A Jancsika meg a Böske nénye. Fölgyüttek, és ittend lesznek két napig! Vásáróni meg körünézni kicsinység! Amíg alkudoztak a Skálában az eladóval, úgy tettem, mintha nem hozzám tartoznának.

V. 28.

Mi a legújabb hír? Na, mi? Mumpszos vagyok!

Reggel, amikor felébredtem, kis csomócskákat fedeztem fel a fülem mögött. Azért elmentem iskolába, és megkérdeztem a teremben az első szembejövőtől (Gruber Miki): – Te voltál már mumpszos? – Kiderült, hogy nem. A fiúk rögtön elkezdtek sikongatni: – Menj innen, ne nyúlj hozzám! stb. Állítólag ha egy fiú mumpszot kap, akkor később nem lehet gyereke.

Egyedül a Tamás merete diagnosztizálás céljából megtapogatni, és megállapította róla, hogy olyan csontja neki is van. A púpom nevében megsértődtem, és biztosítottam róla, hogy ez originál mumpsz, mert ilyenem nekem még sosem volt. Remélem, nem kapja el, mert el lennék átkozva örökre.

Délután átmentem a doki bácsihoz. Ahogy meglátott, mosolyogva kérdezte: – Hát ennek az aranyos kislánynak mi baja? – Elmakogtam. Jól megnyomkodta. Sziszegtem. Aztán kijelentette, hogy ez még nem az igazi, csak ha feldagad akkorára, mint a köllökgólya pofája! Az igen! (Kicsit szégyelltem, hogy nekem csak ilyen gyöszös van, és izgultam, hátha nem ír ki.) Végül is abban egyeztünk meg, hogy négy nap múlva visszamegyek, addig is egyek sok rágógumit és kenyérhéjat.

V. 29.

Teljesen elmúltak a csomócskáim. Tegnap egész nap nem csináltam semmit, csak bámultam, ezért ma visszamentem az orvoshoz, hogy holnap mehessek suliba.

Tök nagyot égtem! Délután nem volt rajtam se kontaktlencse, se szemüveg. Éppen az ágyon feküdtem, amikor hallottam, hogy a szülők beszélgetnek valakivel. Látni nem sűrűn láttam semmit, de felrémlent bennem, hogy Anya beszélt egy fiatal kolléganőjéről, aki ma meglátogatja. Köszöntem is: – Hello! – Aztán közelebb mentem, és megláttam, ki az. Hát a szomszéd Piros bácsi nővére – legalább 60 éves. Diszkréten köhögtem, és nem győztem mondogatni: – Csókolom, csókolom...

Később átmentem a Mamához, hogy meglocsoljam a kertet. Amikor befejeztem, beledobtam a disznóól mögött álló kiskádba a slagot. Jusst is kipattant belőle, és telibe talált. Tiszta víz lettem.

Feldobtam a Mama levelét a postán, és amikor nyaltam le, a boríték széle elvágta a számat. Ahányszor ásítok, annyiszor reped fel. Teljesen odavagyok.

Felcaptam egy könyvet kíváncsiságból. Itt nyílt ki:

*Élvezzétek a szép
Kor idejét Fialatok, hejh!
Élvezzétek a szép Kor idejét,
Csókot ne mulasszatok, hejh!
Boldogság, gyönyörűség,
Mit ér akár özönben,
Ha szívetek aközben szerelmi Tűzben nem ég.*

Ehhez nincs hozzáfűznivalóm.

VI. 2.

Csomó tantárgyból kell javítanom, hajnali 2-ig biológiát tanultam, és 6-kor felkeltem kémiazni.

Első két óra biosz volt, a tanárnő be sem jött. Kémian a tanár meghívta az egész osztályt fagyizni. Matekon csak üldögéltünk, és olvastuk az Élet és Tudomány összegyűjtött 75-ös példányait. Az egyikben volt etológiával kapcsolatos cikk (etológia = viselkedéstan), hogyan viselkedik egy kacérkodó lány. Rögtön ki is próbáltam az előttünk ülő Kerekes Tibin. Ránéztem úgy, ahogy a könyvben van írva (tág pupillákkal), aztán megkérdeztem tőle: – Milyen érzelmeket váltok ki belőled? – Tibi: – Megijedek. – Kati: – Nevetést. – Pedig „gyengéd érzelmeket” kellett volna. Csináltam még a fej oldalra billentését, szemforgatást, lesütést az előbbiekhöz hasonló sikerrel. Egyvalaminek azért volt hatása: a szemsarkából-perzselő-tekintet hatására a Tibi elpirult. De könyörgöm! Ha egy idegenre így nézek, azt hiszi, dilis vagyok. Szórakoztunk még vele egy darabig, aztán a Tibi leintett: – Zsófi, nincs neked szükséged kacérkodásra ... – és hozzá mosolygott.

Most nem értem, ezt pozitív vagy negatív értelemben mondta?

Mindjárt éjfél, és még mindig ezt a nyamvadt higiénia magolom.

VI. 5.

Túl vagyunk az évszázadon. Három hármasom és egy négyesem lett, a többi ötös.

A múltkor higiéniaiból is feleslegesen készültem. Csak a magyar és az orosz volt megtartva, a többire be sem jöttek a tanárok. A fél osztály nekiült kártyázni. Összetoltuk a padokat, és körülültük. Gyilkosost játszottunk, bár a Tomi váltig erősködött, hogy inkább kukizzunk. (Ez egy, csak általa ismert kártyajáték.) A Rózsa rögtön beszólt: – Gyere ide, Tomika, és csináld! – mindenki röhögött. Annyi lapot osztottunk ki, ahányan voltunk, és a piros ást kineveztük fegyvernek. Akihez került, az lett a gyilkos, akinek kacsintania kellett teljesen észrevétlenül. Ha valakire rákacsintasz, az meghalt, vagyis kiesett a játékból. Mindenki árgus szemekkel figyelte a másikat, hátha meglátjuk, ahogy orvul kacsint. A legügyesebb gyilkos a Zizsó volt, szegény hülyére senki sem gyanakodott. Velem viszont nem volt jó játszani, mert a kontaktlencse miatt folyton pislogtam. Végül is ezzel a játékkal múlt ki a tanév.

VI. 9.

Ma voltam először a nyári gyakorlatos munkahelyemen. Egy élelmiszervizsgáló laboratóriumba kerültem, állítólag könnyű munka. Ahogy beléptem a terembe, olyan beszélgetések ütötték meg a fülemet, amikből csak ezt az egy szót értettem: táptalaj. El vagyok szörnyedve: semmihez sem értek. Egy darabig álldogáltam, mint a faszent, aztán megkérdeztem: – Kaphatnék egy széket? – Kaptam. Eleinte senki sem törődött velem, egyedül egy arra tévedt fehér köpenyes muki, aki így szólt a felettesemnek: Ágika, fogja ám be ezt a kislányt munkára! – Ágika lelkesen bólintott, aztán tovább olvasta az újságját. Úgy dél felé kezdték szállítani a mintákat, utána már ki sem láttunk a munkából. Nekem leginkább csak pipettázás és mosogatás jutott.

VI. 13.

Meghalok. Ma 600 darab kémcsövet raktam állványra, aztán egyenként bedugóztam őket, majd ötvenesével barna papírzacskóba csomagoltam.

Mi lesz velem egy hónapon át? A Kati egy isten háta mögötti helyen gyakorlatozik. Megöl az unalom!

Délután meglátogattam a Nagyit. Boldogan éldegélnek a Bertuskával, a tombolán nyert malaccal (aki már lassan a harmadik születésnapját is megéri).

Lelkesen kigyomláltuk a véleményt, megfürdettük a malacot, ettem buktát, és hazaindultam. Fehér miniruha volt rajtam és fekete napszemüveg, azt hiszem, nem néztem ki rosszul. Egyszer csak egy hapsi kerekezik el mellettem, és megnéz. Aztán megfordul, és elém kanyarodik; szépen elállta az utat.

– Ne haragudj, hogy leszólítlak – mondta. –Fotós vagyok. Lefotózhatnálak?

Egy szót sem szóltam, csak nagy ívben kikerültem. Lehet, hogy ő fotós, de én meg nem vagyok hülye. Fényképezgesse csak otthon a feleségét!

Tegnap leugrottunk a Velencei-tó partjára diszkóba. Szeretek szombatonként készülődni! A várakozás izgalmasabb, mint maga a hely. Szépen felöltöztünk, sprayztünk és festettünk, kentünk és fésültünk. Levonatoztunk, a bejárat előtt hosszú sor. A zene kihallatszott, nem messze a fémkerítés mögött zöldben játszott a tó. A sorban rendszerint alig szóltunk egymáshoz, úgy izgulunk, és megadóan araszolgatunk a pénztár felé. Bent párás meleg fogad minket, és minden dobhártyát renget a hangszórókból áradó zene. Egy darabig a parkett szélén ácsorogtunk, állandóan belénk botlott valaki, úgyhogy beálltunk táncolni. Egyezményes jelként most is a haj igazításban állapotunk meg (ha abba akarjuk hagyni, mert unjuk a partnert). Nem sok idő telt el, odajött hozzánk két kisrác: – Szabad? – kérdezték, beleegyezően bólintottunk. A Katival alig bírtuk visszafojtani a nevetést, mert akivel ő táncolt, annak napszemüveg volt a szemén, és láthatóan nagyon dögösnek érezte magát. Csodálom, hogy nem botlott el a lábaiban. Három számnyit küszködtünk velük végig, aztán megköszöntük. Újra felkértek minket, megint lötyögtünk. Közben a DJ bedobott egy lassú számot, mindenki összeborult. Nekem roppant értelmes fiatalember jutott, ez ránézésre látszott, de azért megpróbáltam beszélgetni vele. A közelben van egy ifjúsági tábor, gyanítottam, onnan jöttek. Meg is kérdeztem tőle: – Táboros vagy? – Rám üvöltött: – Mi?? – Lenyeltem a megjegyzésemet a „kutyádnak meg tessék” vonatkozásában, és újra szólottam: – Táboros vagy? – Süvöltés: – Micsoda? – Nem adtam fel, makacs fajta vagyok. – Táboros vagy? – Végre megüthette valami esze parányi kis kolompját, mert visszasikított: – Má' mé' lenne nekünk táborunk?! Teljesen elgyengültem, és talán össze is csuklóm, ha nem markol olyan szoroson. Átnéztem a Katira, ott forgott mellettünk unatkozó arccal. Megigazítottam a hajamat, bólintott. Alig győztük kivárni az extra hosszú maxi singéi végét, aztán söpörtünk, minél messzebb az ifjoncoktól.

Megint kiálltunk a parkett szélére, ahogy egymás között neveztek: bérelt helyünkre. Most hosszabb ideig ácsorogtunk hasztalan. Már éppen kezdtünk megijedni, amikor két finom illat lépett mellénk. Hatalmas izmok és hatalmas önbizalom, csak úgy sütött belőlük az, hogy ők a Nők Bálványai. Hátranyalva a hajuk, az egyiknek a szeme is ki volt halványan húzva. Talán nem voltunk kellőképpen elájulva tőlük, mert két szám után ők köszönték meg a táncot. Kicsit kezdtem rosszul érezni magam a cigarettafüsttől és a minimális mennyiségű levegőtől, ezért kimentünk levegőzni. Nekitámaszkodtunk a vaskorlátnak, és beszívtuk a jó vízszagú éjszakát, a tó túlsó partját félkaréjban ölelték körül a világító fénypontok. Teljesen besötétedett, a lámpák körül szunyoghad ostromolta a forró burákat. A diszkó hősége után jólesett a könnyű szellő, felszárította ruhánk hajlataiból az izzadságot. A móló felől vidám csapat közeledett, hangosan beszélgettek, és nagyokat nevettek.

Jól megnéztem őket, aztán belekaptam a Kati kezébe. A Szücsi, is közöttük volt. Csak egy villanás volt, míg felénk nézett – azt hiszem, nem vett észre.

Olyan jó, hogy Kati val szavak nélkül is értjük egymást! Gyorsan visszamentünk, a jótékony tömeg talán minket is eltakar. Már csak egy óra volt hátra a vonat indulásáig, megpróbáltuk jól érezni magunkat. Katit lekérték mellőlem, egyedül maradtam. Egy székhöz támaszkodtam, és elővett az a régi kellemetlen érzés, a magányosság szorongatása. A lemezlovas rekedtre kiabálta magát, hogy lelkesedjünk, de a mikrofon torzítása miatt alig-alig lehetett érteni, mit mond. Egy hang szólt a hátam mögül: – Jössz táncolni? – egy harminc év körüli, alacsony, bajszos férfi nézett velem szemközt. Bágyadtan válaszoltam: – Ne haragudj, nem. – Meg sem mozdult: – Jössz táncolni? – Ismét csak a fejemet ráztam: – Ne haragudj, nem! – Az illető rondán nézett rám, aztán a képembe ordított: – Hülye liba!

Nagyon meglepődtem, ez idáig még nem ért ilyen inzultus. Mindenesetre elérte, hogy az első fiúval elmentem táncolni, aki felkért. Szerencsére egészen kellemes fiatalemberre akadtam, el is döntöttem, hogy „nála maradok”, míg véget nem ér számunkra az éjszaka. Meghívott egy kólára, jólesett a melegben. Beszélgetni akartunk, de nagyon akadozott a társalgás. Végül is az általános „Hol laksz? Mit csinálsz?” formuláknál maradtunk. Beálltunk táncolni, ha szól a zene, akkor úgysem kell gyötörni magunkat témakereséssel. Teljesen reménytelenül bámultam a táncolókat, hosszan tanulmányoztam, hogy mellettünk egy fiúnak hogyan patakzik az arcán a veríték.

Mind a kettőnket kikísértek a vasútállomásra, megbeszéltük, hogy jövő héten újra találkozunk. Kati ragyogott, míg integetett a piszkos ablaküveg mögött, én szomorú voltam.

Otthon megkérdeztem az ágyam szélén álmosan kucorgó Kacortól: vajon mi történhetett velem?

Buksi feje a kezem alá simult, halkan morgott, de nem adott feleletet.

V. 18.

Az a fehér köpenyes muki ma behívatott az irodájába. Kiderült, hogy ő itt az igazgató, és kötelességének érzi, hogy megtudja, milyen a hangulatom. Mondtam, egészen kitűnő. (Ha csúnyát mondok, még nem adja meg az ötöst.)

Szemben ült velem, és míg komoly diskurzust folytattunk, bolond ötletem támadt. Mi lenne, ha most felállnék, és megborzolnám a megmaradt pár szál haját? Olyan gondosan voltak sorba rendezgetve a feje tetején. Bujkált a számban a kuncogás, és erősen kellett fogynom a szék karfáját, hogy még viccből se csináljam meg.

Ebből is látszik, hogy csak két székkarfa választ el a teljes megtébolyodástól.

Apu vett nekem egy S. Sheldon-könyvet, az *Angyalok dühét*. Lehet, hogy kommersz, és nem okosodom tőle, de egészen fantasztikusnak találtam. Van benne humor és elegancia, keménység és báj, valami, ami megfoghatatlan, de egyszerűen tudjuk róla, hogy az írója tehetséges.

Mint amikor Salvador Dalit mutogatják a tv-ben. Lehet, hogy az ember nem is szimpatikus, de amit csinál! A fantáziájának a legelrejtettebb zugaiból is elő tudott csalni képeket, és nemcsak előszedte őket, hanem meg is valósította. És ez szinte több, mint a kitalálás. Azok a puha órák és szűnyoglábú elefántok! Van bennük mozgás, lendület, pedig állnak, és nem is a haladás a céljuk. Az én képeimben miért nincs meg ugyanez? Valószínűleg azért, mert nem vagyok kivételes tehetség. Lehet, hogy ebbe bele kell törődnöm? Kezdek megbarátkozni a gondolattal.

Miért akarunk mindenáron kitörni a többi közül? Minek? Hogy ne felejtessenek el? Akár kiabálhatom is a legnagyobb hegy tetején: „Emberek, ne felejtsetek el! Én is éltem!” Igaz, hogy nem tettem semmi nagyszerűt, csak éltem, de legalább megpróbáltam. Ez törtetés lenne vagy hatalomvágy? Ezen is gondolkodtam már – inkább csak azt szeretném, ha meghalok, maradjon utánam valami emlék... De minek? Kinek fontos ez rajtam kívül?

VII.

Dátumot nem tudok írni, és lusta vagyok mozdulni, hogy megnézzem. Régen naplóztam, ahhoz is letargiás voltam, hogy a ceruzát emelgessem:

Gyakorlatból megkaptam az ötöst. A muki behívott megint, és megkérdezte tőlem, hányast szeretnék. Rezzenéstelen arccal válaszoltam: ötöst. Ilyen hülyeséget kérdezni egy diáktól! Miért, mit képzelt: Ki is akadt rajta rendesen: – Úgy gondolja, kislány, ennyire jó , volt az itt végzett munkája? – Kiszáradt a szám rögtön, és csodálkoztam: már az is baj, ha az igazat mondom? – A munkámat önök értékelik, én csak azt mondtam, amit szeretnék...

Ez sem tetszhetett neki, de én nem fogok jópofizni meg bazsalyogni egy jegyért, amit kiérdemlek. (Haha! Alig vagyok nagyképű!) Azért beírta az ötöst, de sejtem, hogy sulis után nemigen vesznek fel ide dolgozni.

Holnap leugrunk a Katival a tóhoz, hátha némi változatosságot hoz. Egyszerűen nem tudom, mi bajom. Nincs életkedvem vagy mi...

Mi történt! Jobb ha elejétől leírok mindent. Fekszünk a strandon, süttetjük magunkat a nappal, a fű természetesen teljesen kiégett. Ez azért előnytelen, mert fürdés után földes lesz a lábunk, koszosabb, mint amikor belementünk. Ha hanyatt fekszünk, nem is látni mást, csak két-két csömböllékes-fekete talpat. Hiába próbáljuk leügyeskedni a nagylábujjunkkal, inkább csak az is piszkos lesz. Külön törülközőt pedig nem hoztunk erre a célra. Szóval mindenképpen égő, bár az vigasztalt, hogy a környéken mindenki hasonló alsó végtagokkal rendelkezett. Rájöttünk, ha megszárad, úgyis leperreg. Ha! Erről Zsiga nevű unokaöcsém jut eszembe, aki utál fürdeni. Mindig az óbégatja: – Anya, minek megmosni, amikor úgyis piszkos lesz? Lényegét tekintve igaza van, de ami a részleteket illeti...

Tehát feküdtünk a hasunkon. Hirtelen két barna láb jelent meg a látószögünkben, és annyit láttunk, hogy két kéz megragadja a labdánkat, majd a kéz is, láb is, a labda is eltűnik. Rögtön dühbe gurultunk, és kiabálni kezdtünk: – Hozd vissza! Az a miénk! – Messziről egy csapat fiú integetett vissza: – Hahó, lányok, vegyétek el, ha tudjátok!

Gondolhattuk volna, hogy valamelyik dús fantáziájú fiatalember találta ki, így akartak ismerkedni. Összenéztünk a Katival, és megállapodtunk abban; legyen nekik. Játsszanak csak a labdával, ha kiszórakozták magukat, majd úgyis visszahozzák. Ha nem, akkor sem szakadunk bele. Nyugodtan feküdtünk tovább.

A fiúk nem ezt várták. Megint üvöltöttek: – Nem féltitek? Hé! Figyeljetek már egy kicsit!

Micsoda majmok! Lehajtottuk a fejünket, hogy ne lássák a nevetésünket. Talán tíz percig maradtak nyugton, aztán a három legbátrabb újra megjelent. Leterítették mellénk a plédjüket, de nem szóltak egy szót sem. Mi meg úgy tettünk, mint aki észre sem veszi, hogy történt a környezetünkben változás. Halkan fogadásokat tettünk, mivel fognak kísérletezni. Én azt mondtam, biztosan fejbe dobnak minket a labdával, ha nem kell már, és különben is ez a tevékenység a fiúk kedvenc elfoglaltsága. A Kati azt mondta, hogy játszani hívnak minket a vízbe. Ő volt kettőnk közül az okosabb. Valóban játszani hívtak minket. Egy pakli römikártya volt a kezükben, és érdeklődtek, tudunk-e rablózni. A Kati közölte, tudunk. A végén az sült ki a dologból, hogy közelebb húzták a pokrócukat, és nekiálltunk (ültünk) kártyázni. De tétet is szabtuk, minden vesztesnek fizetnie kell egy pohár málnaszörpöt. Lelkesen egyeztek bele, mert nem tudták, kivel van dolguk. Ugyanis mi unalmas óráinkban tökélyre fejlesztettük a kártyatudásunkat, és most élvezettel tettük tönkre röpke negyed óra alatt a három fiatalembert. Úgy harminc pohár málnaszörpöt vesztettek, amikor azt mondtuk, elég. Nem akartuk behajtani az adósságot, de egy-egy pohár málnát azért elfogadtunk. A kövérebbik, bizonyos Csaba nevezetű, el is rohant érte. Móna és Guszti maradt ott velünk. Egy darabig csöndben mosolyogtunk, gondolom, egyikünknek sem jutott az eszébe semmi értelmes, amikor megkérdeztem: – Ti testvérek vagytok? (Nagyon hasonlítottak egymásra.) – Riadtan tiltakoztak: – Dehogysis! Isten ments! – A Móna rejtélyesen ennyit mondott: – Visszont egy házban lakunk. –Tényleg? – csodálkoztunk, mire Guszti: – Igen, ő is egy házban, meg én is egy házban. –Majdnem levakartuk magunkat.

Délben meghívtak minket ebédelni egy kis vendéglőbe. Kicsit gondolkodtunk rajta, aztán elfogadtuk. Bementünk, leültünk egy asztalhoz, kihozták az étlapot. A pincér kezdettől fogva csúnyán nézett ránk, talán azt hitte, mert 17 évesek vagyunk, már nem mehetünk vendéglőbe?

Móna elkezdte olvasni az étlapot, még azt is felolvasta, hogy „Jó étvágyat!”, a Guszti pedig ragaszkodott – ha már választani lehet – Alföldi Mihályné h. üzletvezetőhöz. A pincér le is ejtette a kólával megrakott tálcát. Nemhiába voltunk szegénynek gyanúsak már elejétől fogva. Végül is brassói aprópecsenyét és fagyit kértünk négy személyre, a fiúk pluszban gyümölcsrizst. Míg vártuk az ételt, a Móna böködni kezdte vádló tekintettel a zsír pacnis abroszt. Már azt beszélte, hogy követeli, azonnal cseréljék ki, mikor Guszti rászólt: – Ne balhézz, öreg, mindjárt küldik a kidobó embert? –A Mónát mintha kicserélték volna: – Nahát! Micsoda szép,, érdekes mintája van ennek a térítőnek!

Sokat nevtünk, egészen kellemes délután volt. Holnap megint találkozunk velük!

Gusztiékat már két hete ismerjük, és most ezen a hétvégén megyünk velük diszkóba. Úgy örülök neki! Szeretnék végre felszabadultan vidám lenni, úgy, hogy ne kelljen tetszeni senkinek, ne kelljen attól félni, hogy egyedül maradok.

A Kacornak valami miatt sebes lett a végbele. Átvittük az állatorvoshoz, kipucolta és behintőporozta. Ráhúztam egyik babám bugyiját, nehogy elfertőződjék a seb. Lukat is kellett rá vágni, hogy a farka kiférjen, és most pompásan fest benne. Csak nézni kell, mit csinál, mert a homokosládáját tájolja, akkor le kell venni róla a bugyit. Félek, nehogy belázasodjon. Abbahagyom, rohanok a boltba tejfölért. Este moziba megyünk!

11 óra van, megjöttem a kertmoziból. Egy Piedone-filmet néztünk (kicsit unom már az állandó verekedést), de a fiúk nagyszerűen szórakoztak rajta. Előadás alatt észrevétlenül kibújtam a szandálomból, mert az egyik pánt kicsit nyomta a bőrömet. Jólesett szellőztetni, és azt gondoltam, úgysem látja senki.

A film vége felé nyúlok utána, keresem, tapogatom a lábammal, cipő sehol. Megijedek, messzebb kanalizok, hátha véletlenül arrébb került, de sehol semmi. Kati kérdi: – Mi van? Miért nem maradsz nyugton? – Mondom: – Eltűnt a cipőm, azt keresem. – Azt hitte, tréfálok. Végül lehajoltam, úgy sem láttam. Négykézláb ereszkedtem, sehol semmi. Vége a filmnek, mindenki özönlik kifelé, és az utolsó szúnyogokat csapja agyon a tarkóján, én még mindig ott ülök teljesen hülyén. Mezítláb nem mehetek haza! A Guszti fölém hajol: – Mi baj, szenyorita? Elveszett tán valamije? – Ránézek, és sziszegek: – Te gyalázatos, add vissza, de rögtön! – köhögve veszi elő a háta mögül.

Arra kíváncsi vagyok, a diszkóban mit fognak kitalálni.

Négyen el akartunk menni lovas felvonulásra, de elszúrtuk az időt, és csak a lócitromokat láttuk. A Kati el is csúszott egyen. Szerencsére ott volt mellette a Móna, és elkapta, mielőtt elterült volna. Aztán bejelentette, hogy védnökséget vállal felette, és a továbbiakban el sem engedte a kezét. Előttünk mentek, a Guszti pedig jelentőségteljesen mutogatott rájuk. Nevetve nyújtottam a kezemet, de rögtön az egész karomat akarta. Áttette a derekán, ő meg átfogta a vállam. Nem nagyon tetszett, de nem sodortam le magamról.

Vasárnap van, tegnap volt szombat. De milyen szombat! Nyögök, ha eszembe jut.

A fiúk „Úr naptyára” kirittyentve vártak minket a bejáratnál, foglaltak asztalt is. Bent dübörgött a lemezlovas, és a parkettet lassan belepték a táncolók. Mi is beálltunk. A Katival a tánciskolában tanult unalmas kis diszkóegyesnek nevezett lépésekkel roptunk, teljesen egyformán és teljesen unalmasan.

Bezzeg a párjaink! Olajozottan és figurázva, könnyed, lezser mozdulatokkal. Látszott rajtuk, sokat gyakorolták. Mindenesetre nem kellett szégyenkezni velük.

Amikor elfáradtunk, leültünk, és kólát ittunk. Észrevettem, a Guszti orra körül pár barátságos kis szeplő bujkál. Sűrű a szempillája, és különösen széppé teszi a szemét. Nem egy Don Juan-típus (látszatra), de azért helyes. És imádja a matematikát! Ez számomra nagy fegyvertény, rögtön nagyobb tisztelettel néztem rá. A mellettünk lévő asztalnál néhány részeg gyerek gurigázott a sörösüvegekkel. Kilenc óra sem volt, máris totálra itták magukat. Az ilyen szerintem nem normális. Móna bejelentette, hogy elvisznek minket holnap csónakázni. Felszólalása közhelyeslést váltott ki. Még sosem ültünk csónakban, kíváncsi vagyok, milyen az. Megkérdeztük, hogy mitől Móna a Móna, kiderült, a Molnár családnév miatt. Az egyik tanárunk tájszólással beszélt, és a Molnárt „Mónar”-nak mondta. Röviden: Móna.

Bedobtak egy lassút, felálltunk és kivonultunk. A Guszti átfogott, én is belekapaszkodtam. Óvatosan megsimogatta a hátamat, aztán felemelte az állam, és a szemembe nézett. Rábandzsítottam a szeplőjére, majd úgy tettem, mintha nem vettem volna észre: a szája közelített az enyémhez. Köhögni akartam, de azt túl durvának találtam, egyre közeledett, megsérteni nem akartam, ezért felszisszentem és megálltam. A fülembé suttogott. – Mi baj? –

Semmi, semmi csak hasogat a... a... a bölcsességfogam helye. – Nem tudom, miért tartják a húzódozást olyan bájosnak a fiúk, de ez is csak mosolygott. Teljesen magához húzott, így rádőlve kellett tovább táncolni. Nem volt a legkényelmesebb, de legalább Zsófi jelentős részét nem nekem kellett cipelni. Forogtunk-forogtunk, néztem a mellettünk csókolózó párokat. Aztán megakadt a lélegzetem. Az egyik oszlophoz dülve a Szücsi állt, és minket nézett. Nem jobbra és nem balra, tévedhetetlenül ránk nézett. Kirázott a hideg, mire a Guszti megint simogatni kezdte a hátamat azzal, hogy felmelegít. Most kifejezetten idegesített. A szívem annyira vert, mintha ezer métert futottam volna, szerintem Guszti is észlelte (valószínűleg fél győzelemnek könyvelte el). Próbáltam kicsit távolabb húzódni tőle, de nem engedett, és azt mondta, milyen jó illata van a hajamnak. (Jó, hogy egész doboz hajlakkot szórtam rá, csodálom, hogy az orra nem ragadt bele.) A szájával simogatni kezdte az arcomat, egyre-egyre közelebb a számhoz. Hiába forgattam el a fejemet, csak nevetett, azt gondolta, játszom. Közben a halál vize vert ki, mert minden fordulónál szembetalálkoztam azzal a kék szempárral, amelyik ránk szegeződött, és riadalmat lopott a szívembe.

Végre véget ért ez a kíneserves szám, úgy örültem, mint régen, ha a *Frakkot* adták a tv-ben.

Leültünk. Móna győzedelmi V-jelet intett két ujjával barátja felé, vagyis Kati hagyta magát megcsókolni. Mind a ketten boldognak látszottak. Én voltam a kemény dió, akinek idő kell.

Amikor leültünk, Guszti az ölébe akart vonni, de mosolyogva kikerültem a kezét: – Tudod, kicsit ódivatú vagyok, majd legközelebb. – Megőrülök, milyen lány vagy te?!

A torkomat köszörültem, és nem válaszoltam, mert a mellettünk lévő asztalhoz letelepedett a Szücsi. Megpróbáltam közömbös arccal ránézni, és mint egy felületes ismerősnek, odaköszöntem neki. Csodálom, hogy nem robbant millió szikrára az a pohár, amit megszorítottam. Szegény Guszti fogta a másik mancsom, ő viszont nem volt üvegből, ezért biztatásnak vette. Félresimította a hajamat a fülemnél, imitálta, hogy sügni akar valamit. A kezét is odarakta, hogy ne lássa senki, mit csinál, aztán nagyot belepuszilt a hallójáratomba. Amúgy se hallottam sokat a zene miatt, most teljesen süketté tett. Édesdeden mosolyogtam, és megpusziltam az arcát. Ez már sok lehetett a Szücsinek. Felkelt, dühösen a helyére tolt a székét, és elvonult. Azt hittem, föbe lövöm magamat egy üres kólásüveggel. Főleg amikor újra feltűnt egy nagy mellű lány társaságában. Rám nézett, megvárta, míg figyelem, aztán elfordította a fejét. Ha harc, hát legyen harc! Gusztihoz fordultam, és úgy tettem, mint a híres férfisztárok szoktak a szédíteni való tyúkokkal. Megsimogattam a kezét, félig lehunytam a szemem, és mély hangon csak ennyit mondtam: – Hello, darlyng, töltsük együtt az estét! – Nevettünk, és újra mentünk táncolni. A Szücsi és a töltött galamb nemsokára követtek minket, ott lejtettek mellettünk. Ha akartam volna, súrolhatom a bőrét a bőrömmel, kicsit szaglásztam, és az orrom megtalálta az illatát. Fehér póló volt rajta, és kilátszott az alkarján az a dudorodó ér, ami mindig úgy tetszett. A nyaka most is sima volt, barnára sült arcából ragyogóbban villant a kék szeme. Egy szépséghibája volt: most nem rám villogtatta.

11 óra lett, és nekünk indulni kellett a vonathoz. Guszti törte nekem az utat a táncolók között, fél kezével magával vontatva. Egy utolsó pillantást vettem a Szücsi hátára, s mintha megérezte volna, megfordult. Egy másodpercig tartott, mégis fényévnyinek tűnt az a villanás, amit egyik szembogár küldött a másiknak. Aztán újra a tudatomba tört a nyüzsgés és a tömeg, és már kint is álltunk az ajtónál. A vonaton hazáig ezen a pillantáson gondolkodtam. Tudtam, hogy csupaszon kiültek érzelmeim az arcomra, és most ő is tudja, hogy még mindig szeretem. Ó, te búbanatos világ, minek ennyi komplikáció? Most is megfájdult a szívem.

A csónakázás meglehetősen ingatag művelet! Alig mertem mozdulni, annyira féltem, hogy az a könnyű ladik felborul. Móna az *O sole miot* énekelte a Gusztival kánonban, míg eveztek. A hullámok játékosan veregették a csónak oldalát, és ahogy rásütött a nap, ezer halhátcsillogású vízi lüktetésnek tűnt minden. Ha meg tudnám fogalmazni mindazt, amit gyönyörűnek találok! Félig lehunytam a szemem, és a szemhéjam mögül gyönyörködtem a fényben, bennem locsogott, és a kezemet hűsítette, miközben megmerítettem a vízben. Nevető társaimra néztem. Mi lenne, ha ezt most elmondanám nektek? Kinevetnétek? Furcsának gondolnátok? Mindenesetre egyáltalán nem mulatságos, és ők azt várják tőlem, hogy vicces legyek. Eveznek és viháncolnak, de nem csodálkoznak rá a szépre. Lehet, hogy azért gondolkodom így, mert nem érzek semmit szereteten kívül a Guszti iránt. Kérdeztem valaha is tőle, mire gondol? Ha elábrándozik, éppen milyen képet nézegetett az agyában? Nem. Nincs is jogom véleményt formálni róla. Drága Szűcsi, ha itt lennél! A te kezedet fognám, míg az eget nézem, és együtt nevetnénk azon, hogyan félek a csónak ingásától!...

A Kacor beteg. Egész nap lázas, és étvágya sem volt. Hétfőn elviszem orvoshoz.

A Kacort megoperálják! Az a seb a popsijában daganat. Egész nap sírtam, és remegtem belül a gondolatra, hogy elveszíthetem. Anyu és apu vigasztalt, de láttam, nekik is könnyes a szemük, ők is megszerették ennyi év alatt „a^t a szőrös dögöt”. Ki kell fűjni az orromat, a könnyeim összemaszatolják a lapot.

Nincs többé kiscicám! Anyu, miért nem segítettél? Miért hagytuk elmenni? Cicuskám, picikém, hol vagy? Itt a kosarad, a tálad, csak te nem kérsz bele tejet. Megszakad a szívem, nem is tudok írni tovább.

Hétfő, kedd, szerda, csütörtök, péntek... elhagyott egy jó barát. Nem érti senki, mit jelentett a jelenléte! Hozzám simult, ha szomorú voltam... és... és... Buta, buta kövér cicus!

Álmomban csodálatos helyen jártam. Egy utcában, ahol a macskakövek helyett virágszirmok nyíltak, minden háznak más és más formája volt. Az emberek mosolyogtak az ablakokban, és kint a tömegben mindenki fogta egymás kezét. A lelkek érintés nélkül összefonódtak, szeretet sugárzott forró melegséggel, nem kellett lépni, hanem szökelltünk vagy inkább repültünk a levegőben. A messzeség kinyílt előttünk, és megláttuk az azúrkék tengert! Mindenki felmorajlott, és mint a madarak, amikor szárnyakat bontanak, suhogva kiabálva, boldogan repültünk a Nap felé.

Reggelre egészen átizzadtam a könnyű paplanomat, és karikás szemekkel néztem tükörbe. Nap mint nap rá kell döbbernem, hogy nem tudok repülni.

Anyu levelet hozott fel a postaládából... és letette az asztalra. Repkedett bennem a vér, feltéptem, szép szavak buggyantak ki belőle, szerelmes szavak, amiket annyira vágytam, úgy óhajtottam minden porcikámmal. Az arcom kivirágzott, mint álmomban az utcakő, fehér ruhát vettem fel, hogy lássa, tisztán várom, a lelkembe soha senki nem volt írva rajta kívül...

A lovasszobor előtt találkoztunk. Jó meleg kezébe fogta a kezemet, és összegömbölygetve fűrtam a markába, mintha még mindig tél lenne. Jártuk a várost anélkül, hogy láttunk volna valamit, kábultan érzékeltük egymás testét, igazítottuk lépteinket azonos hosszúságúra. Alig-alig szólunk, a szeme csak azt kérdezte: –> Miért? – De nem tudtam mást válaszolni: – Tudod, hogy néha furcsa vagyok. (A furcsa szinonimját gondosan lenyeltem.)

Már nem félek attól, hogy elhagy. Neki nincs más, csak én, és nekem nincs más, csak ő. Ha mégis elmenne, szomorú lennék, de az emlékeimben őrzöm mindig, hogy ilyen szerelmet is tapasztaltam, és ha neki már nem kell, másnál talán szebben virágzik.

Ültünk egy padon, és az egyetemről mesélt, de nem értettem, mit mond, csak a hangját hallottam, és a szája mozgását láttam. Megtapogattam a kezén az ismerős eret, most is ott dudorodott a bőre alatt, megnyomtam, és ujjam alatt dobolt a vére. Közel hajoltam hozzá, érezni akartam az illatát. Nem a kölnijének, hanem a húsának, a lényének. Egy pillanatra átcikázott bennem a félelem, ki vagyok én, és kicsoda ő, mit keresünk itt, mi ez a vad érzés, amit még sohasem éreztem. Amikor megcsókolt, szorosan fogtuk egymást, nehogy elzuhanjunk vagy elveszünk, maradjon velünk a pillanat, hogy itt vagyunk, és boldogok vagyunk magunk miatt. Rekedt hangon kérdeztem: – Mit érzel? – Rekedt hangon válaszolta: – Vibrál a levegő.

Két nap a világ, és kezdődik a sulis. Olyan hamar koptak a napok, mint kézmosás után a magnóliaszappan, amit úgy szeretek. – Ugye, nem hagysz el? – Ugye mindig szeretni fogsz?
– És rám gondolsz, ha a tenyeredben a vonalakat bámulod? Hiszen ott van az én tenyerem helye.

Kezdődik megint a strapa. Előre borsózik tőle a hátam. Tudod, Zsófi, hogy ebben az évben fogsz érettségizni? Mit fog szólni a tudatlanságodhoz a vizsgabizottság!?

Jó volt újra találkozni mindenkivel. Sokat beszélgettünk, zajongtunk az osztályfőnök legnagyobb öröme. Az évnyitón röhögtük a kis elsősöket, milyen megilletődve állnak rendezett sorokban. Mint az óvodások, tisztára.

A Kati szemrehányóan bámult, mert két hétig feléje sem néztem a Gusztiéknak. Azt adta be nekik, hogy a nagymamánál voltam nyaralni. És találkoztát beszélt meg a nevemben.

A Szúcsi visszament az egyetemre, két hétig nem látom. Nem is fogom kibírni. A Zizsó ugyanolyan béna, mint volt.

Kiosztották a tankönyveket, szeretettel simogattam őket végig. Tulajdonképpen nagyon szeretek iskolába járni, ebbe az osztályba tartozni. Szünetekben figyelem a megszokott, jóleső zsongást, nagyokat röhögünk egymás viccén, veszekszünk, kiabálunk, firkáljuk a köpenyünket. Miért nem marad minden így? Ez a boldog felelőtlen állapotja.

Este megyünk a Mónáékhoz, találkozónk van.

10 óra, de leírom, mit csináltunk. 6-ra mentünk a Mónáékhoz, már mind a ketten illatozva vártak minket. A Guszti sugárzó arccal köszönt, és jobbról-balról megpuszilt. Édesen vigyorogtam rá, de a szemem komoly maradt. Le is sütöttem, mert ha belenéz, rögtön látja, mi az igazság. Nem lenne jó színésznő belőlem! A hecc kedvéért elmentünk egy borospincébe. Nem kocsmába, hanem olyan helyre, ahová általában külföldiek járnak. Jött a fizetőpincér, kicsit sandán nézett minket a korunk miatt, de a Móna elővette a pénztárcáját, és matatni kezdett benne (hanyagul félrektorva benne a dollárokat). Minden iskolai angolságukat bevetették, és elmagyarázták a pincérnek, hozzon ki négy pohár teát. A pincér először azt hitte, nem jól hall, de a Guszti elmagyarázta neki, hogy a kaliforniai zónaidő szerint öt óra van, és követeljük a teánkat. Persze kifogástalan angol akcentussal. A pincér megkérdezte, honnan tudnak magyarul, mire a Guszti: – My ápaká, deddy, my anyáká lenni hungaryan. Elmenni – közben kivette a számlatömböt a férfi kezéből, és beleírta a tollával – 1956...

Miután meggyőződtek róla, hogy a pincér egy mukkot sem tud angolul, teljes gőzzel bevetették magukat. A Móna tudálékosan megszólalt. – Listen to this travel agent talking to two Americans about a visit to Stratfordupon-Avon. Number the pieces of information in the order the travel agent mentions them.

A Kati nem bírta tovább, megkérdezte tőlem, nem adnék-e papírzsebkendőt. Adtam. Belekönnyezte a röhögést. A pincérnek felcsillant a szeme, és felénk fordult: – Á, hölgyeim, maguk magyarok? Bólogattunk, hogy igen. – Nem fordítanak le véletlenül, mit magyaráznak a barátai? Sajnálkozva tártuk szét a kezünket, és azt mondtuk, csak egy mondatot tudunk angolul: – What's your room number? – És akkor hogyan érintkeznek? A Kati talányosan mosolygott. – Ja, értem. Mindjárt hozom a teát. – Ahogy elment, dőlünk jobbra-balra.

Két percen belül ott gőzölgött az asztalunkon. Sietősen ittuk, amikor elfogyott, fizettünk. A Guszti adott borraivalót is a hajlongó pincérnek, de úgy csapta a többihez, mintha busás jutalmat adott volna: – Hungaryan money jó, nágyjon jó! – És kivonultunk. A felszolgáló sokáig forgatta hitetlenkedve kezében az ötforintost.

Lesz osztálykirándulás! Pécsre fogunk menni jövő héten. A fiúk már elosztották, hogy ki milyen „üditőt” hoz. Sosem nő be a fejük lágya! Úgy szeretek iskolába járni! De az osztályunkban mindenki így van ezzel. (Csak tízen akarunk továbbtanulni.) A Szücsitől még nem kaptam levelet.

Hazajöttem, bevágtam a sarokba a táskát, és ideültem az íróasztalhoz. Nagyon hiányzik Kacorkám! Sokszor mintha látnám, hogy egy kis árnyék suhan el a lábam mellett, utána is nézek, és rá kell jönnöm, hogy vizionálok. Anyuék dolgoznak, nagyon egyedül vagyok! Úgy érzem, mintha összecsapódna fölöttem a lakás, megrémiszt a csend, a szobaajtóhoz sietek, és becsapom, nehogy bejöjjön rajta valaki. Félek! De mitől? Miért rettegek ennyire az egyedüllétől? Én is úgy érzem, hogy a „semmi ágán ül” a szívem. Társak között, Anyuék mellett is miért érzem magam kitaszítottan egyedül? Lassan a gyerekkorból a felnőttek közé cibál az idő. Nem akarom! Még minden titoknak előtte vagyok, és ez szebb, mintha a szalagokat bontogatnám... Nem akarok felnyitni semmi dobozt sem, mert hátha rosszhoz nyúlok... Mi lesz, ha a titkos ajándék zenélődoboz helyett krampusz? Vagy egy fityiszt mutató kéz? Miért kell ennyit álmodozni arról, milyen szép felnőttnek lenni? Hiába ölelem át Anyut, vagy bújok Apuhoz, semmit sem tudok átvenni a tapasztalataikból. Most meg bögök... Mit siratok, vagy kit siratok? Kicsi korunkban szoktuk játszani, hogy „Kelj fel, Jancsi!” „Hány órára?” „Egy cintányér és két tyúklépés...” A cintányért már megcsináltam, csak a két tyúklépés van vissza, hogy célhoz érjek. De mi a cél?

Éppen ezen tépelődtem, amikor csengettek. Kinyitottam az ajtót, de csak vörös rózsát láttam egy kézben kornyadozni. Megdobbant a szívem, talán... De csak a Guszti volt az. Behívtam, a szomorúság bennem bujkált. – Mi a baj? – kérdezte, ránéztem, eszembe jutott sok minden, aztán kitört belőlem a zokogás. Valami szenvedély, de miért, azt nem tudom. Éreztem, hogy ügyetlenül simogatja a hajamat (mert már az ágyra borultam), és meg akartam magyarázni, miért bögök. Hüppögve csak annyit tudtam kinyögni: – Hiányzik a kiscicám.

Guszti magához húzott, és átölelt. Ringatni kezdett, mint a kisbabákat szokás, és lassan megnyugodtam. Jó volt, hogy egyikünk se szólt egy szót sem, és csendes jelenlétében hirtelen észrevettem: nem vagyok egyedül!

Nagyon megörültem a gondolatnak, kinyitottam a szemem, és elmosolyodtam. Megkerestem a Guszti szemét, és rámosolyogtam az enyémmel. Hangosan csak ennyit mondtam: – • Örülök, hogy eljöttél! – A szemében mintha 1000 W-os égő villant volna viszonzásul.

Nem eresztett el, a hátát a falnak támasztotta, én pedig az ölébe hajtottam a fejemet. Beszélgetni kezdtünk butaságokról, nagyokat nevtünk. Ha felnéztem, a fejét fordítva láttam: mintha a homlokán lett volna a szája, furcsa holdember csúcsos sisakja az álla. Megcsipkedtem a tetejét, az ujjammal éreztem a borostákat, és rájöttem, hogy Guszti már borotválkozik. Aztán az is eszembe jutott, hogy barátságával játszani részemről a legnagyobb önzés. Nem vagyok kisgyerek, mások a határok barátság és barátság között. Felültem, arrébb húzódtam, ez valahogy hidegséget teremtett kettőnk közé. A Gusztira néztem, és míg beszélgettünk, azon gondolkodtam: mit eszik ez a srác rajtam? Utálatos vagyok vele, és sosem tudhatja, mikor milyen hangulatban talál. Milyennek lát? Azt tudom róla, hogy nagyon jólelkű, de nem puhán, hanem fiúsan, kicsit darabosan. Az önbizalma valahol a csillagok között, mindennek a vidám oldalát nézni (legalábbis látszólag). Érzem, hogy vonzódok hozzá – de hiszen másba vagyok szerelmes! Ő mennyire szerethet? Nem mertem megmondani neki, hogy a Szűcsivel járok.

Nem kellett suliba menni, mert tisztelt tanárainkat továbbképzik. A Katival jártuk a várost, beültünk egy helyre somlóit enni. Moziba is akartunk menni, de csupa agryémet játszottak: szexfilmre meg nem akartunk. Holnap lesz a névnapom. Most egyáltalán nem várom. Szűk körű rendezvény lesz nálunk: Kati, Móna, Guszti és én. A Kati rendezte, mégsem mondhattam neki, hagyja a fenébe, teljesen felesleges?!

A Guszti kutyakiállításra hívott minket; erre igazán elmegyünk!

Anyu és Apu engedélyezte a bulit, azzal a kikötéssel, hogy 11-kor már senkit sem szeretnének áthallani, nekik aludni kell, mert holnap is korán kelnek.

Először a Kati jött egy tálca szendviccsel meg mindenféle ajándékokkal. Mivel tudta, hogy szeretem az S. Sheldon-könyveket, megvette az *És rátört a sötétséget*, egy Pa-dö-dö-kazettát és Ravel *Boleróját* lemezen. Örültem!

Később betoppant a Móna teljes hosszúságában (vagy 190 cm). Három szál citromsárga szekfűt hozott, kékre festett zölddel, nagyon csicsás, pillangós celofánban. Azt mondta, ahogy meglátta a virágosnál, megdobbant a szíve, és egyszerűen nem tudta ott hagyni... Megígértem, hogy lepréselem, és ezt a citromsárga szekfűt mutogatom majd unokáimnak.

Csöngettek újból – kirohanok. Guszti helyett ki állt az ajtóban? Na ki? Hát a Nagyi. Hozott egy csuhébabát (Bertuskától stílusosan) meg egy nagyméretű, mondhatni, monumentális nippet. Térdeplő szarvast ábrázol, és akkora, hogy legalább fél kiló. Művészeti értékét jobb, ha nem emlegetem, legfőbb erénye a súlya. Ha egyszer a Dunának megyek, ezt kötöm a lábamra koloncnak.

Nagyikám megkérdezte: – Zsófikám, örülsz? Mennyit törtem rajta a fejemet! De tudom, hogy szereted az állatokat. – Átfogtam drága Mamámat, és jól megpuszilgattam. Beszippantottam a ruhája enyhe molyirtóillatát, és örültem, hogy velünk van. Mikor becipeltem a szobába, Móna csak ennyit mondott: – Jé, Zsófi! Az előszobában bakot löttél? – Amikor megfenyegettem azzal, hogy a lábára ejtem, ha szemtelen, rögtön elcsendesedett.

Újra recsegett a csengő, kirohantam. A postás volt az, és díztáviratot nyomott a kezembe. Ez állt benne: *Kellemes karaacsonyi uennepeket ees boldog uj eevet kivaan mazsolaas kalaacsod. Szuetsi*. Még az ajtóban álltam, amikor nyílt a liftajtó, és Guszti lépett ki belőle. Láthatóan kellemesen meglepődött, hogy így várom, rögtön kezembe nyomta a szokásos névnapi virágot. Később a szobában a szatyrából elővett egy dobozt, azt hittem, extra adag bonbon van benne, azért csak megköszöntem, és letettem az asztalra. Guszti nevetve kérdezi: – Ki sem bontod? – Sandán néztem rá, biztosan valami beugratós játék van a dologban, ha ennyire ajánlgatja.

A kocka alakú doboz láttán egy váza jutott eszembe, örültem is, végre lesz miben tárolni az ünnepi virágokat. Az arcokon feszült várakozás, láthatóan mindenki tudja, mit kapok, és egyre siettetnek. Na jó, engedek a nép óhajának. Felnyitom a doboztetőt, belenyúlok, aztán ijedten visszahúzom a kezemet, mert valami szőrösbe ütközött. Megrovóan nézek a Gusztira: – Ez patkány? – Mindenki röhög, erőt veszek magamon – ha megharapja az ujjamat, hát a fejéhez vágom. Belenyúlok, kiveszem... aztán sokáig nem tudok szóhoz jutni.

A tenyeremben egy pici, bozontos szőrű perzsamacska lapult. Épp hogy elválaszthatták az anyjától. Rózsaszín orrocsonka, pici fülek, ijedt, hihetetlenül kék szemek. Fekete-fehér szőr, mint a Kacornak volt. A többiek tapsolnak, némelyek kurjongatnak; átöleltem a Gusztit, és sírtam örömben.–Apuék is bejöttek a zajra, megkövülten nézték a jelenetet. Aztán Anyu odament a Gusztihoz, megpuszilta jobbról-balról, Apu pedig kezét fogott vele.

Zavarodottan állt, és annyit mondott, hogy a macskának sajnos nincs törzskönyve, és Tornának hívják. De még nem biztos benne, hogy fiú.

A Tornával együtt Guszti is bevonult a családba.

Írjuk az érettségi tételeket. Minden tantárgyból van vagy 50. Percről percre butábbnak érzem magam. Kell járni fakultációra is, ahol a tételeket dolgozzuk ki. Biológiából, azt hiszem, nagyon rászorulok, mert ezek az aminosavak és nukleotidok meg mifénék sohasem mentek fényesen. Hát még a kémiai ábrázolásuk!

Inkább megvívnék a szertárban egy megelevenedett döggeselelyűvel.

Lesz osztálykirándulás. Na! Erre kíváncsi leszek!

Levelet kaptam. Dühöng rajtam a depresszió. A Szűcsi küldte, nagyon aranyos gondolkozó kutya van a borítékra nyomtatva. Azt írja, hogy elnyert egy amerikai ösztöndíjat Bostonban, és ez mekkora kitüntetés. Csak egy évről lenne szó. Próbáltam vele együtt örülni, hiszen úgy lenne fair, de csak a könnyeim potyogtak. Az ágyon feküdtem, és a Torna odatotyogott hozzám. Egy darabig nézte a kövér cseppeket az arcomon, majd ágaskodott kicsit, és érdes nyelvvel megnyalta. Nem ízlett neki. Nekem sem.

Ma még elmegyünk arra a nyüves kutyakiállításra.

Holnap átjön a Szűcsi.

Végigcsodáltunk mindent. Kicsit feltűnt a Gusztinak, hogy szomorú vagyok, ezért gyengédebb volt, mint máskor szokott. A gyengédségtől még szomorúbb lettem. A sporttelep területén akármerre néztünk, csak kutyák voltak. Bokszeres és dobermannok, spánielek és pinsik, újfölandik, terrieres, vizslák, agarak, ki tudja még, milyen fajták. Hatalmas, ugató, farkcsóváló és morgó massa az egész.

A lelátón ültünk, és néztük a felvonulást. A Móna és a Kati összebújtak, a Guszti átölelt. A vállára hajtottam a fejem, mire ő cirógatni kezdett. Fél óra múlva még mindig cirógatott, ugyanazon a helyen, és egyre idegesebb lettem. Megköszörültem a torkom, még mindig csiszál. Felemeltem a fejem, mintha valami érdekeset látnék a túlsó végén, visszahúzó, és tovább csinálja. Meg mertem volna esküdni, hogy a vállamnak azon a darabkáján már nincs bőr, de hiába akartam odalesni, a blúzom eltakarta.

Ördögi terv futott át rajtam. Úgy tettem, mint aki teljesen el van andalodva, aztán a derekán lévő kezemet orvul és óvatosan a hóna alá dugtam, két ujjammal erősen rányomtam az egyik bordájára. Tudtam, hogy csiklandós, de hogy ekkorát ugorjon, azt nem vártam volna. Jót nevtünk, és ott hagytuk az előadást. A Katiék maradtak, csak kettesben róttuk az utcákat. Felhívta a figyelmemet pár érdekes épületre, domborművekre és faliképekre. Mindennap ott megyek el mellettük, és nem vettem észre őket.

Az egyik épület előtt észrevettük a MÚZEUM kiírást, és benyitottunk az ajtón. Szűk csigalépcső vezetett felfelé, nekiindultunk. A lépcső végén ajtó állt, rajta kis tábla, kinek a kiállítása. Csalódottan fordultunk vissza, ám ekkor kinyílt az ajtón egy kis kukucskáló, szembe nézett velünk egy ráncos szem, majd rögtön kitarult a kapu is. Egy idős, kövér néni volt a teremőr, beinvitált minket. Tulajdonképpen mi már el akartunk menni, de olyan mérgesen nézett, hogy nem mertünk ellenkezni vele.

A Guszti első kérdése ez volt:

– Tessék mondani, ingyenes a belépés?

A nő még mogorvább lett, és kimondott egy olyan összeget, hogy meglepődtünk. Próbáltam a Guszti karjánál fogva elhúzni, de a menekülésünk egyetlen útját eltorlaszolta az asszony. Nagy nehezen összeguberáltuk a kívánt forintmennyiséget, és kaptunk érte két papírfecnit. Plusz még idegenvezetőt is a néni személyében.

Előttünk ment, és sorra gyújtogatta fel a villanyokat. Modern tárlat volt, de olyan modern, hogy az már előrevetíti a jövő évezredet. (Szerinte. És a művész szerint.) A padló deszkái nyikorogtak alattunk a síri csendben, mi pisszenni sem mertünk, és valósággal csüggtünk kalauzunk szavain.

Úgy mutatta a piszkos, összegipszezett és firkált rongyokat, mintha ő alkotta volna saját alkotókedvében. Az egyik teremfordulónál a Guszti a fülembe súgta, szerinte a művészek hascsikarása lehetett, mert minden mű nagy lelki kínokról tanúskodik, azonban a végkifejlet egyik helyen sem mutatkozik, mert befejezés előtt el kellett rohannia. Így a beteljesülés mindent elsőprő hevülésének kicsúcsosodása már a toaletten érte. Mire visszaért, már nem volt kedve az egészhez.

Úgy röhögtem, de úgy... A néni megdöbbenve lépett vissza, de mielőtt hozzánk ért volna, a Guszti a kezembe nyomta a zsebkendőjét, én meg beletemetkeztem.

– Mi baja a kis hölgynek? – kérdezte mély hangon a múzeum cerberusa.

Guszti komolyan válaszolt:

– Ez a mélykék kompozíció a kibelezett habszivacstyúkkal rádöbentette saját frusztráltságára, és másodpercek alatt lelki válságba zuhant. A katarzis ilyen mértékű megnyilvánulását csak nagy művek idézik elő benne. Szívesen megismerkedne magával a festővel is.

– Örömmel hallom, de sajnos ez lehetetlen. Most éppen külföldön van.

– Ismeri talán, asszonyom?

– Ismerem-e? Persze, hiszen a kisfiam – mondta sugárzó arccal.

A könnyeimet törölgettem, és hüppögve, homályos szemmel a kijárat felé próbáltam botorkálni.

– Hová mész, mókuskám? – szólt Guszti. –Még négy terem hátravan...

Nem bírtam tovább, újabb roham tört ki rajtam. A néni aggódva leültetett egy székre, és Gusztikám tovább folytatta:

– Tetszik tudni, sanyarú gyermeksorsának minden emlékképe előtört belőle. Az lesz a legjobb, ha most hazamegyünk. Gyere, drágám – húzott fel ültömből a karomnál fogva.

Mielőtt kiléphettünk volna az ajtón, a néni vastag könyvet dugott orrunk alá: írjunk bele elismerő szavakat. Mi voltunk az elsők, akik írtunk bele. A néni szerint négy ugyanilyen vastag könyv betelt köszönő szavakkal, minden látogatónak annyira tetszett az előadás. Gyanítottuk.

Végre becsapódott mögöttünk a nyers színű ajtó, és lerohantunk az utcára. Felszabadultan nevtünk, és futottunk minél messzebb a kiállítóteremtől, a járókelők pedig csodálkozva súgtak össze:

– Ezek a fiatalok!

Ma feljött a Szücsi. Anyuék nem voltak itthon, így ketten voltunk a lakásban.

Kiderült, hónap elején utazik is, vagyis az indulás előtt csak egyszer látom. Tele van vidámsággal, várakozással és mohó tudásvágygal.

Én tele vagyok szomorúsággal, reménytelenséggel és mohó szerelemmel.

Azzal vigasztalt, hogy egy év hamar eltelik, és ha megveti a lábát az egyetemen, feleségül vesz, és kint élünk... Értetlenül néztem rá. Szemével a szemembe kapcsolódott, és érezte bennem az ellenvetéseket, a feszültséget. Magához húzott, és megcsókolt, először lassan, majd egyre követelőzőbben.

A szívemen vert a szíve mély, nagy koppanásokkal, gyorsuló lélegzettel. Ez nem olyan csók volt, mint az eddigiek, ebben szenvedély volt, fájdalmas gyönyörűség kérlelő ízei. Tudtam, mire akar kérni egyre nagyobb hévvel, szerelmesen, és egy percre teljesen elgyengültem. A testéből áradó hatalmas szívó erő, a vágyakozása elbágyasztott, megsédültem.

Másodpercek alatt végigfutott bennem az érzés, hogy szeretem, kívánom, hozzá akarok tartozni, de... Kibontakoztam az ölelésből, felültem, és a kezembe hajtottam a fejemet.

– Zsófikám, ne húzódj el, nagyon szeretlek ... érezni akarlak!...

Újra megcsókolt. Perzselt a lehelete, és végtelenül jólesett. Torna a sarokban nyávogni kezdett, és ez teljesen magamhoz térített. Felugrottam, és átültem a karosszékbe.

– Félsz?

– Igen... Nem! Csak nem akarom. Még nem értem meg rá... Lehet hogy a testem igen, de én, én még nem...

Nem emlékszem rá, mit mondott a Szűcsi, de azt tudom, hogy nem haraggal váltunk el. Teljesen össze vagyok zavarodva, mi volt ez?

Túl vagyunk az osztálykiránduláson, mind közül ez volt a legjobb.

Reggel ½ 7-kor mindenki az iskolaudvaron várakozott, a busz azonban csak ½ 8-ra érkezett meg.

A fiúk már az első 30 km-en részegek voltak, annyi „üditőt” csempészték a fedélzetre. Pécsig üvöltött a magnó, az osztályfőnök és a Gruber Miki felváltva.

Először Misina tetőre mentünk, a tv-toronyhoz. Lifttel kellett felmenni, és az eszpresszó részben megittunk a Katival egy dzsúszit.

Kimentünk a korláthoz is nézelődni. Simán láttuk a Gabit meg a Rózsát lent ácsorogni a busz mellett, sőt azt is megértettük, amit ordítottak nekünk. Míg így kommunikáltunk, megállt mögöttünk a Peti, és bejelentette:

– Zsófi, ledoblak! – azzal megemelte kicsit a lábamat. Egy pillanatra meghimbált előttem a világ, és nagyon megijedtem. A fiúk persze jót röhögtek ezen az elmés viccen.

A toronyból gyalog jöttünk le, azt hittem, összerogyunk a Katival, mire végigtapostuk azt a 24 emeletet.

Újra felcsordáskodtunk a buszra, irány a Tettye. Ez valami romnál is romabb, jót fogócskáztunk a tövében.

Ebéd után a Vasarely Múzeumban kötöttünk ki, de a Vasarely-képek java nem volt otthon, mert kölcsönadták őket Salzburgnak. Mi csak a hült helyüket láttuk, de azért a maradék is nagyon szép volt.

Lementünk a bányászati múzeumba is: klassz kőzetek meg régi bányászszerszámok.

Sivatagi rózsát is találtam: az otthon nekem is van.

Nyugodtan sétáltunk a Katival az egyik bányaváratban, mikor a sötétből hirtelen előugrik valaki, és ránk üvölt, mint a farkasember az ügyeletes horrorfilmben. Na, ki volt az? Hát a Zizsó. Az egyik tárnában telefon is volt, talán veszély esetére. A Zizsó azt is kezelésbe vette: felhívta rajta a portást:

– Halló, itt a bányarém beszél!

A bácsi talán nem érthette jól, mit mondott, mert visszaszól:

– Igen, rögtön megyek! A Zizsó üvöltött:

– Azt már nem várom meg! – azzal visszacsapta a helyére a kagylót, és berohant az egyik folyosóba. A föld sokáig porzott mögötte.

Pécs csodálatosan szép város, de osztályunk sajnos nem teljesen beszámítható. Egy jó kis szálláson kaptunk helyet, étterem is volt mellette, itt vacsoráztunk. Cigányzene is buzdított bennünket a jó hangulatra, úgyhogy felálltunk, és táncolni kezdtünk. A diszkózenéhez, tánchoz szokott társaságnak valóságos felüdülés volt a csárdás! Úgy mulattunk, mintha mindig ezt csináltuk volna. Felemelő érzés látni a társakat, az arcukba nézni, és szinte tapinthatóan érezni rajtuk: most boldogok vagyunk, felszabadultak. Végül egy nagy körbe összekapaszkodva roptuk, jól szorítottuk egymást, a fogásunkban talán az is benne volt: még együtt vagyunk, de jövőre...

Tánc után holtfáradtan közlekedtünk az ágyunk felé. Soha életemben nem fáradtam még ilyen kellemesen el egyetlen diszkóban töltött éjszaka után sem.

A fiúknak hagyománya négy év óta, hogy lefekvés előtt elbújnak a lányok szobájában. A tanár úrnak szól tulajdonképpen ez a bújócska, mindig új ötleteket, izgalmakat kíván tőlük.

Most is hullámozott a függöny, dörmögött a szekrény, és prüszkölt a portól az ágy alja, amikor az oszifőnök belépett. Egyenként húzta ki és elő őket, kiosztva az ilyenkor szokásos osztályfőnöki intőre való ígéreteket is. A tankéremnek piros lett a feje a méregtől, de a Zizsót nem találta meg a Krisztiék ágya alatt. A lapos feje talán teljesen beleolvadt a falba.

Hazafelé mindenféle nótákat énekeltünk az *Eger városa, papok városától* kezdve az *Anyósom száját lelakatolom, és a lakatnak a kulcsát a Dunába dobomig* mindent. Omega *Petróleumlámpája*, Deák Bili Gyula *Transitbluesa* mellett helyet kapott *A nagy hoho-horgász* és a *Kukori, Kotkoda* is.

Este 11-kor mindenki otthon kukorékolt.

A kirándulás miatt nem tudtam elbúcsúzni a Szücsitől. Útban van Amerika felé.

Apuékhoz minden vasárnap átjönnek a *Piros bácsiék* kártyázni (aki megint vadonatúj PIROS melegítőben pompázott). Anyu és Teri egy csapat, meg Apu és Piros bácsi is. Vérré menő küzdelem, hol sikongatnak a játéktól, hol kiabálnak. Ez több mint tíz éve megy így, és csak sátoros ünnepeken, különleges alkalmakkor nem tartják meg az összejövetelüket.

Fogalmam sincs, miért nem unják meg a magyar kártyát, mi örömet fedeznek fel újra és újra benne.

Vasárnap itt volt a Kati, Móna és Guszti, a szomszéd szobából pedig áthallatszott a jókedvű nevetés, később pedig a Piros bácsi veszekedése: – Miért fogtál rám? Most mondd meg, miért? – Aztán újra nevetés és kiáltások: – Zsirt bele! – a lapok alatt döng az asztal.

Én már hozzá vagyok szokva ezekhez a hangokhoz, de a két fiúnak teljesen új volt. Nagyon tetszett nekik, ők is át akartak menni játszani. Alig tudtuk fékezni őket, és a Katival úgy döntöttünk, jobb lesz, ha elhagyjuk a főhadiszállást, inkább moziba megyünk.

Be is jelentettem Anyuéknak, hogy elmegyek. Anyu csak ennyit mondott:

– Jól van, csillagom. Apu még hozzátette:

– Idejében gyere haza, Zsófikám, mert tudod, hogy Apuka ideges!

Persze egészen a moziig ezzel ugrattak a Mónáék.

A moziban igen pocsek film ment. Színes, szinkronizált, amerikai, remek operatőri megoldásokkal, kiváló színészekkel – és mégis! Úgy folyt belőle a szirup, hogy időnként megtörölgettem a szememet, nehogy összeragadjon.

A Katiék sokat csókolóztak alatta, biztosan hatással volt a pszichéjükre ez a sok erotikus részlet.

Érdekes, a Gusztival másfél hónapja vagyunk „barátok”, de még egyszer sem akart megcsókolni... Igazán rendes tőle.

Ma feleltetek matekból. Kimentem, közben remegett a lábam. Olyan közel húzódtam az első padhoz, amilyen közel csak tudtam, hogy biztosabban meghalljam a sűgást.

A tanár űr rűgtűn észrevette, és helyet mutatott egészen maga mellett. Az idegességtűl heves nevetűgűrcs támara meg az arcomat, közben lángrűlt a fejem. Az osztályban persze senki sem értette, miért vigyorgok.

Még el sem kezdtem a felelést, amikor a tankérem űjra megszűlalt: – Rágrű? – űgy éreztem magam, mint a hipnotizált nyűl, bűlrintottam. – Azonnal kűpje ki! – Most már olyan zavarban voltam, hogy véletlenül sem tudtam abbahagyni a nevetést. Végigrűhűgtem az egészet – roppant kínos volt! A tanár űr azt is felajánlotta, hogy ha zavarban vagyok, akkor nem néz rám, hátha űgy kűnnyebb. Ekkor észrevettem: hosszű, fekete szűrűk kűnkorodnak ki az orrából, és bugyborékolva csak annyit nyűgtem, nem kell.

A végeredmény az lett, hogy aznap az egész negyedikes évfolyambűl egyedűl én kaptam ennél a tanárnál ötűst.

Anyunak elmeséltem az egészet, és rűgtűn aggűdűni kezdett. Megállapította, hogy mostanában nyugtalanabb vagyok, nem kellene orvoshoz menni?

Azt hiszem, tényleg valami bajom van.

Ejnye, Torna, nem mész innél! Tisztára beteges ez a cica. Talán űgy jűn ki nála is az elfojtott szorongás. Jűl lekarmolta az ujjamat.

Egészen megszerettem. Persze nem tudja pűtolni szegény Kacorkámat, az ő nyugodt méltűságrűt, eleganciágrűt... A Torna valami egészen más. Néha teljesen ártatlan angyalkának látszik, csak a szárnyak hiányoznak a hátáról, máskor bolondgombába oltott forgűszél. Apura elűszeretettel vadászik. Megbűjűk a konyhai hokedli alatt, és ha Apu a szokásos kűnyvvvel vonul a fűrdűszoba felé, akkor lesbűl ráugrik a zoknijára, és egy nagyot beleharap. Ilyenkor nagy a szentségrűlés, az ígrűgetés, hogy kidobja a tizedikrűl, vagy elviszi a sintérnek, de fél óra műlva egyűtt nézik a *Telesportot*.

Másik kedvenc szűrakozása, hogy lendűletbűl felmászik a falra. Beleakasztja a tapétába a kűrmeit, és nincs az az ipari alpinista, aki meg ne irigyelné a stűlusát. Anyu ilyenkor veszi a tollsűprűt, és kiporolja azt a fekete-fehér popűját.

Nekem pedig kétszer belepisilt a cipűmbe.

Azért azt hiszem, egyikűnk sem haragszik rá.

Fakultáció miatt nem tudtam elmenni a Gusztűhoz, pedig várt. Állítűlag fél órán át mászkált az utcai óra alatt. Igazán sajnálom. Bocsánatot sajnós nem tudtam kérűni tűle, mert nincs idűm elmenni hozzájűk. űzentem, hogy ne haragudjon. Holnap kettűbűl írunk nagydolgrűzatot.

Ma a biológiai elűadűban a Gruber Miki űlt műgűttűnk. Kiakasztűan viselkedett. Valamit mindig űgy csinált, hogy belekűssek (legalábbis a látszata az volt, hogy én kűtűzkűdűm vele). A lábával elűrenyomkodta a székemet, nem tudtam rendesen írűni. Amikor mérgesen megfordultam, hogy megvágjam, akkor azt ordítűta: – Mit akarsz tűlem?! Hagyjál már békén! Fordulj elűre!

Óra alatt a székem elkezdett nyikorogni: éppen azt írta rá: HűLY. Tovább nem jutott, mert kicsavartam a kezébűl a tollat. Belerűgott a székbe, megint hátrafordultam. A kűnyvében a halak vérkűre mellett ez állt nagy betűkkel: TE TűKÉLETLEN! Elvettem tűle, áthűztam, és fűlébe kűrműltem: TűKÉLETLEN VAGY MAGAD! És azt: UNLAK! Visszaadtam.

A szűnetben nagy rűhűgés. Lobogtatja a biológiai kűnyvet, és azt rikoltozza: – Fiűk, ha megtámad, ugye, megvédtek? Kiderűlt, ez a kis elmebajnok az UNLAK-ot KÍVÁN LAK-ra javítottá, mintha én azt űzentem volna. Azt hittem, felrobbanok, de nem álltam neki pofozkodni, mert talán visszaadta volna. Szerencsére ez volt az utolsó óra.

Ja, azt el is felejtettem leírűni, hogy biosz végére ez állt befejezve a széktmlán: HűLYE ZSűFI!

Elmentünk a Katalin fodrászhoz. Spiráldauert akartam a hajamba tetetni, hogy azt is kipróbáljam. Három órán át ültem a csavarókkal a fejemen, mert egy óra volt, míg rárakták, egy a rögzítés, és újabb, mire lecsavarozták.

Leginkább egy felpántlikázott lóhoz hasonlítottam, minden tincsemet feltekertek egy gyertya formájúan hajlított csavaróra, és átkötözték fehér szalaggal. A tükörből úgy néztem magamra, mintha most engedtek volna rövid szabadságra az elmegyógyintézetből.

Amikor leszedték, vártam a csodát. Elmaradt. Olybá tűntem inkább, mint egy ázott kutya, csak a szagom volt kellemesebb. Azt hittem, csinál még valamit a fodrász, és nagyon meglepődtem, amikor kikotorta alólam a széket. Hát mikor az árát is hozzányögte! A Kati elfordult, és a Sassoon-reklámokat tanulmányozta, hogy ne nevéssen. Elmenőben megátkozta a fodrászt, a széket, a csavarókat és magamat, miért kell állandóan újítanom.

Otthon a Kati megpróbálta beszárítani a frizurámat, kevés sikerrel. A tincseim mind arra göndörödtek (már amelyik), amerre nem kellett. Végül Anyu kellett ahhoz, hogy újra embernek érezzem a fejemet.

A Kati elmenőben még bejelentette, hogy Móna és ő forradalmi elhatározás előtt állnak. Gondolom, el akarnak menni színházba.

Egyre hidegebb van, jó lenne, ha esne a hó. Akkora, hogy ne tudjak iskolába menni.

A Guszti elvitt egy jó kis kávéházba. Fiatalok járnak ide, és szeszes italt csak korlátozott mértékben árulnak. Dzsesszenét játszottak, és volt valami klassz hangulat, ami belengte a termet. Bokszokban álltak az asztalok, és nem voltak velünk a Katiék. Gyertya állt középen, kicsit oldalt pedig vázában száraz virág. Mind a ketten dzsúsztt ittunk, és a Gusztinak nagyon csillogott a szeme. Gyanakodtam, hogy az övébe vodkát is keverték.

Kellemesen beszélgettünk, közben a Guszti megfogta a kezemet. Azt hiszem, elpirultam egy kicsit, mert eszembe jutott, hogy úgy viselkedem, mint egy rossz nő. Egyszerre két fiúval járok. Aztán az is eszembe jutott, hogy a Szűcsivel korántsem olyan biztos, hogy járunk, hiszen az a múltkori elutasítás, és az, hogy nem kísértem el a repülőtérré...

A Guszti éppen a dzseszszről magyarázott, én pedig úgy tettem, mintha figyelnék rá. Hirtelen két alak bukkant fel a bokszunk mellett és hangosan köszöntek: a Rózsa és a Kriszti volt az. Kriszti elismerően nézett a Gusztira, és azt súgta a fülembe, jó srácom van. Amikor elmentek, jobban megnéztem a Gusztiit. Igazából most tudatosult bennem először, hogy jóképű. Magas és kisportolt, izmos, és mégis sovány. Barna a haja, és a szeme cirmos. Zöld, sárga és barna keverve. Ha jobban megnézem, rá kell jönnöm, ilyen színű szemet még nem láttam.

Észrevette, hogy nem a szövegét figyelem, hanem a szemét. Abbahagyta és visszanezett. Rögtön vigyorogtam egy sort, és lányos zavaromban idéztem az egyik rajzfilmből:

– Tetszel nekem, tyukica, olyan más vagy, mint a többi!

Ezt kicsit eltorzított torokhangon kell bújni, időnként felrángatott szemöldökkel.

Megfogta a fejemet, maga felé húzta, és csókot nyomott a számra. Eltátottam a szememet.

A Guszti nagyot nyelt, és csak ennyit mondott:

– Nem vagyok kőből!

Kicsit szégyelltem magamat.

Nemsokára összeszedtük magunkat, és fizettünk. Kint beburkolt bennünket november esti köd köntöse. Almos kirakatüvegek, fényes reklámok, ödögő párok és siető emberek.

Beszívtuk a levegőt, azon versenyeztünk, ki tud nagyobb párat fújni. Az utcák csendesek voltak, csak ha söröző mellett mentünk el, csapott meg a gyakran nyíló ajtók „mögül kiáramló étel- és cigarettaszag italos zaja.

Sétáltunk. Szinte misztikusan szépnek tűnt egy-egy megvilágított épület oromzata és az építési terület, ahol a lebontott háznak csak egyetlen fala állt. Hirtelen kedvem támadt lefesteni: úgymint régen fogtam ecsetet.

Érdekes, ahhoz, hogy valakivel úgy tudjak sétálni, hogy a csend jóleszen, el kell érni a barátság bizonyos fokát. Ahogy ezt végiggondoltam, rögtön ki is szaladt a számon:

– Jólesik veled a csend.

A Guszti megállt, szembefordult velem, hiába pislogtam, mint a levelibéka, megcsókolt. Hideg volt és forró a szája. A kettő együtt. A csók után apró puszikat nyomott rám, és azt súgta, nagyon szeret. A szájával simította a számot, én pedig nem tudtam mozdulni. A gondolatok úgy rohantak a fejemben, mint a kísérleti egér a dobozban, ha az elrejtett táplálékát kell megtalálnia. Már megint mi történik velem? Nem vagyok ura a helyzeteknek. Mint amikor elfelejtem, mit akarok mondani, a nyelvem hegyén van a szó, de nem tudom kitalálni. Amit teszek, az jó vagy rossz? Tartozom valakinek számadással? Szerelemmel?

Még beültünk egy pizzeriába melegedni. Beléptünk, és furcsán néztek ránk az emberek. Egymással szemben leültünk, és én hosszan bámultam a Guszti arcát. Meghökkenve, bambán. Aztán elkezdtem nevetni. A könnyeim potyogtak, ő még mindig értetlenül nézett. Szerencsére mellettünk a falon volt tükör, így a felé mutogattam, nézzen csak bele. Megtette, aztán együtt nevtünk.

A szája végig piros volt, és az arca is, amerre csak az én szájam érintette. Sohasem szoktam kifesteni magamat, most is csak egy kis rúzszt tettem fel, de az hiánytalanul a Guszti arcán leledzett. Még a fülére is jutott egy kevés akkorról, amikor belehuhogtam.

A szobámban megül a terpentinszag, a szabadidőruhámon pedig az olajfesték. Nekiálltam a falmaradvány megfestésének. Szeretném visszaadni az utcának azt a hangulatát, amit akkor láttunk és éreztünk. A boros színek közt a reflektor fénye lesz harsányan világos, ennél már csak halványabbak lesznek, pl. a házfalon visszatükröződés, az utcakövön egy tócsában a lámpa. Remélem, sikerül.

A Kati nagyon rejtélyes volt a suliban. Kíváncsi vagyok, megint mit találtak ki.

Erre álmomban sem gondoltam volna... Nahát! Még most sem térek magamhoz...

A Móna és a Kati... lefeküdtek egymással. Tegnap. A Katiéknál, mert a mamája délutános műszakban dolgozik, és csak 11-re ért haza. De hiszen a Kati még csak márciusban lesz 18! Amíg mesélt, borús felhőt láttam a homloka körül. Rosszat érzek. Ő még nem, csak feldobódott.

Most olyan távolinak érzem magamtól, mintha nem is ismernénk egymást hatéves korunktól fogva. Birtokosa lett egy titoknak, felbontotta az első dobozt, ami csak a felnőtteké. Attól a perctől kezdve kilépett a „gyerekek” társadalmából, és NŐ lett belőle. Egyáltalán nem irigylem tőle.

Megkérdeztem tőle, milyen volt. Csak a vállát vonogatta, és elpirult. Ez volt az első téma, amit nem tárgyaltunk ki anatómiai részletességgel.

Azt hiszem, többet várt a dologtól, mint ami valójában lehetett.

Lehet hogy maradi vagyok, és csak elrontom mások örömét, mert én még nem. Nálam mindenesetre nincs itt az ideje.

Délután beszélgettünk a dologról Gusztival, először hányavetien nevetve, aztán egyre komolyabban. Hallom, hogy a Móna nagyon boldog, és sok apró részlettel szolgált a Gusztinak. Gondolom, megosztották a tapasztalatot. Erről egy szót sem szólok a Katinak.

Meglátogattam a Nagyit. Vittem neki befőttet, mert egy kicsit náthás. Csodálom, hogy a Bertuska nem kapta el tőle. Vittem neki egy kis kenyérvéget. Kiálltam vele a verandaajtóba, és elkiáltottam magam: – Hé, malac, gyere ki, hoztam neked valamit!

Az ólból először egy orr állt ki, aztán két nagy, előrehajló fül, és végül elődöcögött Bertuska kisasszony. Akkora sonkái vannak, hogy ha ráállna a lábamra, belenyomódnék a földbe.

Ezt a malacot mindenki ismeri az utcában. Bejárása van a szomszédokhoz, jó barátságban van az egyik néni farkaskutyájával, és mindig mindenkitől kunyerál. Szerintem nincs annak tudatában, hogy ő disznó. Embernek vagy kutyának képzelet magát.

Eleinte Apu javasolta, jó lenne levágni, de rájöttünk, hogy a Nagyinak meghasadna a szíve, ha megtennék. Olyan aranyosak együtt! Különben is a Mama kijelentette, hogy nem iszik, nem dohányzik, nem hajtja a nyugdíjas bácsikat az öregotthonban, és nem tart 40 macskát, hát ezt a bolondériáját bárki elnézheti neki.

Holnap megy az osztály a csokigyárba. Mindenki nagyon boldog.

Csodálatos! Nagyszerű! Édes! Fejenként több kiló csokit ettünk, úgyhogy egy-két embernél már a mérgezési tünetek is felléptek.

Itthon Anyu Nutellával várt, de életemben először fancsalogtam a látványtól.

Megkaptam a Gusztitól a *Murphy kisasszony törvénykönyvét*. Együtt olvastuk, és nagyon tetszik. Leírok belőle pár aranyköpést:

„Olyan vagy, mint egy rózsás arcú parasztlányka. Ezért zöldre festeted és mohikánosra vágatod a hajadat. Hat pár fülbevalót döfsz a füledbe, és fekete rúzszt használsz.

Most olyan vagy, mint egy rózsás arcú parasztlányka – mohikánfrizurával.”

„Ha vendégeid vannak, és egy óriási pók üget keresztül az asztalon, legjobb nevén szólítani. Inkább tartsanak különnek, mint piszkosnak.”

Ennyi, azt hiszem, elég.

Mióta a csokigyárban voltunk, valami hiányzik az életemből. Ennek legalább két napja. Kezdek türelmetlen lenni.

Ma a Gruber Miki kiállt a terem közepére, és megkérdezte, kinek van még rajta kívül szorulása. Senki sem jelentkezett, de gyanúsán sunyítottunk a padokban. Végül is a Gruber Miki kihirdette, hogy akinek sikerült, az húzzon egy strigulát a tábla sarkába, a dátum alá. Helyeslő morgás zúgott keresztül az osztályon.

Nem akarok dicsekedni, de a festményem egészen fantasztikusnak ígérkezik. Még egyetlen családtagomat sem engedtem be a szobába, pedig mind nagyon kíváncsi.

A Tornát kitiltottam, mert tegnap nekifutásból feldöntötte az állványt, és a képem teljesen összemaszatolódozott. Igaz, hogy így végre megkapta azt a sejtelmes fényt, amit eddig hasztalan kerestem, de nehogy elrontsa már nekem.

Azért hálából kineveztem alkotótársnak. A szőnyeg feltakarításában is segíthetett volna.

Ma megszületett az első strigula! Ott árválkodott kicsit görbén, de azért határozottan a táblán. Fogalmunk sincs róla, ki lehet az a boldog, megelégedett ember.

Elhatároztam, hogy vegetáriánus leszek. Be is szereztem a *Reformkonyha* című könyvet. A könyv szerint az embernek normális táplálkozási viszonyok között 160 évig kellene élnie. Felcsaptam egy helyen.

„Csapvíz: szagáról és ízéről tapasztalható, hogy klóros vegyhatású. Csak legnagyobb kényszerítő helyzetben ihatjuk. Ilyenkor lehetőleg forraljuk, gyógyteát főzzünk belőle, vagy mélyhűtőben tartjuk, és a jégdarabokat olvasztva, langyosítva fogyasszuk.”

„Aranyszabályok: 1. Csak akkor egyél, ha éhes vagy! 2. Ne egyél akkor, ha fájdalom gyötör, vagy érzelmi zavar áll fenn! 3. Minden falatot legalább húsz-harmincszor rágjál meg! 4. Ne egyél túl sokat! 5. Ételed szobahőmérsékletű legyen! 6. Sűrített ételek előtt lédús ételt egyél. 7. Ha a főétkezések közt is falatozni kívánsz, gyümölcsöt egyél.”

Most már csak azon csodálkozom, hogy élek, roppant egészségtelen teremtés vagyok!

A jégkockatartót sürgősen feltöltöttem vízzel.

Nahát! Apu evés közben rám szólt, hogy ne kérőddek olyan sokáig egy falaton, mert már a számban szétolvad, és különben is rossz nézni, hogy milyen heves állkapocsmozgásokat produkálok.

A szemére hánytam, hogy az ő lelkén fog száradni, ha cukorbeteg vagy vashiányos leszek. A figyelmébe ajánlottam a vegetáriánus konyha előnyeit, és felfedtem előtte a gondos emésztés titkát. Anyu aggódni kezdett, ki beszélte tele a fejemet, de nem válaszoltam. Elővettem a hűtőből a jégkockákat, kicsit megmelegítettem a gázon, aztán pohárba töltöttem, és megittam. A hőhatás biztosan kiölt belőle minden baktériumot.

Anyuék teljesen elképedtek, hogy a kedvenc ivólevemet kikacagtam, és tartósítószeres mosogatólének minősítettem.

Ma végre – hosszú, kemény és izzadságos harc után – én is felraktam a magam vonalkáját. Hála a vegetáriánus étkezésnek. Rajtam kívül 8 strigula mutatta a sikereket.

Az egyik tanár le akarta törölni, mert azt hitte, firka, de felháborodottan üvöltöttünk.

Hiába kérdezte, hogy mi ez, nem árultuk el.

Otthon az utolsó ecsetvonásokat végzem a művemen.

A Nagyi nippjét pedig átalakítottam. Olajfestékkel klassz csíkokat meg pöttyöket tettem rá, teljesen elvesztette a térdeplő szarvas formáját. Most úgy néz ki, mint egy marslakó, aki meggondolatlanul pöcegödörbe lépett.

A Gusztinak megmutattam a képet. Nagyon tetszett neki. Sőt megjegyezte, hogy sajátos a képi világom. Azt mondtam: – Ó, ugyan már, igazán – és vártam, hogy tovább dicsér. De többet egy árva szót sem szólt, hanem feltette a *Bolero*-lemezt.

Mi van, senki nem fedezi fel, hogy géniusz vagyok? Apu és Anyu persze elfogódottan • néztek hol engem, hol a képet. Apu megjegyezte, kár, hogy nem látszik jobban a tócsában az arcom. Hiába magyaráztam nekik, hogy az kandeláber!!!

Már két nap óta hever az asztalomon a Szücsi levele. Eddig nem volt bátorságom felbontani. Helyette Grimm legszebb meséit olvasom, ott minden királyfi teljesen beszámítható.

Az egyik ceruzarajzomat kitétték a kiállítóteremben. Címkrét is kapott a nevemmel, a tarifával és a címmel: *Moderato*. Egy utcakép suhanó emberekkel, csak egy idős néni körül áll a levegő, neki élesek a kontúrjai.

Már az egész család megnézte.

Sírt rajta:

1. Anyu
2. Szomszéd Teri néni
3. Apu, amikor azt hitte, nem látjuk
4. Nagyi
5. Keresztanyu
6. Unokanővérem.

Mindig egész kis csődület áll a Mészáros familia tagjaiból a kép előtt, és ez vonzza az idegeneket is.

Híres lettem!

Megnéztük videón Walt Disney *Hófehérkéért*. A Guszti szerezte meg kazettán, csodálatos volt! Azok a részek, ahol nyüzsögnek az állatok Hófehérke körül, és mindenki bájosan esetlen, annyira megható! Felszabadítja az emberben a szeretetet.

Napról napra közelebb kerülünk egymáshoz a Gusztival. Kezdem neki elmondani a gondolataimat, amit eddig csak a Katival beszéltem meg, azt most vele tárgyaljuk ki.

Érdekel az, amit mesél az iskolájáról, a terveiről, szeretem a humorát. Nem ad fel semmit egykönnyen, amit akar, azt véghezviszi. Erre már magam is rájöttem. Úgy irányít, hogy közben észre sem veszem. Ha ellenkezne velem nyílt sisakkal, akkor kötözködnék, csipkelődnek, megmakacsolnám magam, de nem ezt teszi. Könnyeden és hajlékonyan, sok viccel ráterelget arra a csapásra, amit ő szeretne, közben én is tudom, hogy valaki megint jobb sakkjátékos nálam, de nem haragszom érte. Sőt még ha akarnék se tudnék az érvei ellen hadakozni.

Este fel fogom bontani a Szücsi levelét. Guszti elhitette velem, hogy duzzadok az önbizalomtól és az erőtől, talán ezzel is szembe tudok nézni.

Milyen kár, hogy a Gusztival nem beszélhetek erről az ügyről!

Ahogy nagyapám mondaná, meggebulásodtam. Ez az észvesztés tájnyelvi kifejezője.

A Szücsi sajnálja, hogy nem voltam vele utolsó nap, és azt írja, nagyon hiányzom neki. A nyelvvel vannak kis nehézségei, de napról napra jobban a fülében maradnak a szavak. Ír valami Fredericről, aki francia fiú, és a kollégiumban szobatársak. Közösen szoktak főzni és bevásárolni is. Boston óriási, lubickol a közgazdaságtanban, és igazi, jó menedzser akar lenni, ha a sulit elvégezte.

„Álmomban együtt voltunk a szobában, mint amikor utoljára láttalak. Megérintettelek, elhúzódtál. Meleget kerestem nálad, de hideg volt a bőröd az ujjaim alatt: éreztem, elhagysz.”

Ennyi. Aztán csak „millió csók és Szücsi”. A magyarázat hol marad? Fájna neki, ha elhagynám, vagy nem törődik vele? Kér, hogy maradjak, vagy küld, menjek csak nyugodtan, hiszen még *arra* sem voltam hajlandó.

Szücsikém, szeretlek, szeretlek! És nem tudok kibújni a bőrömből, hogy az érzéseim ellen tegyek.

Rajtam van a gebula. Miért nem látom tisztán a dolgaimat? Hiszen minden olyan egyszerű. Könnyebben át fogom tekinteni a tényeket, ha leírom őket.

Mi okozza az érzelmi gubancot?

1. A Szücsi elutazott: vagyis nincs velem.
2. Ennek folyománya: máshoz viszont közel lehet, miután tőlem távol van.
3. Visszautasítottam, és nem kísértem el a reptérre, azt hiszi, nem szeretem. Ez külön indíttatás lehet.

E három pont összefoglaló neve: féltékenység.

Nézzük tovább!

1. Megismerkedtem a Gusztival.
2. Nagyon jó barátom.
3. A Gusztinak viszont én nem a jó barátja vagyok.
4. Szeretem, mert jól kijövünk egymással, biztos bátyám.
5. Ha elveszteném, és közben a Szücsit is, rossz lenne.
6. Lehetséges olyan, hogy az egyik fiúba szerelmes vagyok, míg a másikat szeretem?

Diagnózis: önzéses skizofrénia. Vagyis tudathasadás.

Miért félek ilyen betegesen a magánytól? Oké, tudom miért. Volt benne részem egész kamaszkoromban. Zsófi, beszéljük meg a dolgot: akárhogy nézzük is, te már nem vagy kamasz! Lassan felnőtt leszel, és a felnőttkori szabályok mások, mint amik eddig uralták az életedet! Különbség van két 13 éves és két 18 éves barátsága közt. Okulva a Kati példáján ... Akár egész életre szóló elhamarkodott döntéseket is hozhatsz, ha nem gondolsz át mindent tízszer. Az a legjobb, ha bízol a Szücsiben, és kivárod, míg hazajön. Barátkozhatsz más fiúkkal, szabad, de tudni kell, hol a határ. Lehet, hogy annyira megszereted azt a másik fiút, hogy elfelejtetted a Szücsit. Na, és akkor mi van?

Szóval az idő dönti el, mi legyen. Addig is marad a status quo.

Pizszok büntudatom van. A Gusztival szemben. A Szücsivel szemben. Mint személyiség egy nagy nulla vagyok. Sőt! Minusz egy.

A Mama nem ismerte fel a térdeplő szarvasát. Amikor meg mutattam kipreparálva, összecsapta a kezét, láthatóan rosszul esett neki.

Már megint csak azzal törődtem, ami nekem jó, és beletipiortam egyik szerettem lelki világába.

Anyutól megkérdeztem, mikor vette először észre, hogy rossz vagyok. Meglepődve ingatta a fejét, neki sosem tűnt fel. Inkább az a probléma, hogy túl sokat foglalkozom saját magammal. Régen a külsőmmel, most a lelkemmel. Mást fele ennyire sem érdeklik a pszichikai és biológiai reakciói, mint engem.

– De Zsófikám, te egy kis művészlélek vagy, mindent tízszer erősebben élsz meg, mint kellene!

Te úristen! Ennyire elfogult csak egy anya lehet!

Megvették a *Moderatót!* És nem családtag! Az árát először bekeretezve ki akartam tenni a falra, aztán meggondoltam magam, és vettem belőle parfümöt. Valami klassz francia virágillat.

A Guszti átkeresztelte a Tornát. A kismacska éppen a szekrény tetején bóklászott, végtelenül közel egy cserép virághoz, és nem tudtam leszedni. Guszti hívogatni kezdte: – Cici-cici... Aztán röhögött. Azóta az egész család Cicinek szólítja a macskát.

Holnap dolgozatot írunk kettőből, semmit nem tudok. Lehet hogy lógni fogok?

Nem mentem iskolába, hanem az iskolaorvoshoz. Van alibim is! Este fürdés után felmásztam a kád szélére, hogy levegyem a fregoliról a frissen száradt zoknikat, aztán harsány üvöltés, flakonok zúgnak jobbra-balra, s máris ott fekszem a kövezeten.

Egy pillanatra átfutott az agyamon: – Úristen, lehet hogy most meghalok? – Nem is mertem sokáig megmozdulni, hátha... De semmi nem történt.

Anyu berontott az ajtón, mint egy anyatigris, aki védelmezi a kicsinyeit. A kicsinye ott hevert a kád előtt, kezében fél pár zöld zoknit szorongatva, mint egy letépett lilium a hajnal első sugaraiban. Akkor már tudtam, hogy fáj a hátam.

– Kicsikém, nem történt bajod? Intettem, hogy hajoljon közel, mert suttogva közölni akarok valamit:

– Nem, anya – mondtam akadozva –, csak napozok!

Ránéztem a fél pár zoknira, de nem vigasztalt. Viszont a középső ujjam klasszul megduzzadt.

Éjjelre vizes ruhába csavartam, és amikor egyedül voltam, akkor is sziszegtem. Pedig akkor komoly fájaldalmaknak kellett lenniük!

Reggelre egész duci volt. Aztán észrevettem valamit: míg öltöztem, és levettem a vizes ruhát, lelohadt. Ahá! A kis ravasz. Csináltam jó lucskos zsebkendőt, és betekertem. Nem hagyom olyan könnyen meggyógyulni!

Irány az iskolaorvos! Nem volt szerencsém, mert az ajtóra egy olyan orvosnő, neve volt kiírva, aki reggelire szimulánsokat szokott enni. Egy csomó diák szorongott fél fenékkal a fehérre festett padokon, s még a legpirosposzsgásabbnak is halványabbra vált a képe.

Nyílik az ajtó, egy fiú tántorog ki rajta. Míg bemegy a következő, addig körbefogják a többiek. – Na, mi volt?

Fél füllel hallgatózni kezdtem, engem is érdekelt.

– Hű, srácok, azt mondtam, hasmenésem van. A Csőrösnél feleltem volna angolból: a hasmenést úgysem lehet ellenőrizni, legalábbis ezt mondták a koleszben. Bemegyek az ajtón, ott a doktornő, az asszisztens meg két csinos csaj az egészségügyiből, gyakorlósok. Összevihogtak, amikor megnéztem őket. A nő kérdi: – Mi a panasz? Megmondom. – Öltse ki a nyelvét! – Kioltom. Nézi, nézi, aztán azt mondja: – Tolja le a nadrágját! Gyorsan, fiam, nincs sok időm! – Rögtön kivert a halál vize. Mi ez, sorozás? Nem is mertem a csajok felé nézni. – Mit csinál?! Nem a heréjére vagyok kíváncsi! Forduljon meg, és hajoljon előre! Gondoljátok el! Ott állok négy nő között, úgy, hogy a gatyám a bokámat verdesi, előrehajolva, és közben látom, hogy a doki gumit húz az ujjára, aztán belenyúl a végbelembe. Esküszöm, az egész Csőrös nem ér ennyit, mint amit ez a spiné művelt velem! Igazolást persze nem adott.

Mindenki szörnyülködött körülötte, a gyengébb idegzetűek pedig elhagyták a várót. Mire legközelebb kinézett az asszisztens, jócskán megrostálódunk.

Nagyon dobogott a szívem, mire bekerültem. Elrebegtem a kádat, a kezemet, és hogy fáj a hátam. Megnézte. A hátam állítólag zúzódásos. Ha ezt tudom, nem erőlködöm a zsebkendővel. Mindenesetre átküldött röntgenre, nem tört-e el valamelyik bordám.

Nem tört el, de kaptam egész napra igazolást. A bűn napról napra jobban befon a hálójába. Már csak az hiányzik, hogy inni kezdjek.

A Nagyinak vettem egy tábla csokit, és bocsánatot kértem tőle. Állítólag nem haragudott, csak úgy látszott, mint aki haragszik.

A szobámat belepik a stencilezett tételek. Ki bírja azt a sok anyagot megtanulni? Cicivel együtt tüszögtünk a kérdések láttán. Természetesen utálkozva.

A festményt megmutattam a szakkörvezetőnek. Csettintgetett a nézése közben. Azt mondta, elintézi, hogy ezt is kitegyék, mert fiatal korom ellenére érett munka. Benne rejlik akár az 5-6 év múlva learatható gyümölcs. Elgondolkodtam a hasonlaton, de nem szóltam közbe. Hiába, óráról órára tehetségesebb vagyok.

Este sétáltunk a Gusztival. Az egyik éjszakai „szórakozóhely” előtt idős bácsi feküdt a kövezeten. Megálltunk és néztük. HOLIDAY, hirdette a neonfelirat, kék-zöld-sárga betűi játékosan csillogtak, kergetőztek az öreg ráncos arcán. Figyeltük, hátha segít neki valaki, de nem. A Guszti odament hozzá, és felsegítette. Én addig egy fogpasztareklámot bámultam a homályban.

– Na, mi volt? – kérdeztem, amikor végre visszatért. – A szíve?

– Affenét! – legyintett. – Amikor felállítottam, kijelentette, hogy azok a pincérlányok kidobták, de most visszamegy, és ő dobja ki őket.

Egy kicsit neveltünk, egy kicsit nem. Valahogy szomorúbb lettem – mindig rossz hatással voltak rám az ilyen emberek.

A Guszti is érezte a hirtelen hangulatváltást, fel akart vidítani valamivel. Kérdezte, láttam-e a *Pomádé* című filmet John Travoltával és Olivia Newton-Johnnal. Természetesen. És emlékszel rá, hogyan ment benne a John Travolta, amikor boldog volt? Aha.

A következő pillanatban a Gusztit mintha kicserélték volna. Szélesen vigyorgott, úgy tett, mint aki rágót rág, félig tátott szájjal, aztán ruganyos térd- és csípőmozdulatokkal, karlengetve ment mellettem. – Hi, baby – nyögte a mellettünk elhaladó hölgynek, és megemelte a láthatatlan kalapját.

Oda sem néztem, annyira röhögtem, de belém is fagyott rögtön, amikor az ismeretlennek vélt nő megszólalt: – Jó estét, gyerekek, remélem, Zsófi, azért tanultál holnapra. – Rögtön kirázott a hideg, mert ráismertem a biosztanárnő hangjára. Lilára vált fejfel nyökögtem valami elnézésfélét, aztán nem is tudom, hogy magyaráztam ki a helyzetet.

A Guszti egész úton ezen nevetett, én viszont korántsem találtam már mókásnak az esetet.

Magolok, mint az örült. Holnap biosz. Amilyen szerencsétlen vagyok, biztosan kihív felelni!

A Cici nem hagy békén. Apu megtanította arra, hogy bármit eldobunk, azt hozza vissza. Van egy szürke szőregér, most azt kell neki hajigálni, boldogan lohol utána. Kezdjük unni a kis jószágot, állandóan a nyomunkban jár, szájában az egér, és esdekelve néz. Apu megesküdt arra, hogy bezárja a Cicit a sütőbe egerestül, és rákapcsolja a legnagyobb fokozatot, vagy egyszerűen ollóval miszlikbe vágja mind a kettőjüket. (Apunál az ilyen kijelentések mind a szeretet megható kis jelei.)

Most itt ülök a tankönyvem felett a szacharidok és poliszacharidok szexis kémiai ábrázolásával, közben bökdös a hideg kis nózikájával. (Már a Torna). Úgy csinállok, mint aki nem veszi észre. Adom a flegmát. Azzal szórakozik, hogy a mancsával próbálja kisodorni a kezemből a tollat. Kis ravasz. De az én eszemen nem jár túl! Anyu behozott egy bögre teát, finom gőzölgése belengi a könyveket.

O, hogy az a...! Nem írom le, milyen kacskaringós bigyulákra gondoltam... Éppen az egyik tétel kidolgozásánál tartottam, amikor a Cici megint megjelent az egérrel. Mérgesen csak annyit mondtam neki: – Jaj, menj már valahová! Rám nézett egyszer, kétszer, megpróbált dörgölni, de félresodortam. Erre körülnézett, odasétált a bögrémhez, és beleköpte az egeret. Aztán, mint a villám, már el is ugrott, és eltűnt a szekrény tetején egy cserép mögött. Fél percig fel sem tudtam ocsúdni a meglepetéstől. Úristen! Hisz ez a macska gondolkodott!!

Túl vagyunk a Téliapón. Az egyik srác hozott fényképezőgépet, az egész osztály meg lett örökítve a boldog felszabadultság mindenféle állapotában. (Katedrán állva, guggolva, egymás hegyén-hátán, összekapaszkodva és külön.)

Az elsősök petíciót nyújtottak be az igazgatóhoz azért, hogy ne tartsunk nekik szivaravatást. Tankérem bejött hozzánk, és hosszas előadást tartott a személyi szabadságjogok megsértéséről. Pedig komolyan mondom, egyikünknek sem jutott eszébe az elsősökkel kapcsolatban semmiféle hátsó szándékú gondolat.

Egész nap egyetlen elsőst sem lehetett látni a szintünkön még átvonulóban sem. Micsoda betojsi alakok!

Délután átjött a Guszti, és amíg írtam, a macskával incselkedett. Furcsa hangon hörögve nyögött:

– Cici, megfoglak! Cici, szép cici! Ne harapdál a nadrágomat. ÁÁÁ, ott sem!

Kintről motoszkálást hallottunk, egyszer csak benyitott Apu olvasószemüvegben, újsággal a kezében. Csodálkozva néztem fel a könyvemből, a Guszti pedig kiakasztotta végre a lábába mélyedő karmokat.

Apu zavartan köhintett, aztán megkérdezte a Gusztitól, totózik-e, és szerinte mit játszik a Napoli.

A Guszti fesztelenül válaszolt, én pedig alig tudtam visszafojtani a röhögést. Szegény Apu, ugyan mit hihetett!

Tanulok, mint az örült. Közeleg a félév.

A mai napon egyetlen fény az volt, hogy este megnyírtam Anyut a fürdőszobában. Nem tudom, mekkora lelkiertő bírhatta rá arra, hogy a kezem alá üljön, de megtettem, amit lehetett. Először kicsit göröngyösnek indult, később kinyírtam a göröngyöket, aztán majdnem teljesen a dauert, többször belemetszettem az uj-jamba, tizenegyszer ejtettem el a fésűt, de elkészült. Azért elég jól maradt haj még Anyu fején. Reggel tudom meg, milyen az összhatás, mert nem vártam meg, míg beszárítja és besüti. Almos vagyok.

Éjjel a Szűcsiről álmodtam. Összebújtunk, a fejem a vállán pihent, tenyerem alatt éreztem szívének koppanásait. Hiányzol nagyon! Szeretnélek magam mellett érezni, játékosan kotorászni hajadban az ujjaimmal, felszabadultan nevetni, bódultan hallgatni, összeveszni és kibékülni, ernyedő szívvel, lángoló lélekkel felengedni!

Egyszerűen nem tudom ezeket az érzéseket magamban tartani. Muszáj megírnom neki, biztosan csodálkozni fog, de nem bánom. Most rohanok suliba.

Úristen, a szünetben bedobtam a levelet a postán! A következő óra végére megbántam, és egész nap mardosott a büszkeségem. Suli után elrohantam a postára, és megpróbáltam visszaszerezni a levelet. Egy csomót végiglapoztunk (két nagy kupacot), de nem találtuk meg.

Életemben most történik velem először az, hogy a Szücsi megtudja, mit gondolok róla a háta mögött.

Szégyen, szégyen és szégyen! Puskázás közben lebuhtam!!!!!! Te puputeve, kétszarvas gnú, legnagyobb barátja az állatoknak! Zsófi, mi történt veled?

Ez a nagyság átka. Tökélyre fejlesztettem a puskázást, elszemtelenedtem, és elfeledkeztem arról, hogy az ellenfélnek is lehet fantáziája. Tiszta röhej az egész, én, aki ebben a szakmában profinak számítok, és éppen most, amikor ártatlan vagyok!!

Fizikadolgozat-írásakor elolvastam az első példát, aztán ábrándosan a tenyeremre hajtottam a fejemet, és kinéztem az ablakon. Végigfutott az agyamon, hogy elő kell venni a puskát, de hogyan, amikor megjelent a tankérem az asztalomnál. A többi olyan volt, mint egy rosszízű krimi. A fizikatanár mellém lépett, és rám förmedt:

– Kezeket az asztra! Fordítsa meg! Emelje fel! Hová dugta?

Elöntötte az agyamat a vér, de meg sem nyikkantam. Benézett a padba, ott sem talált semmit. Már éppen elvonult volna, mikor észrevette, hogy a köpenyem szélénél kilátszik egy fehér papírszeletke. Győzedelmes mosollyal bökött oda, aztán színpadias mozdulatokkal áthúzta a dolgot, és ráírta: ÉRVÉNYTELEN! Szívesebben venném, ha kivégzett volna. Akkor legalább nem élném túl a szégyenemet.

Legalább egy hete nem írtam, valahogy nem jutott rá időm. De tombol rajtunk a vakáció. Esett valami vacak kis hó, vékony rétegben befedi az utcákat, és úgy tűnik, mintha tényleg esett volna. Nagy becsapás az egész.

A Kati átjön, és együtt kötünk az olasz kötőkönyvből. Még nem próbáltam semmiféle nehéz mintát kötni, de ezt is ki kell próbálni. Kiválasztottam egy klassz modellt, minden tudatlanságomat bevetem, hogy megcsináljam.

Ma egész álló nap kötöttem, és valami nagyon gyanús. A manöken pulóverjén mintha nem lenne ennyi lyuk és göcsört.

Micsoda marhaság ez a kötés! Anyu idegnyugtatóként használja, de én teljesen kikészültem tőle. Ha csak a kötőtűre gondolok, hallom a fülemben, hogy recseg a fonal, és nyiszog az összekoccanó tűkön, látom magam előtt az összecsomósodott lyukakat, és elkap a gyomorideg.

Megtapostam, lefejtettem. Újrakezdtém. Megtapostam. Az; egész szoba tiszta fonalgubanc. Még ezt is össze kell tekerni.

Ennél az olasz kötőkönyvnel ízléstelenebb könyvvel még nem találkoztam. Olyan lépesméz, amibe beleragadnak a gyanútlan, tanulatlan, egyszerű kis legyek.

Ma a Mama meglepett egy kedves kis könyvecskével. *Ideg- és elmeegógyászati szakkifejezések érdeklődők, hozzátartozók és betegek számára* a címe.

Mi van, családom, célozzatunk, célozzatunk?

Már két napja karácsonyi ajándékom után mászkálok a városban. Herótom van az összes üzlettől. Este jön Apu főnöke, lesz reprezentálás meg minden, amit utálok...

Ki lehetett bírni. Robi úr kis köpcös, szeplős-kopasz fejjel, a felesége arcán több volt a festék, mint macskán a szőr, de nem rossz emberek. Anyuék felvették az álarcukat. Elváltoztatott hangon nevettek, főleg Anyu. Ezt a dallamos kacagást csak akkor hallom tőle – kicsit magasabb frekvenciájú, mint a normál –, ha olyan vendégek vannak nálunk, akik előtt feszélyezetten érzi magát.

Apu frissen vasalt szürke öltönynadrágban, keresztbe tett lábbal ült a fotelban, és komolyan beszélgetett a cég üzleti ügyeiről. Nem vette észre, hogy integetek neki. Kicsit felhúzódott a nadrágszára, és a zokni felett kilátszott a jégeralsó fehér vége: hiába, drága atyám fázós.

Vacsorára is itt maradtak, alig tudtam letuszkolni pár falatot, mert azon idegeskedtem, csak ne legyen semmi malőr, ami eddig menetrendszerűen mindig bekövetkezett. Most sem váratott sokáig. Mindenki akkurátusan nyiszatolja a rántott húst a tányérjában, amikor Bori néninek (a főnök felesége) hirtelen fennakad a szeme, aztán gyanakodva a vele szemben ülő Apura néz.

Apu vidáman beszél tovább, bort tölt neki, láthatóan észre sem veszi a megdöbbsent pillantást. Bori néni iszik, kortyol, egyszer csak akkorát sikít, hogy belejajdul az emelet. – Mi ez? Mi ez? – kérdezi, és levegő után kapkod, fél kezével a szívét fogja. Benéztem az asztal alá, hát a cicám lapult a szőnyeghez tapadva, mint nyúlbugyó a gazban. Úgy megharapta a néni nagylábujját, hogy egy kicsit be is kékült. Nem győztünk bocsánatot kérni, rögtön oldottabb lett a hangulat. Anyu elsősegélyben részesítette a nénit, aztán összetegeződtek, a vége az egésznek az lett, hogy lebontottuk az asztalt, elővették a kártyát, és játszani kezdtek. A felnőttek már csak ilyenek. Robi bácsiék fél 11-kor mentek el, kicsit pityókosan, mert legalább 2 üveg kékfrankos fogyott el ultizás közben.

Hiába számolom az ösztöndíjat, ez bizony nem elég. Hogyan lehetne pénzt szerezni? Azt hiszem, megint Anyutól kell kérnem, hogy vehessek neki ajándékot.

Ma van a karácsony szép napja. Mindig olyan izgatott vagyok! Apu behozta az erkélyről a fenyőfát, akkora, hogy a plafont súrolja a hegye. Kisbaltával faragott a törzsén, hogy beleférjen a tartójába, gyorsan összeszedtem a gyantás forgácsokat. Annyira szeretem ezt a friss illatot! Ragacsosak tőle az ujjaim, és ha behunyam a szemem, havas hegyeket látok magam előtt, zöld fenyőrengeteggel. Ágaik között megült a fehér, és törzsük egyik oldalán is, ahová felfújta a kemény sarki szél. Az ég olyan színű, mint a simára kopott aszfalt, és háborítatlan a némaság. Lassan besötétedik, csak pár csillag fénye töri át az égboltozatot, aztán valaki énekelni kezdi a *Csendes éj, szentséges éjt*.

Díszítem a fát, egyre-másra ugrálok le a székről, új díszekkel loholok vissza, és hatalmába kerít az a jó meleg érzés. Mint a Mamánál a dunyha alatt, vagy vasárnap ebédkor, ha befülled a konyha a gőzöktől... Apu dolgozik a kezem alá, egymás után hurkolja a szaloncukrokra a drótokat, és adogatja, hogy ne kelljen futkosni. Kivételesen most ég rendesen a karácsonyfaégő. Anyu és Mama kint sürgölődnek a konyhában, valami nagyon finomat készítenek, meg rengeteg sutit, de nem árulták el hétpecsétes titkaikat. Még csak három óra, mikor lesz már fél hat?

A fenyő marha klassz. Csomó ezüstszálat vettem, fényes zuhatagként zúdul alá a felső ágakról. Apu átölelt, és dagadó szívvel néztük a művünket. Aztán leültünk keresztretjvényt fejteni. És most naplózok. Az összes ajándékot becsomagoltam, hogy többet mutasson, még aranszínű szalaggal is átkötöttem őket. Nem valami nagy eresztés ennyicske életjáradékból. Most már csak a papírtáblákat kell megcsinálnom: Apa, Anya, Mama, Zsófi, azt hiszem, írok egyet a Cicinek is.

Szilveszterkor buliba megyünk! Igazi házibuliba, nemcsak négyen leszünk, mint a múltkor. Még három nap... Kértem Anyutól pénzt, berohanok pár boltba ruhát nézni.

A Szűcsitől kaptam képeslapot. Nagyon szép lap, hiába kerestem azonban a borítékban levelet, nem találtam. Talán mégsem kellett volna kitarulkoznom???

A Cici megint az új egerével piszkál. Megőrülök. Nem tudom, Apunak miért pont ez az ötletes ajándék jutott az eszébe??

Az utcákon mindenfelé kétségbeesett arcú lányok futkároznak szilveszteri ruhák után kutatva. A butikok jórészt kifosztva, a maradék pedig borsos árú. Találkoztam egy volt barátnőmmel, szegény nagyon szerencsétlenül nézett ki. Az arca felhólyagzódva, bepirosodva. Mintha egy gonosz boszorkány megátkozta volna, de hiba csúszott a számításba, a lepra csak félig fogta meg az áldozat fejét. Sírva mesélte, hogy most lett volna élete első bálja, valami nagyon elit helyen, a szüleitől álomszép báli ruhát kapott, és a barátja is ott lesz. Ő pedig... Többször kijelentette, hogy így nem él tovább. Próbáltam vigasztalni, kenje be krémpúderrel, hátha... meg a szilveszter csak év vége, nem az élet vége...

Durrogtattam még pár közhelyet, aztán odébbálltam.

A Mamától ajándékba a *Hipnózis* c. könyvet kaptam. Nagyon érdekes. A tükörben gyakoroltam, hátha szuggesztív a pillantásom, mint egy indiai kígyónak, de nem... ugyanolyan naivul pillogtam csak, mint általában szoktam. A másik könyv pedig a *Lady Chatterley szeretője* ... Belelapoztam, és csak annyit mondtam: nahát!

Hallottam már róla, de így elolvasva izgalmasabb. Hosszan elmélkedtem azonban arról, hogy az én drága, ódivatú nagymamám, aki mélyen vallásos is, hogyan vehetett meg egy ilyen könyvet? Elképzeltem, mit szólna hozzá, ha felolvasnám neki a vadabb ágyjeleneteket.

Holnap szilveszter. Belegördülök a tizennyolcadik évembe. Ó, hamvas ifjúság? –mondják az öregek. Ó, te jó ég! – mondom én. Sohasem volt hamvas, inkább csak sápadt. Apro-pó, sápadt! A Katival elterveztük, milyen sminket fogunk használni. Úgy izgulok! Vajon milyen lehet egy igazi házibuli??

Ui.: Megkérdeztem a Nagyit, miért éppen a *Lady Chatterley*-t választotta. Azt mondta, azért, mert a színe megy a szőnyegpadlóhoz... Ja kérem!

Hát itt az újév. Csömör. Nyomor. Apátia. Rossz szájíz. Milyen lesz a folytatás?

Leírom a történeteket. A Kati már fél 7-kor átjött, aztán a végső simításokat együtt végeztük el magunkon. A Kati megtanult egy érdekes szemkihúzási módot, egészen macskás lett tőle a szemünk. Aztán kifestettük a szemhéjunkat – klassz olasz szettet kaptam Anyutól –, az arcunkat és a szánkát. Felvettük a ruhánkat, aztán kivonultunk. Azt hiszem, az enyém kicsit kihívó volt – fekete passzentos miniszoknya –, mert a Nagyfi megfogta a szívét, és azt mondta, hogy ha ilyen ruhában látta volna őt az „ídesapja”, rögtön elzavarta volna a háztól. Az enyém csak hümmögött. Anyu leszedte rólam a szöszmötöket, és azt sóhajtozta: – Zsófikám, de nagy vagy! Nem is olyan régen még a kakis pelenkádát mostani, és most tessék... – Jaj, Anyu mindig olyan profán.

Fél nyolckor elindultunk a Gusztiékhoz. Az egész lakótelep szilveszteri hangulatban forrongott. Két hülye srác – velünk szembe jöttek – teleszórta a képünket konfettivel. Szitkozódva szedegettük ki a hajkölteményeinkből a megbúvó kis korongokat.

A Móna meg a Guszti már vártak minket. Párokba fejlődünk, aztán nekivágtunk Életünk Nagy Napjának.

Út közben trombitaárusok mellett mentünk el – nem tudom, de én semmi pénzért nem árulnék szilveszter éjjelén trombitát. Az árus kis hordozható készüléken nézte autójában a tv szilveszteri műsorát.

Mikor beszálltunk az ütött-kopott liftbe, várakozásteli izgalommal mosolyogtunk össze a Katival. Elolvastam pár trágár feliratot a számkijelző mellett, de még ezt is mulatságosnak találtam. Kiszálltunk, kopogtattunk. Egy szőke fiatalember dugta ki a fejét, úgy tűnt, hogy a nyakára tekeredő színes papírszalagoktól düllel ki annyira a szeme, de hamar rájöttünk, mindez tévedés.

Levettük a kabátokat, bent kicsit csendesedett a zene, láthatóan értesültek a javában mulatózók: újabb kuncaftok érkeztek.

Kati meg én bementünk a szobába, Guszti meg a Móna pedig elmaradtak az előszobában, beszélgettek egy haverjukkal.

Beléptünk, bátortalanul köszöntünk. Mit mondjak: harminc fiú ült, állt, guggolt, és nézett minket – sehol egyetlen lány. Kicsit kínosan éreztük magunkat, és, hogy finoman fogalmazzak, a társalgás is nagyon akadozott. Öt perc telt el így ebben a feszült csendben, mire bejött a lakli Móna, és vigyorogva végigkezelt cimboráival. Felerősítették újra a magnót, üvöltöni kezdtek a hangszórók, rezgett a parketta. Amikor jöttünk, a buli már tetőfokán dühöngött, és többek között a fürdőszobát is összehányta pár illuminált fiatalember. A Katival megállapítottuk, hogy meg vagyunk átkozva. Olyan nincs, hogy valami rendesen összejöjjön! Így indult az este. Már több mint húsz percet töltöttünk a csendes szemlélődés állapotában, és figyeltük, hogy ugrálnak, mutogatnak, hahotáznak körülöttünk a fiúk. Próbáltam feltalálni magam, és elkezdtem viccet mesélni a Katinak. Nem találtam humoránál.

Az egyik fiú végre felhajtott valahonnan hat leányzót, a többiek harsány üdvrivalgással fogadták őket, rögtön mindegyikre átlagban 3,75 % fiú jutott.

Ment a táncikálás, hejehuja, amikor a Guszti odahajolt hozzám, és azt mondta, ne haragudjak, de eltűnik egy óra hosszára, mert beugrik ide meg oda, és pezsgőt is hoznak... Jól van, menjen csak – mosolyogtam, de belül nem ugyanez volt a véleményem.

A Móna meg a Kati nagyon el voltak foglalva a szoba túlsó sarkában, hevesen csókolóztak vagy iszogattak vagy táncoltak, mint afféle normális bulizók.

Első Mészáros Zsófia, Gebula koronázatlan királynője pedig tök egyedül, összeszorított térddel és ölbe hullajtott kézzel ült a kanapén, mint Lót felesége, mielőtt fűbe harapott.

Éppen az *Ecc-pecc-kimehecc* c. gyermekmondókát ismételgettem magamban, hogy lekössem a kétségbeesés felé sodró gondolataimat, amikor megszólított egy bájos basszus. Egy dagadt fiatalember tartozott hozzá rózsaszín ingben és drapp öltönytadrágban. A sejtelmes világítás ellenére is jól látszott, mennyire izzad, és így, bő lére engedve, kicsi szaga is érződött. Azért örültem neki, mert legalább egy emberi lény szólongat, ha már a kutya sem vesz észre. Kiderült, hogy kicsi korunkban egy helyre jártunk óvodába. Emlékeztem is rá, mindig kiröhögtük szegényt, mert még nagycsoportos korában is csak cumival a szájában tudott elaludni.

Józsika egy idő után semleges témákból rámenős témákra váltott. Beszélt a nőideáljáról, meg arról, hogy hozzám nem való a Guszti. Tudj' isten, miért, de szerinte hozzám a tökéletes férfi illene (így mondta!), de ő sajnos két centivel alacsonyabb nálam, és így... Megmarkolta a kezem, és táncolni húzott. Figyelmeztetett arra, hogy milyen „baromian jó” az ő csípőmozgása, csak nézzem. Hát le is esett az állam, az biztos! Ahogy riszálta meg löködte a hasát! A lábával meg közben úgy csinált, mint aki charlestonozik. Pont egy lassú számot dobtak be, gyorsan köszöntem, kösz-úgy-kimelegedtem, de erősen megfogta a kezemet, és visszahúzott. – Hé, hagyjál, ez fáj! – morogtam, de nem akartam balhézni, ezért tovább maradtam. Lassú közben tisztos távolságot próbáltam tartani, mintha keringőztünk volna. Ez félig pankrációnhoz vezetett vagy szkanderozáshoz, nem is gondoltam, hogy ebben a kis Józsikában ilyen erő van. Mindenáron a hasára akart ölelni ragadós mancsaival, alig maradt energiám eltolni. Mielőtt megakadályozhatott volna benne, gyorsan leültem. Jött utánam. Egyre csak a közelemben próbált ülni, és nyújtogatta a csápjait. Azt hittem, lekeverek neki egyet, egyre kínosabb lett a helyzet. Ráadásul senki sem vette figyelembe azt, hogy esetleg komoly kézitusa folyik a pamlagon, mindenki el volt telve a saját szilveszteri hangulatával. A végén már komolyan verekedtünk, és Józsika mindig visszaütött, úgy, hogy fáj. Egyáltalán nem viccből, hanem mérgesen (az én részemről) és agresszívan (Józsika részéről).

Legalább fél órája „társalogtunk”, mire beállított a Guszti. Talán soha nem örültem neki ennyire, mint most. A házigazda felbontott újabb pezsgősüvegeket, mindenki kért belőle a poharába. Én is kaptam. Könyvekben mindig azt olvasni, hogy táncoló kis pezsgőtündérek parádézhatnak a szépasszonyok fejében, és boldogító kábulatot okoznak. Igen érdekes lehet, de csak hányingert éreztem. Nagy nehezen lenyomattam a pohár tartalmát, és próbáltam úgy kortyolgatni, hogy ne fintorogjak. A Guszti boldogan kérdezte: – ízlik? – és újra töltött. Bájosan rávicsorogtam, és azt mondtam. – Igazán nem kívánom, kösz, talán ha te meginnád helyettem. – Zsófikám, az én egészségemre idd meg, hogy jó legyen az új esztendő! – Mit lehet erre mondani? – Ezt is elhörpöltem. Az utolsó korty után fél perccel enyhén himbálózni kezdett a rekamié, és butácska félmosollyal köszönt rám életem első spicce. Tudatommal rögtön konstatáltam a helyzetet, és mulatságosnak találtam: jé, ilyen érzés is van, milyen érdekes! Táncoltunk egy kicsit, a Guszti evett szendvicset, és kínált, de nem kértem.

A harmadik pohár pezsgőt azért ittam meg, mert akkor már újra a kanapén ültünk, és a Guszti meg akart csókolni, én pedig nem akartam. Amíg a pohárral bíbelődtem, addig nem zavart.

Az éjszaka többi részéről már csak halvány emlékfoslányaim maradtak, minden egybefolyt, mintha nem is lett volna. A következő epizód, amire élénken emlékszem, az az, hogy fekszem, és nézem a tapétát. Először azt hittem, csak álmodtam az egészet, később belém jajdult a gondolat, hogyan kerültem ágyba, és hogyan lehetséges az, hogy itt fekszem hálóingben, amikor én utoljára valamikor nagyon régen egy fekete miniruhában voltam. Tegnapelőtt, vagy egy hete is már? Újult hullámokban tört rám a hányinger, a gyomrom úgy kavargott, mintha kitörésre készülő vulkán lapulna benne. Fél könyékre támaszkodtam, és keresztbe forduló szemekkel figyeltem, hogy bolyong körülöttem a szoba.

Valahogy betájtoltam az ajtót, és a konyhába igyekeztem. Röptömben észrevettem az óra körvonalait, odanyúltam, felemeltem, hogy lássam a számlapot (egészen közel a szememhez, mert rájöttem, a kontaktlencse nincs rajtam): negyed tízet mutatott. Kint a konyhában Apu, Anyu és a Nagy ült komoran az asztal körül. Engem néztek, amint nagyokat kortyolok a cicás poharamból. Apu zordan csak ennyit mondott:

– Mi van, Zsófi, ég a pokol?

Nagyot néztem, és szégyelltem magam: te jóisten, mi történhetett?!

A Nagy síró hangon folytatta:

– Fiala lány létedre hogy tehetél ilyet, most mondd meg...?! Azt akarod, hogy a szüleid megbolonduljanak a kétségbeeséstől?

Erre már letettem a poharat. Mi történhetett velem, csak nem álltam ki tök részegen strichelni? Vagy talán a rendőrség hozott haza? Lehet, hogy egy aluljáróban találtak rám, csövesek között, átfagyva, egy szál marihuánás cigarettával a kezemben.

Nem mertem kérdezni, csak büntudatosan lehajtottam a fejem, és visszasomfordáltam a szobába.

Rövid idő múlva csöngettek, a Kati jött látogatóba. Mohó kíváncsisággal azonnal a tárgyra tértem:

– Mit tettem magammal tegnap éjjel?

– Hát, Zsófi, mit mondjak? Erről leginkább a Guszti tudna beszélni. Először csak annyit láttam, hogy feltűnően vidám vagy, és sokat nevetgélisz, később táncoltatok, és te csárdásoztál, kicsit kivittelek az erkélyre levegőzni. A hideg sem térített magadhoz, ölelgettél, és azt hajtogattad: – Drága Katikám, úgy szeretlek téged! Adj egy puszit! – A Guszti aggódott érted, ő is kijött, neki meg azt mondtad: – Drága életem! Egyetlen szerelmem! Sohasem szerettem még úgy senkit, mint téged! Édes Szücsikém! – Aztán sírtál, hogy ne hagyjon el Amerikáért, látni akarod azokat a gyönyörű kék szemeit, csak szegény Gusztit sajnálsz, mert őt is úgy szereted... Ekkor már kék volt a fejed, úgyhogy elvittelek hanyi.

Míg a Kati beszélt, hol elpirultam, hol elsápadtam. Ezt a szégyent! Én, Mészáros Zsófia, mindig büszke voltam hüvös, józan és kritikus elmémre, most pedig itt van! Teljes önkontrollhiány, tudatkiesés, részegeskedés, HÁNYÁS! idegen helyen... És a Guszti, édes istenkém, miért hagyta, hogy locsogjak???

Anyu is bejött, ő mesélte el a folytatást. A Guszti hozott haza, állítólag a lépcsőházba nem akartam bejönni, mert azt hajtogattam: Apukám engem nagyon megver! (Szegény, soha nem ért hozzám ilyen szándékkal még kicsi koromban sem.)

Köszönés helyett azt mondtam a Nagyinak:

– Ha megesszük a káposztát, úgy járunk, mint a cicák! Le a kék szemű fiúkkal!

Anyu ledöntött az ágyra, és mint a részeg férjeknek szokás – lehúzta a csizmámat, átöltöztetett. El is aludtam szépen. Körülbelül fél óra múlva jutott eszükbe, hogy a kontaktlencse rajtam maradt. Nagy nehezen felkeltettek, motyogtam valami ilyent: – Hagyjatok 7.33-ig aludni! Ekkor szegény Apu sírva fordult ki a szobából.

Tönkrementem. Ezt sohasem bocsátom meg magamnak. Szegény Guszti!! És szegény Apu!!

Vajon ki takaríthatta össze utánam a hányást?

Nem élhetek tovább.

Boldog újesztendőt.

Már napok óta depressziós vagyok. A Guszti nem haragszik rám, azt hiszi talán, hogy delíriumban beszéltem félre. Legalábbis nem szól az egész Szücsi-ügyről semmit.

Nagyon szemétnek érzem magam. Az lenne a legjobb, ha szakítanék a kettős játékkal, és megbeszelnék mindent a Gusztival. Túlságosan jó barátom ő nekem ahhoz, hogy tovább áltassam. Nekem csak a Szücsi kell! Még ha ő nem is így gondolja, amikor hazajön. Igen, ez a leghelyesebb, amit tehetek. Kiosztok érte magamnak egy fair play díjat.

Ó, szegény Guszti! Mindent elmondtam neki. Láthatólag nem lepte meg a dolog, valószínűleg gondolkodhatott a szilveszterkor történeteken. Most nem találkozunk egy darabig, hogy mind a ketten kiheverjük a csalódást. Vagyis a szakítást.

Apu már nem haragszik rám. Lassan kezdi elfeledni azt a sokkot, hogy egyszem, illedelmesen nevelt leánykáját tökrészegeen látta hazatérni.

Túl vagyunk a szalagavatón. A harmadikosok kitettek magukért, mindent profin megrendeztek. Olyan finom kaját készítettek, HMM! Mind a húsz ujjunkat megnyaltuk utána.

Míg ettünk, próbáltam elhessegetni emlékezetemből azt az időt, amikor mi voltunk rendező osztály, és mi is hasonlóan szép tálakkal álltunk elő... na de senkinek nem kívánom, hogy lássa az előkészületeket! Volt úgy, hogy a szétmállott tojásokból egy ügyesebb kezű fiú gyúrt az eredetihez megdöbbenően hasonló újnak látszó karikákat a szendvicstre. És ha a Kerekes Tibi leejtett alkotás közben egy-egy szelet szalámit, nem tesz semmit. Kicsit ráfújt, hogy ne látsszon a por, jó lesz az valakinek – morogta, és teljes lelki nyugalommal helyezte a tálcára.

A jó ízlésem tiltakozik ellene, szóltunk is, de hát sok lúd disznót győz. Remélem, a fiatalabb nemzedék nem olyan mentalitású, mint mi.

A termünkben volt egy kis, intimnek mondható ünnepség. A harmadikosok felszurkálták ránk a kék szalagokat, mondtak verset és köszöntőt, aztán magunkra hagytak a kajával. Ez nagyon szép volt tőlük.

Körülbelül 7-kor kezdődött az ilyenkor szokásos diszkó. Az osztályunk tagjai sorban kivonultak, és elkezdtünk tombolni. Úgy mint egyszer osztálykiránduláson: nagy kört alkotva, összekapaszkodva, de legalább egymás közelében maradván. Nagyon érezzük már a bűdösét! – ahogy a Nagyi mondaná. Egyre inkább belesajog a belsők az elválás gondolatába. Sokan nem tanulnak tovább, rögtön dolgozni kezdenek. Nekik tényleg az utolsó gondtalan évet jelenti a negyedik.

Volt egy szám, amire elindult a karaván. Hosszú sor kígyózott, mi is belekerültünk, és önfeledten ugráltunk az előttünk dülöngélő vállát markolva.

Minden felgyülemlett bánatomat beadtam ebbe az ugrabugrásba, és nagyon jól éreztem magamat. A mögöttem álló annyira erősen szorította a válltömeseimet (új blúzt vettem erre az alkalomra), hogy minden ugrásnál fojtogatott a felső gomb. No nem sokáig, mert egy-egy váratlan figura meglazította a cérnát, és nagy ívben elröpült. Először az első, még hagyján. De amikor a második és a harmadik is elhagyta blúzom gravitációs mezejét, és messzire szállva beleveszett a tornaterem villódzó homályába, már nyugtalankodni kezdtem.

A gallér szinte a derekamnál lógott, annyira hátrahúzta a mögöttem ugránczó táncos, a torkomnál viszont az utolsó három gomb egyike motoszkált. Kénytelen voltam a kezemmel összefogni, mert hasig dekoltált ruhában biztos nagy sikert arattam volna.

Jövő héten kiadják az ellenőrzőket a bizonyítvánnyal. Úgy számolom, hogy kb. 4,38 lesz az átlagom. Remélem, megemelik ezúttal az ösztöndíjamat!

Átjött a Guszti, és kibékültünk. Na nem annyira, hogy járunk, hanem csak annyira, hogy jó barátok maradunk. Meghívott a szalagavatójára, de nem megyek el. Vagy mégis? Még eldöntöm. A Szűcsi még mindig nem írt egy sort sem.

A Guszti már indulás előtt két órával megjelent nálunk, hogy biztosan elmenjek vele. Nagyon letargiás állapotban talált, karikás szemmel, mert egész éjjel alig aludtam. A lelkemre beszélt, és végül kötélnek álltam.

Bosszúból megígértem neki, ha bemutat valamelyik barátjának: „Ismerd meg a barátnőmet!”, akkor nyújtom a kezem, és közben kedvesen bandzsítok. Vagy esetleg sántítok, miközben kart karba öltve sétálunk a folyosón. Ezt röhögve mondtam, eleinte ő is velem nevetett, de észrevette, hogy komoly marad a szemem, és gyanút fogott: hátha tényleg megcsinálom?! (Mint mondta, nálam sohasem lehet tudni.)

Nagy nehezen felöltöztem, kifestettem magam, egészen emberi ábrázatom lett. Sokszor beszélünk már a Katival arról, mi lenne pl., ha a diszkóban egy este felgyűjtanák a villanyokat, valaki mosdókesztyűt fogna és szappant, aztán elkezdené suvickolni a lányok arcát: mi maradna belőlük? Semmi olyan, ami mutat, az biztos.

Bent az osztályukban már gyülekeztek a fiatalok. Igyekeztem hasznossá tenni magam. A tanári asztalnál három anyuka serénykedett, beálltam hozzájuk kézilánynak. Tojásokat pucoltam, egyiket a másik után. Legalább 25-tel végeztem, mire végre nem kellett több. Tíz perc múlva kezdődött az ünnepség az aulában. Kicsődültünk, megálltam hátul a szülők és hozzátartozók között. Végighallgattuk a *Himnusz*t, aztán az igazgató úr szentbeszédét az üde, művelt diákfiatalokról. Elérzékenyülve beszélt az új, szebb nemzedékről, amely hidakat ver a szakadék fölé, utazik a Holdon, és meghódítja a világegyetemet, lecsapolja a mocsarakat, és a béke rendíthetetlen híve. Szegény igazgató úr! Mi csak tátott szájjal hallgattuk, milyen álmovilágban él.

Vége volt a beszédnek és az ünnepségnek, vissza a terembe. Mindenki rögtön enni kezdett. A nyálam csöpögött, a sok finom szendvics helyett csak nyamvadt, sótlan pogácsákat rágsáltam. Egyrészt azért, mert vigyázok a vonalaimra, másrészt pedig ha enni kezdenék, biztos, hogy tiszta morzsa lesz körülöttem minden, vajjas az orrom, és pirosaranyas a fülem, így is, míg elcsábított egy kókusz bomba, a Guszti (!) nadrágja tiszta kókusz lett. Hogyan, azt nem tudom, mivel a székünk között legalább 10 cm távolság volt.

Kint a kapuban hatalmas hóvihár fogadott minket, pár lépés alatt sikerült tökéletesen eláznunk. Szerencsére Guszti valahogy fogott egy taxit, és azzal hazafurikáztunk. Hétfvégén, ha megmarad a hó, elmegyünk szánkózni.

Jaj de jó volt! Négyesben kirándultunk egy kicsit. Mindkét fiú szánkót cipelt a kezében, kicsit furcsán nézegettek minket a buszon. Biztos megrovóan azt gondolták magukban: ilyen nagy lovak, és még szánkózni akarnak!

Tapostuk a havat, és kiszemeltünk a várostól jó messze egy klassz dombot, ahol majd csúszkálunk. Egész úton szállingózott a hó, egy kicsit süttött is a nap, de mégis olyan hideg volt, hogy a nedvesség belefagyott az orrunkba.

Érdekes, egész télen nem esett normális hó, hogy közeledik a tavasz, kipótolja az eddig elmulasztottakat.

Először a Móna és a Guszti csúszott egyedül, hogy egy kis utat kotorjanak, és kitapasztalják a pályát. Nevetve, kipirosodott arccal, bukdácsolva jöttek felfelé, hogy mi is tudjuk már, mi is az a jó. A Guszti előre akart ültetni, de nem voltam hajlandó, valahogy hátulról biztonságosabbnak gondoltam az egész műveletet. Elég meredek volt a lejtő, és amikor először nekiindultunk, úgy sikítottam, mintha ölnének. Állítólag nekem kellett volna irányítanom egy kicsit, de erről sejtelmem sem volt, és mikor kalimpálni kezdtem, a szánkó megfarolt, szépen felbukfenceztünk, és belefűrődtünk a hóba. Szegény Guszti volt legalul, rajta a szánkó, a szánkón pedig én. Annyira neveltünk, hogy majdnem be is pisiltem egy kicsit.

Egész délután kint szórakoztunk: csúsztunk hason és háton, ketten és egyedül, mindenféle pozitúrában, vagyis kitapasztaltunk minden mesterfogást.

Hazafelé libasorban tapostuk a szűz havat, aztán azon versenyeztünk, ki tud a szájával több hópelyhet elkapni. Az egyik gyönyörű résznél a Móna üvölni kezdett: – Gyerekek, én olyan boldog vagyok! – Azzal kitérte a karját, és hanyatt vágta magát a körülbelül térdig érő hóban. Nagyot puffant, és tovább nevetett, mi is megirigyeltük a jó dolgát. Egymás után dobtuk el magunkat, és olyan jólesett a zuhanás! Megbicsaklottak a fák, és mintha a fejünk fölé vágódott volna az ég és a belőle pilinkéző hópelyhek. Kitért karunkkal az egész mindenséget magunkhoz ölelhattük, szánkóval pedig behabzsoltuk a vidámságot, a nevetést... Éreztük, hogy fiatalok vagyunk, vér lüktet az ereinkben, és itt vagyunk, együtt vagyunk, összetartozunk...

Vettem a Tornának egy új macskaeledelt. Egészen különleges minőség a reklámcédula szerint, ezért jogosította fel a cég arra magát, hogy extra árat kérjen. Mindegy, a minőséget meg kell fizetni. Tőle pedig nem sajnálom. Este már abból vacsorázik, alig várom, mit szól hozzá.

Nekiálltam kidolgozni a történelemtételeket. Pfuj! Tiszta pedál leszek.

A Mama megint meglepett egy könyvvel: *Tudatalattink csodálatos hatalma* a címe. Na, ez is biztos valami hülyeség.

A Toma szabotálja a szeretetem elemi megnyilvánulását! Egyszerűen nem hajlandó enni a macskaeledelből!! Pedig olyan jó illata van, hogy még én is megkívántam. Szaftos, húsos, fűszeres (minden bizonnyal), vitaminos, szóval minden benne van, ami egy normális macskának kell. Ez meg finnyáskodik nekem. Hát nem! Kicszelezem. Mást nem kap egyszerűen enni. Tanuljon rendet, fegyelmet. És büntetésből az egérékjét sem dobálom neki.

Apu és Anyu elhatározták, hogy tapétázni fogunk. Na, erre kíváncsi leszek. Már előre húzom az orromat.

Mindenesetre ott akarok lenni a tapétavásárlásnál, mert képesek megvenni valami nagy rózsamintás, csicsás tapétát, amit aztán évekig szemrehányóan nézegethetek. Miért nem jó a régi tapéta?? Kell ám mindig újítani...

Kiolvastam Somerset Maugham *Esőjét*. Ez egy könyvecske teli elbeszélésekkel. Általában Tahiti a helyszín, vagy más hozzá hasonló bájos szigetecske. Körülölel a mozdulatlan Csendes-óceán, a természet meg háborítatlan csodájával tárul a szemünk elé. Az emberek barátságosak, mosolygósak, gyermekien egyszerűek.

Pálmafák, repülő egzotikus madarak, időnként felbukkan a part mellett egy-egy fenyegető cápauszony. De jó lehet így élni!

Megyek, és rögtön ki is mosom a kádat.

A Toma egyre soványabb, de még mindig nem hajlandó megenni az ételkülönlegességet. Szemrehányóan nyávog és kurrog, meg a farkát dobálja. Kegyetlen vagyok, és nem engedek. Két izzó akarat feszül most egymásnak.

Gyanítom, hogy Apu titokban eteti a dögöt, mert mostanában nagyon jóban vannak...

Holnap kezdünk neki a tapétázásnak. Egészen elfogadható mintájú csomagolópapírt vettünk, nekem legalábbis tetszik.

A Nagy kérdezte, kiolvastam-e már a *Tudatalattink csodálatos hatalmát*, de nemleges volt a válaszom. Hogy ne csüggedjen el, megnyugtattam, hogy a *Lady Chatterley-t* viszont már háromszor is kiolvastam, és nagyon alaposan. Megnyugodott.

Ma tanulnom kell, hétfőn háromból írunk nagydolgozatot. A puskák felével már készen vagyok.

Sétáltunk a Gusztival az utcán, amikor megtorpant, és benyitott egy kapun. Tágas terembe vezetett, ahol egy színdarabot próbáltak. Éppen az elejére érkeztünk, tudtuk követni a cselekményt. Olyan érdekes volt! És mulatságos is. Hogy például mély érzéssel átélt nagymonológ közben a színész – még csukott szemmel – megkérdezi valakitől, hogy megtalálták-e X. Y.-t, mert sürgősen beszélni akar vele. Aztán rezdületlen arccal folytatja tovább.

A hangjukat hallgatva, nagyon jól meg lehetett állapítani, melyikük tehetséges, és melyikük nem. Rádöbentem arra, hogy ez tényleg ilyen egyszerű. Ha valaki tehetséges, azt meg lehet ismerni csak a fellépéséről, a tartásáról és arról, hogy egészen letisztulva, átélve, természetesen mondja a szövegét. Így van ez a festésben is... És tudom magamról, hogy tehetséges vagyok. Egyelőre ugyan nem találok azt a hangot, amin később énekelni fogok, de alakul. Eszembe is jutott egy jó ötlet, hogyan próbáljak ezután festeni. Mohó türelmetlenséggel vágytam a szobám magánya után, ezért megkértem a Gusztit, hogy menjünk.

Elhatároztam, hogy nem törődöm többé azzal, mit tartok helyesnek, és mit nem. Egyszerűen az érzéseimet próbálom közvetíteni. Azt festem meg, amit gondolok, amit látok magam előtt, ami foglalkoztat. Fanfarok és harsonák! Korszakos gondolatom támadt!

Na igen, de hogyan valósítom ezt meg?

A tervem még nincs elég kiforrott stádiumban.

Milyen klassz könyv ez a tudatalatti micsoda! Itt ülök a létra tövében, és csak álmélgodom. Ezt is a legalkalmatlanabb pillanatban fedeztem fel, így nem tudok teljesen a tapétázásra koncentrálni. Mi történt a Nagyival, hogy halad a korról?

Semmi kedvem pakolászni és kotorászni. Úgy olvasnék! De már jön is Anyu, abba kell hagynom.

Tökéletesen kimerültem. Mint egy riksakuli egész napos riksakulizás után.

A nagy szoba készen van, gyönyörűen fel van passzítgatva a tapéta. Érdekes ugyan megfigyelni, milyen görbék ezek a panelok, mert Apu centiméterre kimért mindent, a tapéta felső vége mégis mintha lejtene a plafon egyik sarka felé. És mivel mi precízen dolgoztunk, vagyis a tapéta ott van, ahol lennie kell, akkor ennek csakis a házgyári elemek ferdesége lehet az oka. Apu szerint. Nem kérdeztem meg tőle, hogy a másik tapéta miért alkalmazkodott olyan tökéletesen a mi dobozszobánkhoz, mert nem akartam, hogy kilengjen a szaktudásába vetett hite. Mindenesetre így is eléggé jól néz ki. Az benne a legszebb, hogy végre befejeztük.

Ha behunyom a szemem, csodálatos színek vibrálnak előttem. Főleg akkor, ha egy kicsit meg is dörzsölöm. Káprázatosan robbannak a zöld-sárga kockák, vörös gömbök, absztrakt összevisszaságban, és ha sokáig nyomom, akkor erősen vakító sárga fényt látok, felcsapó, folyton mozgó lángnyelvekkel: Isten jut róla eszembe. Kiskoromban legalábbis az Istent olyannak képzeltem el, mint a Nap, csak annál is ezerszer vakítóbbnak.

Megpróbálom ezt az egész színek kompozíciót összehozni. Neki is állok. Vagy inkább tanulnom kellene?

Micsoda nap volt a mai! Azzal kezdem, hogy beállt az olvadás, és ennek következtében úgy lefröcskölt piszkos hóiével egy Trabant, hogy még a fülemből is folyt. El is kéretőztem a suliból átöltözni. Persze nem engedtek el, ezért egész délelőtt a radiátoron párolgott a kabátom.

Feleltem biológiából. Azt hiszem, tegnap jobb lett volna a nukleinsavakkal foglalkozni, mert most egy mukkot sem tudtam belőle. A sűgást pedig nem értettem meg, annyi nyavalyás szám és név szerepel az anyagban. Míg a tanárnő elégedetlenül csóválta a fejét, a festményem vázlataira gondoltam, és fohászokdni kezdtem: édes Istenem, téged akartalak megfesteni, akkor most légy szíves, segíts! Ha egyest kapok, milyen lesz az év végi jegyem? Ötöst semmiképpen sem kaphatok!

A nő még mindig csóválta a fejét, aztán annyit mondott, hogy haladékot ad következő óráig, de akkor irgalmatlanul kikérdez. Csodálkozva morajlott fel az osztály, én pedig üdvözülve vonultam a helyemre.

A Torna még mindig nem ette meg a csemegéjét. Egyre vékonyabb a dereka.

Tovább olvastam a tudatalattiról szóló könyvet! Szenzációs! Idézek belőle: „Sose feledd: ha tudatalattid elfogad egy eszmét, rögvést hozzálát végrehajtásához. Törvénye egyaránt vonatkozik a jó és a káros elképzelésekre. Jó gondolataidat jó eredmények követik. Ha gonosz dologra gondolsz, gonosz eredményekkel számolhatsz.”

Hát ez igaz. Végigolvastam naplóm, és rájöttem, mielőtt bekövetkezett volna valamilyen esemény, én már akkor azt mondtam, hogy:

1. Nekem úgysem sikerül semmi, miért pont ez sikerülne?!
2. Hiába mondd, hülye vagyok hozzá.
3. Nekem nem sikerül, mert túlságosan csúnya vagyok.
4. Nagy a hasam.
5. Úgyis elhagy, mert kinek kell egy hülye, nagy hasú és csúnya lány?
6. Nincs pénzem rá.
7. Sohasem kaphatom meg.
8. Abszolút tehetségtelen, fejlődésben visszamaradtam vagyok.

És ez még csak az apraja negatív gondolkodásom tárházának.

A könyv felsorol egy csomó példát arra, hogy pozitív gondolkodással mennyi mindenre hathatunk az életünkben.

Mi lenne, ha megpróbálnék egyszer végre pozitívan gondolkodni? Ha olyan hatalmas ereje van a tudatalattimnak, akkor biztosan végrehajtja a pozitív kéréseimet is, mert a negatívokat hiánytalanul megkaptam mindig.

Jé, tényleg! Hiszen mi történt biológiaórán! Csak kívánnom kellett, és a lehetőséghez képest segítséget kaptam.

A könyv azt írja, hogy néha elegendő egyszer-kétszer elmondani magunkban a pozitív gondolatokat, máskor pedig hetek, hónapok munkája kell hozzá, hogy teljesüljön.

Írnom kell pozitív életérzéseket sugalló mondatokat, és ezeket meg kell tanulni kívülről. Minden este és reggel – még az ágyban fekve – el kell mondani őket, mert szellemünk ekkor legfogékonyabb a kódolásra. Jaj, de csodálatos! Miben akarok változtatni?

1. Otthoni életem

2. Tanulás
3. Szerelem
4. Barátság
5. Társaság.

Másban talán nem is szükséges. Gyorsan megtanulom ezeket a süket nukleotidokat, és neki is állok a gondolkodásnak.

Bemásolom ide letisztázva, amiket kimódoltam. Meg is tanulom kívülről.

OTTHON: mindenféle házimunkából kiviszem a részemet. Jobban ügyelek a viselkedésemre. Mindig meghallom, ha valaki szól hozzám, és kedvesen válaszolok. Segítek, amiben tudok, lelkiismeretemen nem fog ki a lustaság. Fel sem ötlök bennem többet az a gondolat, hogy Anyu és Apu meghal egyszer, én pedig egyedül maradok. Ez nem következik be! Sokáig lesz még a családuknak boldogan együtt. Emlékezetem megőrzi a szép, együtt töltött perceket. Boldogok vagyunk, kellemes az együttélés.

TANULÁS: fantasztikusan jó memóriám van. Elegendő kétszer nagyon alaposan elolvasnom valamit ahhoz, hogy a fejemben maradjon. Élvezettel bővíttem az ismereteimet, jó játéknak tartom. Feleltetéskor vagy dolgozatíráskor azonnal le tudom magamnak hívni a kívánt adatokat, ezek pontosan megfelelnek a magasabb elvárásaimnak.

SZERELEM: Magatartásom kedvesemmel szemben szeretetreméltó, minden mesterkéeltségtől és feszültségtől mentes. Tiszta szívvel közelítek hozzá, és nem akadályozom meg abban, hogy megismerjen és megszeressen. Szerelmes vagyok belé, és ezt az érzést nem szégyellem. Van, aki viszonzszeret, megbecsülöm érte. Vidáman élvezem a vele töltött perceket, mindig lendületes és megtartó erejű szeretetem van. Az Ő szívének én vagyok a legkedvesebb, ezt állandóan érzem. Kalandba senkivel sem kezdek, lehetőségeimet előtte nem mondom. Rengeteg megbeszélőnivalónk van, kellemesen érzem magam vele.

BARÁTSÁG: Felszabadítom magamban az összes feszültséget, és kinyílik barátom előtt a lelkem. Megszabadítom őt a gondjaitól, és barátságos vagyok vele. Nem mesterkéltem és tudatos, hanem felszabadultan nyílt és őszinte. Legnagyobb örömöm az ő boldogsága, minden gondolatomat megosztom vele.

TÁRSASÁG: Lehetek vidám és gondtalan, mert nem nehezíti szomorúság, vigasztalan érzés a lelkemet. Kellemes emberek vesznek körül, nagyon jól érzem magam köztük, vidáman megosztjuk az élményeinket.

Akarom, hogy sikerüljön a programozás! Néhány fogadalmat is teszek a siker érdekében:

1. Akaratom minden megfeszítésével harcolok a pozitív gondolkodásért.
2. Nem hagyom el magam, mert az a visszacsúszást jelentené, nem pedig az előrehaladást.
3. Senki sem akarhatja jobban azt, hogy megváltozzak, mint ÉN magam!
4. Nagyszerű érzések előtt állok!

Az a legnagyobb vágyam^ hogy valaki a közelemben azt mondja majd: „Olyan vagy, mintha kicseréltek volna!”

Este már az optimista varázsigéket suttogva alszom el. Még azt is beprogramoztam, hogy a Toma egye meg a csemegét. Ő lesz a kísérleti nyúl!

Ma a biológiaórán brillíroztam, és ötöst kaptam a feleletemre! Olyan dolgok is eszembe jutottak, amikre nem is mertem gondolni! Ez a biosz ötös fél győzelem.

A macska azonban még mindig nem eszik. Csak azt nem értem, hogyan tartja fenn magát.

Kezembe került egy régi 100 x szép újság, amiben nagy kék szalagcím hirdeti: *Flört-tippek*. Na, erre kíváncsi vagyok, belelapoztam. Hát ezek a legjobb bevált szövegek (az újságíró szerint). Hm, hm – megköszörültem a torkom – kezdem: „Áruházban vagy Patyolatban (egy fiú felkeltette az érdeklődésedet): – De hülye vagyok, otthon felejtettem a pénzemet. Nem tudnál kisegíteni? Ha akarod, adok elismervényt róla.” Hát ez nem igaz... aki ezt kitalálta, az is régen lehetett fiatal! A fiú egészen biztosan lejmolónak nézne. De van ez tovább is. „Kávéházban (Nem messze tőled ül egy fiú, aki nem kezdeményez): – A horoszkópom azt mondta, ma abszolút szerencsés napom lesz. Most bízom magamban, ezért mertelek megszólítani. De különben félénk vagyok! Én hiszek a horoszkópban. Te is?”

Oké, oké, ez is pozitív gondolkodás, de egy kicsit túl erős nekem. Nem csípem a lerohanós stílust. Szerintem a fiúk egy részében inkább visszatetszést kelt, és rögtön könnyebben veszik azt a lányt, aki ennyire felajánlkozik. De az is lehet, hogy ez megint az én maradi felfogásom.

Ma egészen kellemes idő volt. Az utcán pedig feltűntek az első hóvirágárusok!!

Éjjel azt álmodtam, hogy *A dualizmus Magyarországon* kezdetű tételből felelek. Ha ezt a tudatalattim üzente, akkor gondosan megjegyzem. Ha negatív gondolataimat hagynám felszínre jutni, azt kérdezném: Mi van akkor, ha mégsem ez a tétel lesz az? Na mi lenne, pech. De nehogy ez bekövetkezzék, harcolok énem rosszabbik fele ellen. Bízom magamban! És legyőzöm a rossz gondolatokat. Érettségire pedig TÖKÉLETESEN felkészülök. És pont.

Beiratkoztunk a Katal bodybuildingezni. Hogy kicsit rádolgozzunk a lötytyedt és puhány testünkre. Olyan formásak és feszesek leszünk, hogy nyáron mindenkinek leesik az álla! Persze csak azután, ha ránk nézett.

Mindenféle furcsa szerkezet volt abban a tornateremben, meg nehéz izzadságszag. Szerencsére fiúk és lányok elkülönítve dolgoztak, így nem kell félünk attól, hogy röhögnek, ha bénázunk. A karomat súlyzóval erősítem. Rátámasztom egy kis pultra a könyökömet, erősen megfogom az 1 kg-os súlyzót, és úgy csinálom vele, mintha beintenek. Ezt a figurát minden kézzel ötvenszer, 10-enként pihenővel. A következő szerkezetet mellgépnek hívják. Erre egy csomó súlyt kellene pakolni, de én még üresen sem tudtam megmozdítani. Lehet, hogy egyáltalán nincsenek mellizmaim?

Volt fékpad is, amit a bordásfalra kell felakasztani lábtól. Így kell a felületeket gyakorolni. Gyakorlott hölgyek használták előttünk, majdnem egy méter magasságig emelték meg. Mi megelégedtünk a legelső rúddal, még azt is nehezen tudtuk teljesíteni.

A legjobban az tetszett, amikor egy seprűnyéllel a vállunkon kellett forogni a tükör előtt, hogy szép karcsúak legyünk. Ehhez otthon is van felszerelés, és nem kell belépőt sem fizetni.

Edzés végén a fiúk szépen átsorogtak a lányokhoz. Először azt hittük, hogy a bájainkra kíváncsiak, de hamar rájöttünk, hogy a tükör érdekli őket. Az ő termükben ugyanis nincs.

Egy szál rövidnadrágban, vagy 180-as termetekkel, mint az óvodások. A tükör előtt álltak szépen sorban, és az izmaikat feszegették. Mindenféle pózban, beállásban, homorítva és hajlítva, perceken át megmerevedett lábakkal és karokkal. Még ha versenyzők lennének, tökéletesen kidolgozott izmokkal, de nem! Éppen csak burjánzik az izomköteg a delták helyén. Az egyik srác a szemünk láttára fogadott el a másiktól anabolikus szteroidot – vagyis doppingszert –, hogy „felfújássá” magát. Vagyis mire kisüt a napocska, úgy szeretne kinézni, mint Arnold Swarzenegger. Arra azért figyelmeztették, hogy túl nagy adagokban szedve impotenciát okoz. A fiú csak legyintett a jó tanácsra ifjú gógiének minden dacával. Nocsak, no! Vigyázzunk, fiatalember!

Borzasztó izomlázam van. Fogalmam sem volt arról, hogy ilyen fájdalmas lehet az, ha negyed órán át aktívan beintek. Azt hiszem lefekvés előtt még gyakorlok egy kicsit.

Mindent átolvastam gondosan, kétszer, és teljesen nyugodt a lelkiismeretem. Még arra is jutott időm, hogy letörölgessek, pedig erre magamtól nagyon régen szántam energiát! Es most folytathatom végre a festést, ill. az alkotótevékenységet. Mivel modell után festek, az időm nagy részét szoroson becsukott szemmel töltöm, erősen benyomott szemgolyókkal. Lassan már akkor is káprázat játszik velem, ha nyitva van. Ezeket a káprázatos színeket alig-alig tudom kikeverni. Túlságosan gyönyörűek ahhoz, hogy egyszerű, földi olaj festékekkel meg tudjam csinálni. Ah! Minő gondok! Míg festek, egészen önfeledt, elragadtatott és boldog vagyok. Erre most döbbsentem rá, hála a pozitív gondolkodásnak.

Fogmosás után benyúltam a takarítóeszközöket őrző kis sufniba, és magamhoz vettem a partvist. Anyu szeretettel simogatott meg érte, mert azt hitte, söprögetni akarok. Nem szóltam semmit, úgyis fürödni ment.

Lebuktam! Nem hallottam, hogy Anyu mezítláb közeledik az előszobaszőnyegen, és váratlanul rám nyitott. A szoba közepén álltam, vállaimon a partvissal, és pörögtem.

Anyunak torkán akadtak a szavak, aztán legyintve kihátrált a küszöbről.

Kaptam a Szűcsitől levelet!! Ő is szeret! A dátumozás januári, valahol a posta ült csak rajta. Ó, de boldog vagyok!! Kimásolok a levélből pár sort... Legszívesebben az ajtóra szegezném ki, hogy mindig előttem legyen, és olvadozhassak tőle. „Nem hittem a szememnek, míg a leveledet olvastam. A te kézírásod csakugyan? Honnan érezted meg, hogy szükségem van Rád? Egészen magam alatt voltam, hiányzott az otthoni légkör, és örültem hiányoztál Te, és akkor kapom ezt a levelet... Szeretlek! Szeretlek! Legszívesebben kiállnék az ablakpárkányra, és onnét ordítanám: – Zsófi!! A park fái felett szállna a neved, vajon meghallanád? Látni akarlak, a szemedet, a szájadat, azt a grimaszt az arcodon... Hiába, reménytelenül beléd szerettem. Most már befejezem. Ha kibontod a borítékot, egy sóhajtás fog felszállni a papírról, tudd, hogy a szádon landol.”

Annyiszor elolvastam, hogy pödrődik a papír széle. Mikor lesz már nyár? Annyira akarom hogy hazajöjjön!!!

Apu megnézte készülő művemet, és úgy csinált, mintha értene hozzá. Hümmögött és bólogatott, többször kijelentette: – Igen, hát igen... No de, hm, igen. Végre kibökte: – Mi az ördög ez? Felgyújtott szőnyegminta?

Rögtön felhúztam az orromat; az én belső világomat szőnyegmintának titulálják!? –

Nem, Apukám, ez virágcsendélet – válaszoltam, ő pedig mélyen elgondolkodva nézett tovább. – Most, hogy mondod, Zsófikám, igen – és az arca teljes tanácsalanságról árulkodott.

Úgy elszégyelltem magam! Kivel beszéljem meg az ábrándjaimat, ha nem éppen azokkal, akik a legjobban szeretnek? Elmagyaráztam neki a szemhunyorgatást és miegymást. Így megvilágítva, a festményem rögtön érthetőbbé vált számára. – Az én lányom! – suttogta büszkén, és teljes szülőatyai mivoltának tudatában, kihúzott derékkal távozott.

A Torna végre evett az extra francból! Hetek óta most először. Hiába, én vagyok a győztes. Bár elvileg a macskának már régen éhen kellett volna halnia. Most pedig kövérebb, mint valaha! Azt hiszem, dugiban az egész családom etette.

A konyhában mosogattam, Anyu pedig a varrógépnél ült és varrt. Állítólag nagyon szép anyagból a Nagynak egy otthonkát. Nem bírom ezeket az apró mintás kis nejlonbigyókat, minden idős néni olyan, mintha uniformis lenne rajtuk. Ez a nagymamaszerelés. Mint a kommandósoknak a terepszínű ruha. Ezekkel az apró virágokkal ők is teljes rejtszint tudnak felvenni a konyha belterületén.

Mikor végeztem, és megtöröltem a kezemet, leültem a hokedlire. Elöttem egy tálban halom tojás állt, tőlük nem messze pedig egy citrom. Beszélgetés közben öntudatlan mozdulatokkal felvettem két tojást, és dobálgatni kezdtem, csak úgy szórakozásból. Anyu láthatóan szemmel követte a ténykedésemet, mert időnként felnézett a munkájából, de tovább elemeztük a család gazdasági helyzetét. Elmémben ördögi terv született. Az egyik tojást kicseréltem a citrommal, majd tovább labdáztam. – Zsófikám összetörök – figyelmeztetett jóanyám, én meg szokásos modoromban válaszoltam: – ÁÁÁÁÁ! Má' mér' törne el? –Mintha véletlenül történt volna (a kezemből kicsúszva), hirtelen Anyu felé dobtam a citromot. Az asztalától körülbelül egy méterre esett volna a földre, vagy a falnak, de szegény citrom nem érte meg. Anyu, mint egy profi focikapus, kirúgta maga alól a széket, és a levegőben úszva, nagy vetődéssel elkapta. Csúnya dolog, tudom, de úgy röhögtem, hogy kidőlt alólam a háromlábú konyhaszék. (Amivel általában minden vendégünk hanyatt esik.)

Anyámnak nem volt a legszebb véleménye magzatjáról, amikor rájött, hogy amit lelkesen a kezében szorongat, az egy – citrom.

Elégedetten vonultam vissza a barlangomba alkotni.

Ma először vettem le a csizmát! Furcsa volt a lúdtalpamat újra a szűk orrú cipőhöz szoktatni. Elhatároztam, hogy egy öngyilkos akcióval kifúratom a fülem. Állítólag fájdalommentes, akkor meg miért ne?

Ezek a beugratós utcai reklámok! Még hogy fájdalommentes füllyukasztás?? Humbug!

A Gusztival elmentünk egy szögbelövőhöz, és gyanútlanul beültem a székébe. Az egy filctollal a kezében nézegette a fületem, és elmésen megjegyezte: – Nahát, kislány, milyen érdekes alakú a fülcimpája! Hová is tegyük rá a lyukat? – Hosszú töprengés után végre beikszezett, én meg úgy tettem – a pozitív gondolkodás jegyében –, mint aki nem hallotta a szöveget. Kezébe vett egy forgótáras pisztolyhoz hasonló valamit, és a fülemnek szorította. Vártam a durranást, de helyette csak villámgyors fájdalmat éreztem. Egészen pontosan úgy tűnt, mintha átszúrták volna a fületem. Végül is nem tudom, mit vártam egy füllyukasztástól. Pontosán az az érzés volt, amit régen elképzeltem, és nem neveztem gyönyörnek. Fel is álltam volna, hogy köszönöm, a másik jó lesz csak így snasszul lyuk nélkül, de ott volt a Guszti, meg fél füllel hogy néznék ki.

Több lyukat nem tetetek magamra. Ez a kettő is elég.

Miért támadnak egyáltalán ilyen szeszélyes ötleteim? Következő héten talán tetováltatom a karomat. Vagy a fenekemet, mint előkelő körökben szokás.

Cirkusz volt a suliban. Az egyik hülye osztálytársam a névnapját ünnepelte, ezért konyakot vitt a WC-be, 5-6 társa kíséretében. Teljesen csendben iszogattak, amikor az ügyelő tanár hirtelen felcsapta a fejét – mint a harci mén, ha vért szagol –, és berontott hozzájuk. Szanaszét rebbentek, de már nem tudták a nyomokat eltüntetni. Most mindannyian az igazgatói szobában ülnek, és az ítéletre várnak. Izgulunk, nehogy kicsapják őket. Nagy kiszúrás lenne, éppen érettségi előtt!!

A Gusztinak van barátnője! Megmutatta a fényképét, egészen helyes lány. Gratuláltam neki, és meglepődtem rajta, milyen őszinték az érzéseim. Régebben azt hittem, ha erre sor kerül, biztosan féltékeny leszek, mint a területüket védő őzbakok, de nem. Úgy örülök neki, hogy tiszták az érzéseim!

Azt hiszem, ez a program miatt van. És lám, csodák csodája, mit mondott a Guszti: „Nahát, Zsófi, olyan vagy, mintha kicseréltek volna!” Én is észrevettem, valahol út közben elhagytam azt a feszültséget, egészen felszabadultnak és lazának érzem magam. Vajon a Szücsi észreveszi majd??

A Kati anyukája gyűjti az érzelmes kisregénysorozatokot. Elhoztam tőlük vagy egy tucatot, esténként egy kicsit romantikázni szeretnék. Azt hiszem, ma még kiolvasok egyet.

Platónt böngézszen. Mit mondjak, egy Dosztojevszkij habos kakaó hozzá képest. Ezek a párbeszédék és nyakatekert bizonyítások! Csak nagyon homályosan értem meg a lényegüket. Azt hiszem, Platón tanulmányozásához még érnem kell egy kicsit. Annyi maradt meg

az egyórás figyelmes olvasásból, hogy tulajdonképpen nincs jogunk meghatározni teljes értékűen a jó és a rossz fogalmát, valamint azt, hogy az ókorban nagyon szerették a filozófusok és más férfiak a fiatal, csupasz bőrű szépfiúk társaságát. Akkor a homokosság teljesen elfogadott volt.

Kivégeztem legalább négy Románát. A negyedik után úgy tűnt, ugyanaz a szerző írta őket, minden szegény lánynak sikerült behálóznia a gazdag főnökét, orvosát vagy főbérlijét, az égből vörös rózsák hulltak meg baldachinos ágyak és pattogó tűzzel égő kandallók. Persze jegesmedvebőrrel.

Most, hogy az agyam szuper felfogóképessé vált, egy csomó időm maradt mindenfélére. Azt hiszem, elugrok a Nagyihoz.

A nagymamámat a díványán kuporogva találtam, éppen olvasott valamit, homlokán veríték csorgott, és piros volt a füle. Ahogy meglátott, lecsapta a könyvet – nesztelenül osontam be –, és úgy nézett rám, mint egy meghajszolt koronatanú.

– Zsófikám, te, te ugye nem olvastad végig ezt a könyvet? – kérdezte, és a mellette heverő vajszerű kötetre mutatott. A szín és a méret alapján rögtön beazonosítottam *Lady Chatterley-vel*, és nevettem azon a tényen, hogy a Nagyinak vajszerű minták vannak a szőnyegében. Úgy látszik, annyira megtetszett a borítója, hogy magának is vett belőle. Most érte meglepetés, hogy kezdi felfedezni a tartalmát ...

– Miért – kérdeztem naivul –, valami gyilkos van benne?

Láthatóan oldódott a feszültség ráncos arcán.

– Hát nem olvastad még el, ugye, nem?

– AAA! Dehogyan! Annyi tanulnivalóm volt, nem jutottam én hozzá!

– Akkor jó – mondta teljesen felengedve, majd kivitt a konyhába, megettetett velem egy tányér túrós sutit, meglátogattuk a disznóólban Bertuskát, aki nagyon örült nekünk, majd szépen hazaindultunk. A Nagy, mint a villám, átöltözött, kendőt kötött, kezébe fogta a fekete ridiküljét, és belém karolt. Úgy csináltam, mint aki nem csodálkozik azon, hogy hazakísér. És azon sem csodálkoztam, hogy eltűnt a polcra a vajszerű könyvem, mert tudtam, hogy holnapra pótolni fogja hajszálra azonos színű és méretű irománnyal, valószínűleg istenes tartalommal.

Az unokanővéremnek gyereke született! Az egész család ott nyünyörgött az ágyánál. Álmélkodtak, milyen szép, milyen nagy, és közben nem győzték kihalászni a pólyából, mert a tőpörödött, ráncos kis teste állandóan becsúszott. A szép és hites Genovéa névre anyakönyvezték. Micsoda flanc!

A tanárainkat kezdi előnteni az érettségi láz. Azokat a tételeket gyakoroljuk minden órán, azokból a tételekből felelünk, ismételünk, ismételünk és ismételünk. Alig bírjuk a jegyzetelést.

A szobám úgy néz ki, mint a mohácsi vész, a Toma benne a busójáró. Egész nap csak szomorkodik, mert foglalkozni sincs erőm vele. A pincéből felhordtam az összes tankönyvemet az érettségi tárgyakból, elsőtől kezdve. A kezemet állandóan mosom poros tapintásuk miatt. Utálat csak szagolni is őket!

Ráadásul mindet kivonatolni! Esküszöm, soha nem lesz szükségem a nagybetűs ÉLET-ben a Szent-Györgyi-féle citromsavciklusra, és sohasem fogok szembe találkozni az utcán két egymást metsző vektorral. Mindenféle felesleges dolog! Még hogy kell az általános műveltséghez! Tapasztalataim szerint egy idő után bármelyik diplomásnak azt is nehéz lesz észben tartani, éppen hová tette le a lakáskulcsát.

A polcra levettem a régi naplót. Hát nem igaz, hogy én írtam őket! Már hat vastag könyv betelt a sűrűn rótt gyöngybetűimmel. Minden naplónak körülbelül ez a vége: „Nem volt a legjobb szakasza az életemnek, de még olyan fiatal vagyok. Nem is írok mást, mert nem írhatok mást, mint hogy Dum spiro, spero – Míg élek, remélek.”

Csak úgy ordít belőle a boldogtalanság. De miért? Hiszen akkor sem volt semmi bajom!

Meg szeretném tanulni elfogadni magamat és a körülményeimet olyannak, amilyenek, és átérezni, hogy boldog vagyok! Szeretet vesz körül, akarom a jót az életemben, vidám vagyok – kell ennél több?

Mindig is volt olyan ember a környezetemben, akit a hibáival együtt szerettem. Csak saját magamnak nem tudtam megbocsátani a tökéletlenséget. Elfelejtettem magamban tisztelni az értékeket, ami mindenkiben van, így bennem is. Érték például az, hogy szeretni tudok, igaz ugyan, hogy nem nagyon mutattam szégyellősségem miatt ki, de ezt fel akarom szabadítani! És ha már akarom, az félig sikerült is.

Csak nem feladni semmit, még ha kezdetben gyöszösen megy is!

Tiszta gondolatok, egyszerű érzések, ez az, ami eddig hiányzott.

Jaj, Zsófi, milyen okos vagy! (És szép. Külön a hasad is.)

Lassan közeledik a tavaszi szünet. Benne pedig a húsvét. Jógázni fogok hogy kibírjam a szagokat.

Semmi kedvem elmenni a body-klubba. A sok beintéstől már egészen erős muszklizaink lettek. Itthon bejelentettük, hogy elmegyünk bodybuilding-bemutatóra. A Nagyfi rögtön gyanakodva sápítozott: – De ti nem léptek fel a színpadon, ugye? – Nagyot nevettem, és elképzeltem kettőnket a Katival, ahogy pózolunk egy fekete klotterben. Mind a ketten jól be lennének olajozva, csak úgy villogna a fehér lábunk a sok szoláriumozott izompacsirta között. Én legfeljebb a fogaimat mutogatnám, a Kati pedig a tokáját.

Nahát! Mi történt!

Reggel ahogy kiléptem az ajtónkon, belerúgtam valamibe. Egy VIRÁGKOSÁR volt! Gyönyörűen kicicomázva, rajta egy picike cetli: Kisasszony, az Öné.

Nagyon értelmesen néztem legalább két percig. Ki küldhette? Egyszerűen el sem tudom képzelni. A Szűcsi? Amerikából lehetetlenség. A Guszti? – kizárt dolog. De akkor ki? Az is lehet, hogy eltévesztette az ajtót.

Ma van a tavaszi szünet első napja. Most már három alkalommal kaptam virágot az ajtó elé. A Nagyfi azt mondta, lehet, szerenádot is adnak. Egy tízemeletes ház tövében nem nagyon egészséges dolog az ilyesmi. Meg akartam lesni, mikor tehetik oda, de hiába kukucskálok a kukucskálónkon, nem látok senkit.

Igaz, egyszer egy hirtelen mozdulattal kirántottam az ajtót, de csak a postást leptem meg vele, aki pénzesutalványt hozott a Piros bácsiéknak a szomszédba.

Tovább festem a képemet. Azt hiszem, lassan abbahagyom, mert annyi szín van rajta, hogy szenvedés ránézni. De mégis nagyon tetszik! Legalább elindultam egy úton, és tudom, hogy ezen fogok továbbhaladni.

Holnap húsvét. A héten legalább ötször mosok majd hajam. Apu hegyezi az Opera kölnijét, a Piros bácsi pedig a Moszkvából hozott Krasznaja Moszkváját. A Piros bácsi kölnijétől ments meg, Uram, minket! Ha azzal beszór, széles kondenzcsikként húzódik utánam a szaga.

Ma is kaptam virágot. Tényleg furdal: ki a csuda lehet?

Egész este a kádban áztam, hogy kiszellőzzön a pórusaimból a bűdös.

Ma a virág mellett kis cetlit is hagyott az ismeretlen hódoló. Ez állt benne: „Mademoiselle, várom holnap 5-kor a közeli étterem előtt.”

Aláírás nincs. Nagyon elmés fiatalember, legalább bemutatkozhatott volna. Semmi kedvem elmenni, nem akarok sem flörtölni, sem kalandokba keveredni (mint ahogy a pozitív programozásban is szerepel).

Leülök biológiázni. De jó, hogy matekból nem kell érettségizni! Százszor inkább a biológia, mint egy vektoregyenlet.

Tegnap Anyuval elmentünk vásárolni. Szóltam neki, hogy ha már úgyis úton vagyunk, kanyarodjunk az étterem felé, kíváncsi vagyok, ki küldte a virágokat. Megnéztem, de nem ismertem. Egy magas, barna hajú fiú volt. Nem is mentünk el mellette, hanem diszkrét kanyart tettünk, és húztunk a Skála felé. Csakhogy észrevett minket, és utánunk eredt. Anyu élvezte a helyzetet, tetszett neki az a tudat, hogy a lánya ennyire tetszik valakinek, de én korántsem élveztem. Teljes két és fél órán át üldözött minket üzletről üzletre. Az egyik cipőboltban legalább 10 percet bámulta a nyugdíjasoknak való, csinos mamuszokat, amíg mi cipőt vettünk Apunak. A női fehérneműs boltban zavartan válogatott a melltartók között. Gondolom, nem talált a saját méretére valót.

Végre megállapodtunk egy buszmegállóban. Természetesen ő is. Erőt vett magán, és odajött hozzánk: Anyuval szóba elegyedett. Anyu rögtön megkérdezte: – Maga a virágos fiatalember? Honnan ismeri a lányomat? – Kiderült, hogy a klubból, és követett hazafelé, hogy megtudja, hol lakom. Engem az ideg vert, legszívesebben elszaladtam volna, olyan kényelmetlen volt a helyzet. Anyu látta rajtam, nem okés a dolog részemről, ezért azt mondta a srácnak, hogy vőlegényem van, aki most katona. De kifizetjük a virágokat, ha úgy gondolja... Végül a fiú bocsánatot kért, de mielőtt elpályázott volna, még hozzám lépett: – És te mit szólna hozzá? Csak széttártam a kezemet, és szépen megköszöntem a virágokat.

Nahát, hogy vannak ilyen romantikus lelkek is a mai világban!

Anyu még egyszer, nyomatékosan felhívta a figyelmemet arra, hogy ha az utcán járok, alaposan nézzek körül, nem követ-e valaki, és azon dohogott, hogy én megyek, mint a vak ló, nézek is, de nem látok. Mit csináljak, ha egyszer mindig az utcán lepnek meg a korszakos gondolatok?

Egyre közelebbi valóságnak tűnik az érettségi. Az osztályfőnökünk ideges, rajtunk is kezd érződni a feszültség. A fiúk egyre vadabbak, az egyik szünetben még verekedés is volt. Végre lezárult az a fegyelmi tárgyalás, amit a konyakosok ellen folytattak. Mégis érettségizhetnek, de igazgatói megrovásban részesültek.

Feleltem magyarból az ötösért. József Attila *Külvárosi éj*, verselemzés (szöveggyűjtemény nélkül) és életrajz. Nem akarom jobb színben feltüntetni magam – mert amúgy is elég kis sápadt vagyok –, de egyszerűen zseniális volt a feleletem. A magyartanár álmélkodva hallgatta a kiselőadást, nekem pedig olyan érzésem támadt, mintha a gondolataiban olvasnék. Volt úgy, hogy válaszoltam a kérdésére, mielőtt feltette volna. Hát ennyit a tudatalatti csodálatos hatalmáról. Megkapom év végén az ötöst.

Nagy hír a lakótelepen! A kettővel fölöttünk lakó nő kiugrott a tizedikről. Tejfölt vett a boltban, aztán liftbe szállt, egyszerűen kisért a tetőtérre, és kész. Először a tejfölt dobta le, aztán maga is utána ugrott. Pont egy kismama mellé esett, aki a gyerekeit sétáltatta, és aki rögtön el is ájult a látvány miatt. Most csak egy kis homok van a helyszínen, amivel letakarták a munkások a vért. Szegényke! Harmincéves sem volt még. A férje örvengött, és egyszerűen nem tudta elképzelni, mi érte az ő kis Piroskáját, jól éltek, szépen éltek. Az orvos szerint lehetett pillanatnyi elmezavar.

Soha, de soha nem tennék ilyet.

Elkezdtem festeni egy kis képet, mert ez az eset megihletett. Csak egy szenvedő arc látható rajta, átkötve a fej, alóla vér szivárog. Körülötte pedig mindenféle halvány vagy éles ábra, amilyeneket álmomban szoktam látni. Ezzel a képpel nevezek be egy országos diákfestőpályázatra. István bácsi, a szakkörvezetőm nagyon biztatott.

Két hónap, és a Szúcsi itthon lesz. Nem hosszabbít, és most már végleg itthon marad. Nagyon jól halad a tanulmányaival. Éljeeen! Éjjel azt álmodtam, hogy az ölében ülök, és hozzásimulok. Még az illatát is éreztem! Az arcát nem tudtam pontosan kivenni: úgy tűnt nagyon magasban van. Lehet, hogy már nem is emlékszem rá? Két karjával óvatosan átfogott, és a magasba lendített. Amikor félni kezdtem, a szemembe nézett, és megcsókolt.

Egyáltalán nem volt kedvem felébredni.

Holland vendégek érkeztek hozzánk, a cég üzletfelei. Sajnos egyikünk sem tud hollandul, és míg a tolmács pisilt – legalább 10 percig –, nagyon kellemetlen volt a csend.

Az egyik hölgy próbált valamit tenni az ügy érdekében, és felénk fordult: – Sprechen Sie Deutsch? Csóválom a fejem: – Nein, leider. –Do you speak English? – No. – Parlez vous francais? – Non – mondtam, de már erősen szégyelltem magamat. – Ich spreche Russisch – nyökögtem, hogy lássák ők is: van más világnyelv is a felsoroltakon kívül. Szorongtam nagyon, nehogy egyikük rávágja, hogy akkor jó, beszéljünk oroszul, mert egy szót sem tudtam volna kinyögni, hiába tanulok már 12 éve...

Anyu tálcán hozott be a férfiaknak whiskyt, a nőknek pedig brandyt. Bájosan mosolyogva fordultam az iménti hölgyhöz: – Kér egy kis cherryt? A nő elnevette magát, átkapta a vállam, és jobbról-balról megpuszilt, a hangsúlyból értettem, hogy azt mondja, milyen aranyos vagyok, hogy azt mondtam neki: chéri (ami franciául drágát jelent).

Megfogadtam, hogy megtanulok egy idegen nyelvet, mert így soha nem tudok beszélni egy normális európai emberrel. Pedig nem is az úrból érkeztek, hanem innen, Hollandiából.

Áll a balhé!

Tegnap az osztály háromnegyed része hiányzott! Csoda? Háromból írtunk dolgozatot! Az osztályfőnök tájékoztat, és rendkívüli szülői értekezletet akar összehívni – már csak ez hiányzott!

Egy hét múlva szerenád.

Elterveztük, milyen jelmezünk lesz bolondballagáson. A Kati cigányasszonynak készül, én pedig ortopéd virágáros lánynak. A többiek százlábúnak, tehénnek és ki tudja, minek. Lázasan készülünk!

Nagyon strapás volt ez a pár nap. A szerenádról hajnali fél kettőkor értünk haza, zuhanás az ágyba, reggel fél hétkor ébresztő, rohanás a bolondballagásra.

Katival együtt mentünk: cigányasszonyjelmeze mindenféle tarka rongyot jelentett, kendőt és időnként pipát a szájban. Fehér arcbőrét kakaóporral kente be, az azonban csak itt-ott fogta meg az arcát. Leginkább úgy tűnt, mintha a biliből csente volna az arcfestéket.

A virágáruslányka is festői volt. Hosszú, szürke fonalból csináltam haját, fodros bébi-főkötőt húztam a tetejére. A fejemet zölddel, barnával és sárgával árnyékoltam, hogy jobban hasonlítsak egy vízililiomhoz. Szemeim helyén egy-egy félbe vágott pingponglabda szolgált monokliként. Igen nehéz volt a szemgödörben megtartani őket. Szakadt pulóver, rikító mellény, abroncsos szoknya alatta a Nagytól kölcsönzött bundabugyi, valamint két – egyenként 47-es méretű – férficipő.

A pingponglabdákra festettem egy-egy fekete pöttyöt, de az egyik kicsit félresikerült, ezért bandzsítottam is. Közepükre kis nyílást vágtam, abban a reményben, majd kilátok, de nem nyertem, ezért a Kati vezetett, mint annak idején Oidipuszt a leánya.

A hatás kedvéért még sántítottam is – hogy néztek minket az emberek!

A Kati minden szembejövőnek felajánlotta a szolgálatait. Tenyérjósítás, kártyavetés, vadonatúj kvarcórák vagy dollár. Az én kezemben pár szál tulipán lengedezett portéka gyanánt. Általában a leghelyesebb fiúkhöz mentem oda negédes mosollyal: – Szép fiatalember, vegyen szép virágot! – és bájosan nevettem (az első fogaim is le voltak ragasztva fekete ragasztóval).

Csak akkor ért meglepetés, amikor az egyikük tényleg el akarta venni a virágot. Kiabálni kezdtem, hogy nem adom! az enyém!, és sántítva elváltáztam. Neki egyenest egy lónak, ugyanis a Kati nem tudott figyelmeztetni arra, hogy mögöttem egy lovaskocsi állt (tele békaemberrel). Kigurult a szemem, és lelepleződtem, a békaemberek harsogva röhögtek a nevem, és kérdezték: – Minek készültél? Mondtam, hogy virágáros kislánynak. Őket leginkább a Hany Istókra emlékeztettem.

A továbbiakban lovas kocsin utaztunk, és bámultuk a forgatagot. Még a tévé is felvett minket!

Órák alatt majd elaludtunk mindannyian. A tanárok szerencsére nem zargattak minket.

Másnap volt a rendes ballagás. Az egész pereputty megjelent a tiszteletére, tele volt minden szoba és szék. Vastag cigifüst úszott a légtérben, nagy kacagások és morzsa a szőnyegen. Mi sem természetesebb annál, mint hogy emiatt majdnem lekéstem a saját ballagásomról! Futva érkeztem, és a nagy izzadságban lefolyóit rólam az összes festék.

Felsorakoztunk, az igazgató úr a tribünön belekezdett a búcsúztató beszédbe. A tanárok mögött állt valaki, olyan ismerős volt... főleg mikor integetni kezdett és mosolyogni. Azt hittem, elájulok: a Böske nénye volt prémes kabátban, sállal a nyakán (legalább 22 fokban), és engem nézett! Hogyan jutott eszébe, hogy kiálljon az emelvényre, és miért nem fogták le, máig sem tudom. Később azt mondta, onnét mindent látott. Azt elhiszem! Az összes végzős osztály kivonult a közös ballagásra. Nagyon unalmas volt. Nekem a Kerekes Tibi volt a párom, mögöttünk pedig a Rózsa ment és a Peti.

A tévé itt is csatangolt, minden ballagó izzadságos arccal mélyen a szeme közé nézett a kamerának.

Otthon várt az ebéd és a harmincfős rajongótábor. Szegény Anyu nem győzött edényekkel, süteményekkel és galuskákkal futkározni... brr! Alig vártam, hogy az egésznek vége legyen.

Érettségi szünet. Tanulni kellene. De inkább csak az ágyon fekvé pihegek. Zsófi, Zsófi, rossz vége lesz ennek, meglásd! De mit tegyek, ha egyszer lusta vagyok? Inkább a Szűcsire gondolok, az mégis kellemesebb, írjak puskát, vagy ne írjak? – ez itt a kérdés. Ennyi tételt ki tud csak átolvasni is? Hát még memorizálni! Szörnyű. Azt hiszem, játszom egy kicsit a Tornával, úgy ki van éhezve egy kis szeretetre.

Holnapután magyarból és állatbetegségből írjuk az írásbelit. Azért kicsit rossz a lelkiismeretem. Nem lenne jobb tanulni?

Anyu benyitott, és figyelmeztetett, hogy tanuljak. Csak azért sem! Egy kis szórakozás is kell, különben nem bírják a megterhelést túlhajszolt idegeim.

Remeg a kezem. Most indulok a suliba. Nem tudok egy szót sem, pedig éjfél magoltam. Anyu! Menj el helyettem, én nem, én nem akarok... A biztonságérzetem eltűnt, mint a tolltartómból a puskám. Te jó ég! Hová tettem??

Mindent átforgattam, de sehol semmi. Tíz percig az asztalra borulva bögttem. Abba hagyjam. Tök üres vagyok. Lemegyek a sarki presszóba, és berúgok.

Az osztályban mindenki olyan, mintha egy hete nem aludt volna. A kijelentésekből megnyugodtam: más sem tanult többet. Dideregve vártam a boríték ünnepélyes kinyitását. Megtörtént. A tételeket szépen felírták a táblára. Üveges szemmel bámultuk, aztán mindenhol zaja hallatszott. Az ügyesebb je lapozta a puskáit, és közben úgy tett, mintha tollat, csokoládét, zoknit, haját, mandzsettát igazított volna.

A tanár úr árgus szemekkel figyelt, ezért csak egy-két csiszoltabb puskázó tudott a tettek mezejére lépni. Ők rögtön munkához is láttak, nyelvüket kidugva, piros füllel írták a piszkozatot.

Egy novella elemzését választottam, mert hantázni, szövegelni, port hinteni, másként értelmezni csak itt lehet. Ez szabad, kötetlen forma, amit bátran kihasználhatok. Elővettem a szöveggyűjteményt, és elolvastam egyszer, kétszer, háromszor. Megpróbáltam teljesen azonosulni a főszereplővel, beleképzelni magamat a helyzetébe, az álmaiba, még a hónaljzagát is éreztem, amikor reggel felébredt az ágyban. Színek kavarogtak előttem és gondolatok, úgy, mint amikor festeni szoktam. Csak formát kellett adni az érzéseknek, és papírra vetni őket... meglepően jól ment. Végül is hat és fél oldalt sikerült összekomponálnom.

Az állapotbetegség-érettségi lazább volt. A tanár olvasott, és sokat volt nekünk háttal, mert az utcán sétáló tinilányokat bámulta. A Kati kölcsönadta a puskáját, rögtön fellélegeztem. Aztán kigöngyöltem a papírt, és kivert a víz. Bolhányi betűk, macskakaparás... próbáltam az ujjaim hegyével kitapogatni, hátha Braille-írás vakoknak, de ez sem ment. Végül is csak saját, szerény kútfőmre hagyatkozhattam, mert oldalra hiába próbáltam lesni, erre azért figyelt a tanár.

Fáradtan, megtörtén, éveket öregedve bandukoltunk az utcán, velünk szemben számtalan hasonló habitusú diák. Ismeretlenek között spontán beszélgetések alakultak ki: a közös sors és szenvedés összekovácsolt minket. Hát így van ez. Rövidke idő, és kezdődnek a szóbelik!

Álmomban megint repültem. Nem magasra, mert tériszonyom van, hanem csak úgy fél méterre a föld fölött. Nagyi szerint ez az elvágyódást jelenti. De jó lenne most Tahitin! Virágfüzérrel a nyakamban szambáznék a tengerparton, és várnám, hogy ötvenként egyszer felbukkanjon egy vitorlás hajó. Akkor színes gyöngyökért (amiket a tengerből kagylóztam össze) tükröket cserélnék és kisollót meg klassz tengerészruhát (állítólag újra divatba jön), és boldogan hullároznék a tisztékkel. Lehet, hogy írni és olvasni nem tudnék, de minnek is ez az úri huncutság a természet lágy ölén...

Mielőtt végképp elandalodom, tanulmányozom egy kicsit a második világháború kialakulásának okait.

Papírt kaptam! De milyen! MEGNYERTEM A DIÁK-FESTŐPÁLYÁZATOT! És ez jó ajánlólevél a Képzőművészeti Főiskolához!

Mészáros Zsófi, festő leszel! Tarira-ram-papam! Boldog vagyok!

Mit nekem ez a kis nyüves érettségi! A kisujjamból kirázom! Apu és Anyu boldogok, a Nagyi úgyszintén. A Torna nem, mert ugrálás közben rátapostam a lábára. Apuval csárdásoztunk viccből (zene nélkül), Anyu felbontott egy üveg bort, a Nagyi pedig imádkozott a Szűz Máriához, hogy tartsa meg az ő kis unokáját erőben és egészségben.

A Kati az utolsó egy hétre átköltözött hozzánk. Lehet, hogy nem volt a legjobb ötlet, mert így mindennap hajnalig beszélgettünk, és a délutánok java is fecsegéssel telt el.

A Kati is az én kidolgozott tételeimet használta, nem akartam szólni neki érte, de kicsit mérges voltam. A biológiatételek például csak csütörtökön kerültek hozzám vissza, pénteken pedig érettségiztünk. A magyarra pedig NEM JUTOTT IDŐ!! És ez nem vicc. Történelemből pedig hézagosan vettem át az anyagot, az első világháború, a Tanácsköztársaság és a szocializmus teljesen kimaradt.

Pénteken mind a ketten hányingerre ébredtünk. Gyomorideg, hidegrázás, hangremegés, fulladás, hasmenés. Hasonlít egy kiadós fagyaltmérgezéshez.

Nyolcan érettségiztünk egyszerre. Addig a várakozók a terem előtt izgultak, hallgatóztak, és tépték a hajukat. Némelyikük annyit gyalogolt fel-alá, hogy már rég Tádzsikisztánban kellett volna lennie.

Állatbetegség volt az első tantárgy. Gyönyörűen ment, könnyű tételt húztam. Tíz percet kellett csak gondolkoznom a kidolgozáson, és álltam is volna fel, de a Kati gyötrődő arca megálljt parancsolt. Előttem ült szegény, és a könnyeivel küszködött. Előresúgtam: – Mit húztál? Úgy csinált, mintha leejtette volna a tollát: – Tüdőgyulladás. Segíts! – Gyorsan kidolgoztam neki egy oldalon, majd véletlenül lesodortam minden papírt az asztról, miközben felálltam. A Kati készségesen segített összeszedni őket. A vizsgabizottság elnöke komolyan pislogott, miközben figyelte a mozdulatainkat. Kint jól feleltem, biztos voltam az ötösben. Mivel az írásbelim csak hármassá lett, így betegségből megkaptam az 4-est. Következő lépés: biológia. A szemem még jobban beesett, miközben a kis cédulát olvastam:

nukleotidok, nukleinsavak és a nitrogén disszimilációja. Ezt a szerencsétlenséget! Három mondatot tudtam csak kinyögni, miközben hosszú kémiai elemzéseket kellett volna levezetni. A „B” tétel állathatározás: kiadtak egy mezei poloskát. Rájöttem. Felsoroltam, milyen ország, törzs, rend, család, nemzet és faj. Közben olyan állapotba kerültem, hogy az igazgatóhelyettes rám szólt: – Zsófi, ne izgulj ennyire, mert agyonütlek!! – Szerintem az lett volna a legjobb. Amikor végeztem (hármassra), a tanárok kiküldtek a folyosóra higgadni, mert mindenki szerint úgy néztem ki, mint egy hulla.

Ki is mentem, legalább egyszer olvassak bele a magyar tételbe! Kint volt a Peti is, ő már végzett, és unszolás nélkül odaadta a puskát. Ezek kb. 10x8 cm-es kemény lapocskák voltak, fénymásolva rájuk a gépelt szöveg. Nem fért be sehová sem, zseb pedig nincs a sötét szoknyán. Felét nála hagytam, a maradékot pedig betuszkoltam a mandzsettámba. Odasántikáltam a magyarhoz, és húztam. Kiszaladt egy Úristen! a számon olvasás közben, ezért a tanár megjegyezte: – Zsófi, most nem teológiából felelsz, hanem magyarból! – Az érettségi elnök pedig mosolyogva megjegyezte, hogy mivel az írásbeli dolgozatom kimagaslóan jó lett, nagyon kíváncsi a szóbelire. – Jé, te is? – kérdeztem gondolatban, és beültem egy padba. Óvatos kígyómozdulatokkal előhúztam a puskákat, és lapozni kezdtem. Berzsenyi, Balassi, Petőfi, Arany és nincs tovább. Aranytól mintha elvágták volna. Babitsról, Tóth Árpádról – kellettek volna – egy szót sem. Az a Petinél maradt. Kati most mögöttem ült, és eregette a tőle megszokott SOS jeleket. Ronda ötletem támadt. Mivel semmit sem tudtam ormóttan ágyúimmal kezdeni, ezért óvatosan hátranyújtottam őket. A Kati úgy kapott rajtuk, mint a csuka a horgász kukacán. Egy óvatlan pillanatban hátrafordultam, és láttam, hogy papír zsebkendő halmokba próbálja bugyolálni, és közben szája érthetetlen átokszavakat mormol. Biztosan ő sem találta meg, amit keresett.

Nem léptem volna ötről a hatra, ha nem segít az igazgatóhelyettes. Biztosan szíven ütötték az elnök szavai – a konkurens iskola igazgatója –, és ezért segített. Elsuttogott pár vázlatpontot, aztán rám bízta a többi. Nagyon frankó dolgozatot csináltam belőle.

Amikor ezeket a sorokat írom, már régen túl vagyok az érettségien.

Egy hármassom lett, három ötösöm és két négyes. Meg voltam elégedve.

Most készülök a bankettre. Majd leírom, mi volt.

Ui.: Mit gondolsz, kis naplóm, történelemből mit kaptam tételnek? Azt, amit a tudatalattim üzent: *A dualizmus Magyarországon*. Ha!

Egy hangulatos kis étteremben voltunk. Mindenki kikenve-fenve, gőzölve és illatozva.

A kaja nagyon finom volt, mindenki annyit evett, amennyit csak bírt. A tányér mellett kis pohárban Hubertus állt, miután megittam, rögtön elkezdtem szédülni meg vigyorogni. Valahonnan zene szólt, és a Kerekes Tibi felkért táncolni. Akkor már többen ropták a parketten, és mi is elvegyültünk. Fergeteges rocky-számot tettek fel, és mindenki táncolt! Még én is, pedig egyáltalán nem tudok.

A Mező – legalább két méter – felajánlotta, hogy lesz a testőröm. Hogy röhögtek a többiek, míg velem táncolt! Speibl és Hurvinyek mikor lekértek tőle, a lelkemre kötötte, ha valaki csúnyán néz rám? vagy bántani akar, csak szóljak. (Kicsit már kapatos volt.) Táncoltam az ofővel, a magyartanárral és a történelemtanárral is. Tulajdonképpen mindenki táncolt mindenkivel. Ahogy korosodott az idő – és nőtt a lehajtott stapedlik száma –, úgy emelkedett a hangulat. Az egyik srác egy középkorú pincér nénit forgatott, akinek egy tányér panírozott hús volt a kezében. Aztán felözönlöttünk az emeletre, és énekeltünk. Csárdásoltunk. Keringőztünk. A fiúk minden hülyeségen bruhaháztak, de csak azért, hogy annál könnyebben átessenek a másik végletbe, és együtt sírjunk. Összekapaszkodtunk, és úgy roptunk, mert így éreztük, hogy egymás mellett vagyunk. A Mező néha odajött hozzám, és megkérdezte, hogy nem nézett-e valaki csúnyán, mert annak kidönti a szeméit. A magyartanár szörnyen berúgott, és kijelentette, hogy csodálatos a bankettünk. Mi is úgy találtuk. Az üzletvezető sajnos nem, ő közölte velünk, hogy hajnali egy óra, és a személyzet haza akar menni. Mi nem akartunk. A magyartanár sem. Végül az osztályfőnök mindannyiunkat meggyőzött, és szedelőzködni kezdtünk. A fiúk teljesen használhatatlanok voltak, a Petit például ketten támogattuk a Katival. Átölelte a nyakunkat, úgy sétáltattuk. Zokogott, és azt hajtogatta, hogy neki soha többé nem lesz ilyen jó osztálya. Időnként lenyomott nekünk egy-egy pusztit, aztán röhögött. Ezt még elég jól tűrtük, csak azt nem, amikor mind a két lábát felemelte, és golya-viszi-a-fiát akart játszani. A Mező az úttest közepén valamiféle avantgárd balettot járt – szerencsére nem jött egyetlen autó sem. A Zizsó pedig egyszerűen lefeküdt a földre pihenni. Ekkor határoztuk el a Katival, hogy most már hazamegyünk. Nem akartak minket elengedni. A Peti sírt, a Tibi elkérte a címünket, mindenkit végigpuszítottunk. Sokáig integettek utánunk.

Délután háromkor ébredtem fel. Kiordítottam, hogy jó reggelt! Mire kedves családom megjelent az ajtóban, és ágyba hozták a reggelit (vagy az ebédet). Kérdezték: milyen volt? Jó? Biztosítottam őket, hogy jó volt.

Hogy kiheverjem a felvételi izgalmaim, leutaztunk falura – először nem nagyon örültem neki. De aztán minden várakozásomat felülmúlta az egész.

A bácsi kivitt az istállóba, és megmutatta a lovait. Kiscsikók is voltak! Imádom a lovakat. Később pedig befogott a hintójába – ő újította fel –, és kivitt minket a falu szélére. Hű, de jó volt! Az útról letérve, egy kis dűlőnél megkértem, hadd hajtsak egy kicsit. Megengedte. Kezembe vettem az istrángot, és a lovak elindultak. Jobb és bal oldalon végtelennek tűnő aransárga búzamező, távolabb hegyek homályos vonalai, fenyveserdő, egy kiálló, fehérészirt, klassz háttér!

A hajtás teljesen lekötötte a figyelmemet. A lovak hol túl lassan mentek, hol pedig vészesen közeledtek a gabonatóblához. De azért valahogy ellibikókáztunk.

Beszívtuk azt a jó friss levegőt, hallgattuk, hogy énekel a rigó, valahol egy kakukk jelezte a pontos időt, hiába számoltam, hogy én is tudjam, mennyi, 98-nál abbahagytam a figyelést.

Ó, ha nekem is lehetnének lovaim! Legalább egy ló. Mindennap kilovagolnék az erdőbe, és élvezném a fák susogását, erőt kapnék abból, ahogy az új hajtások nőnek, vagy ahogy az őzek futnak. Talán ilyen környezetben az sem tűnne fel, hogyan mennek az évek szívdobbanásról szívdobbanásra. Néha az az érzésem támad, valami fogja a lábamat, és húz egy sötét alagútban egyre előrébb. Az alagút elején még pólyában fekszem, a végén pedig... na jó, ezt hagyjuk.

Tulajdonképpen az foglalkoztat: felvettek-e vagy sem.

Apu elment megnézni, hogy kiírták-e a nevemet. Nagyon ideges vagyok. Gyere, Torna, kicsit megnyuvaszt a néni!

Nyílik az ajtó, kirohanok. Anyu is. Nagyi is. Ott állunk a küszöbön, mint három kérdőjel, mindegyőnk szeme Apun. Feszült várakozás a levegőben.

– Hát, Zsófikám... – kezdi mélabúsan.

– Tudtam – mondom –, tudtam!

Mint a tragikus hősnők a homlokomhoz kaptam, és alig tudtam megállni, hogy a szívemben támadt nagy kő le ne húzzon a földre. Remegő, harmonikázó lábakkal a szobám felé vettem az irányt, mikor utolért jó atyám szava.

– Hová mész? Meg sem hallgatod, mit mondok? Felvettek!

Teljesen hülyén néztem rájuk a boldog zsvivajban.

A dolgok ilyenén alakulására nem számítottam. Körülbelül két hete történt, hogy lementem a parkba kicsit levegőzni. Éppen félúton voltam az úttesten, amikor hirtelen elővillant egy kocsivalahonnan a semmiből, és ott volt az oldalamnál. Többre nem emlékeztem.

Úgy öt nappal a történetek után kezdett kialakulni valami kép arról, hol is lehetek. Felnéztem, és fehér csempéket láttam magammal szemközt. Emlékképek kúsztak az agyamba, ugyanaz a rossz érzés, mint amikor a részegség után felébredtem az ágyban, és nem tudtam, hogyan kerültem oda. Tompa kábulat lebegett körülöttem, millió hangya nyüzsgött, forróságot teremtve a fejemben. Mi ez? Szólni akartam, de hiába nyögtem, nem hallotta senki. Aztán eszembe jutott az autó, meg hogy valaki a mentőben aggódva hajol felém. Nem ismerem, nem ismerem.

Elütöttek – azonosítottam a tényeket. Jé, nem is fáj, aztán szörnyen megijedtem: csak nem hiányzik valamim? Jobb kéz rendben, de a bal teljesen begipszelve. A bal lábam is, és felkötve valami olyanra, mint a fregoli. Na, Zsófi, te aztán elintézted magad! Ez lett a nyaralásból. Megtapogattam a fejemet, a homlokomnál széles kötés futott végig.

A fejem is megvan – gondoltam, és újra elaludtam.

Anyu ébresztett fel ismét. Ott szorongtak mind a hárman az ágyamnál. Ez aznap délután volt, hogy felébredtem. Az agyrázkódás miatt majdnem öt napig nem tudtam magamról. Anyu sírt, Nagyi sírt, Apu mosolyogni próbált, de könnyes volt a szeme, így hát nem volt sok választásom: én is sírtam.

A következő napom már egészen tiszta volt. Reggel felébredtem, a nővér megnézett, helyrerakott, láttam, hogy egy idős nénivel vagyok egy szobában. Szegénytől akár höröghettem is, nagyothall. Kicsit ettem, aztán újra a frissítő álmot választottam. Gyanítom, hogy valami gyógyszer hatására.

Délután szórakozottan figyeltem, hogyan süt be a nap az ablakon, és játszik a csempéken a sárga fény, amikor ismerős hang szólalt meg a fülem mellett:

– Zsófi! Szia! – Odafordultam, és alig hittem a szememnek: a Szücsi volt az! Olyan vad tamtamot vert a szívem, azt hittem, kiszakad. Édes Kékszem, hát így kell újra találkozunk! Megint sírtam, a Szücsi próbált poénkodni, de ő is szomorú volt. Beszélt és beszélt, én néztem a szája mozgását, ép kezemmel markoltam jó meleg kezét, és arra – gondoltam, mennyire szeretem. Vigyél magaddal, sétálni szeretnék, elmenni egy erdőbe kirándulni, festeni, vagy csak a melledre borulva hallgatni, hogy pityeg a szívedben egy kismadár.

Milyen unalmas itt! Még az a hír sem dobott fel minket a Jolánka nénivel – a süket asszony tölem jobbra –, hogy új szobatársat kapunk. Egy idős néni, legalább nyolcvanéves. Eltörött neki is a lába, tolókosin gurították az új helyére. Gizike néni a neve. És nagyon sokat beszél.

Már tudom, hogy Gizike néni egy férjét eltemette a második világháborúban, mert légnyomást kapott, és betemette az a sok föld, ami fentről ráesett, és a második férje egyetemi tanár volt, tökéletesen beszélt angolul és franciául. Gizike néni nem fürdene meg senki kádjában, és ha telihold van, Cicelle hárfázik Dávidnak.

Reggel patália volt. Kiderült, hogy Jolánka néni az éjjel megszemjázott, ezért a sötétben kinyúlt a kis éjjeliszekrényére a pohár vízárt, és megitta a tartalmát.

Napvilágnál látta csak meg, hogy eredetileg Gizike néni protézise úszott a vízben, arról itta le a folyadékot.

Jolánka néni rögtön migrént kapott és hányingert, szidalmazta agg társát, miért az ő éjjelijén tartja a fogát stb. stb.

Legalább ez az üde színfolt feldobta kicsit a hangulatomat.

Két nap múlva leszerelnek a fregoliról végleg, és rendes gipszet kapok.

Szeretteim mindennap bejönnek nyüzsögni: hogyan, azt nem tudom. Anyu többször fehér köpenyben jelent meg (mint Hamlet atyjának szelleme), az ápolószemélyzetnek pedig azt állította, hogy a kettes belén dolgozik.

Meglátogatott már: Anyu, Apu, Nagy, Szücsi, Kati, Guszti, Móna, keresztszülők,

Piros bácsiék, Böske nénje, mert azt hitte haldoklóm, és egy utolsó pillantást akart vetni rám, Robi bácsi és neje.

Annyi virág van itt mellettem, öröm rájuk nézni. Négy nap, és hazamehetek! Legszívesebben charlestont járnék örömben.

Azt a hapsit, aki elütött, jól megbüntették, mert részegen vezetett.

Végre itthon. Drága Tomám itt szundít az ölemben, nem is gondoltam volna, hogy így hiányzik a kis piszok.

Van egy nagyon divatos, esztétikus mankóm, ezzel gyakorlom a járás nemes művészetét. Soha nem voltam tudatában annak, micsoda ajándék, ha két kéz mellé két láb is járul!

Borzasztó! Néha olyan gyomorideget kapok, hogy a falat tudnám öklözni, és szuggerálok csontjaimat, hogy minél előbb forrjanak össze.

Még a WC-n sem tudok egyedül produkálni. És az ajtót is nyitva kell hagyni, különben nem fér el a lábam!

Nagyon szórakoztató mindent közönség előtt csinálni! A Torna mindig megnéz. Hiába mondom: sicc, te dög! Annál érdeklődőbb. Ezért a mankóm mindig a kezemben van, és ha sokat néz, csak felésűjtök.

Azon izgulok, nehogy a Szücsi egyszer így meglepjen. Na, szép kis idill lenne!

A Szücsi mindennap átjön, és rengeteget beszélgetünk. Hozott fényképeket, videofelvételeket meg mindenféle relikviát, amit az USA-ban gyűjtött. A legapróbb részletekig beszámolt a mindennapjairól, hogyan laktak a kollégiumban, milyen volt az egyetem hangulata, milyen Boston karácsonykor, újévkor és egyáltalán.

Nagyon örülök, hogy nem változott semmit. Ha nincs mellettem, olyan kívánczóság van bennem utána! Szét kell tárnom az ujjaimat, de csak a levegőt barázdálom, őt nem ölelhetem magamhoz. Ha velem van, mindig mosolygok, és ő is így van ezzel. Rám néz a seprű szempillái mögül, olyan gyengéden, ellágyulva – rögtön végem. Meg kell csípni vagy a szemöldökömet kell ráncolni, hogy az a túlságos jó érzés a szívem táján nehogy kicsorduljon.

Hoppá, Zsófi! Mit is mondanak az optimista jelszavak? „Szerelmes vagyok belé, és ezt az érzést nem szégyellem.” Vagyis ezt komolyan kell venni.

Napok óta furdal a lelkiismeret. A Szűcsinek még mindig nem szóltam Gusztiról!!! Úgy félek! Mi lesz, ha megmondom?

Egész nap videóztunk. Egy videotékából jobbnál jobb filmeket hozott ki a Szűcsi, azokat bámultuk, amikor csengettek.

A Guszti volt az. Nem jó az ördögöt a falra festeni – futott végig rajtam a gondolat, és magamban ezért rögtön bocsánatot kértem mindkettőjüktől.

Guszti persze tudta, ki ez a fiú mellettem, és kicsit látszott rajta a feszültség. Azt hiszem, még mindig nagy hatással vagyok rá, jobban, mint egy átlagos barát. Talán tíz percig volt itt, kissé zavarodott viselkedése pedig láthatóan felkeltette a Szűcsi figyelmét. Aztán elment. Szűcsi kiengedte, és visszaült mellém. Közömbös hangon kérdezgetett egyet s mást felőle, én pedig úgy éreztem, itt a pillanat, jobb most megmondani neki.

– Tudod, régebben jártam a Gusztival. A Szűcsi láthatóan meglepődött.

– Mikor?

– Tavaly nyáron ismerkedtünk meg, a haverja még most is a Kati barátja. Mi is barátok voltunk, de ő belém szeretett, és azt hittem, te megharagudtál rám, amiért... szóval amiatt, hogy olyan hülyén sikerült a búcsúzkodásunk. Csak három vagy négy hónapig jártunk együtt, aztán eldöntöttem, akármilyen jó barátok vagyunk, ezt az érzéseimmel nem tudom összeegyeztetni. Szilveszter után szakítottam vele, mert éreztem, hogy csak te vagy.

Megkövülten hallgatott.

– Szóval míg én minden szabadidőmben rád gondoltam, addig te másik fiúval vigasztalódtál? Ezt akarod mondani?

– Nem, értsd meg, én csak... A barátom volt, nem úgy, mint te.

– Miért, én hogy vagyok a barátod? – kérdezte hidegen, és tudtam, igaza van. Akárhogy is szépítem a dolgot, ez tulajdonképpen megcsalás.

– Még csókolózni is alig csókolóztam vele – nyögtem, mire Szűcsi villámló szemmel felkiáltott:

– Mást nem akarsz elmesélni nekem?!

A bensőmben jeges tört forgattak, nem bírtam miatta egy mukkot sem szólni. Idegesen ropogtatta az ujjjületeit.

– Tudod, mindig azt hittem, hogy más vagy, mint a többi lány. Tisztább és jobb, vagyis te vagy a ZSÓFI, csupa nagybetűvel. Ne mondj semmit, ezen elrágódom egy darabig. A filmeket itt hagyom, majd átjövök értük két nap múlva. Vigyázz magadra. Szia!

Szokásos mozdulattal pusztit akart nyomni a fejemre, de félúton megállt a mozdulata, és csak a vállamat veregette meg.

– Akkor én most elmegyek. Hello! – és becsukta maga után az ajtót.

A hajótörött egy magányos szigeten nem érzi annyira egyedül magát, mint most én. Szűcsinek igaza van: bepiszkolódtam.

Itt volt. Visszahozta a leveleimet. ELMENT!

Két napja, hogy egy falatot sem tudok lenyelni. Szeretem ezt a könnyű kábulatot, amiben az időm telik. Tudatalattim adja talán, hogy könnyítsen rajtam.

Visszakerültem a kórházba... Most nem töri el semmi a testemben, csak valami itt belül új fájdalommal tölt el percről percre.

Az előbb csöpögött le az infúzióm. Már több mint egy hete nem ettem egy falatot sem.

Állítólag ez egy betegség, szép nevet is adtak neki az orvosok: anorexia nervosa. A Nagyi most ment el, nagyon sírt, és könyörgött, hogy egyek legalább egy kicsikét... Szegény Nagykám, hidd el, nem akarok rosszat, de egyszerűen belehalok, ha le kell valamit nyelnem!

Ezt nem hántásból teszem, kérlek, ne haragudjatok rám!

Nehéz ez a toll, vagy a kezem remeg?

Egészen vékonyka lett a karom. Az a tejszerű lebegés néha percekig körülvesz. Ó, de jó! Érzem, nemsokára eljön; előre vibrál tőle a bőröm. Most abbahagyom az írást, és teljesen átadom magamat a jó érzésnek. Vagyis a fájdalomnak.

Ma itt volt a Szücsi, és sírt. Az orvos azt mondta, 10 kg-ot fogytam.

Lehet, hogy mégsem lesz belőlem festő?

Egyre kevesebb erőm van írni: de a napló maradt az utolsó kapocs... ezzel bizonyítom Zsófinak, hogy még nem adta fel. Néha elfelejtem, miért bűnhődöm. Élek egyáltalán? Vagy csak álmodom? Anyu ma nagyon-nagyon sírt. Az ápolónők vitték el az ágyamtól. Megpróbálom, hátha enged a gyomromban a görcs.

Tegnap lenyeltem két kanál levest. Mindenki boldog. Soha nem gondoltam volna, hogy ennyire egyszerű mozdulatokkal ilyen örömet szerezhetek!

Ma éjjel újra el fogom mondani az optimista jelmondatokat.

Farkasétvágyam van! Mindent megeszem, amit elém raknak! Imádom a kalóriadús ételeket! – ha sokáig mondogatom, el is hiszem.

Elértem a bűvös 45 kg-ot. Újra itthon vagyok, rögtön bele is kezdtem egy képbe. A lelket próbálom megfesteni: az anyagot és az anyagtalant, ahogy átszövik, behálózzák egymást.

Ordít a magnó, a ruhám csupa olajfolt. Vagyis festék. Kezdek visszatálatni a régi kerékvágásba. Anyu és Apu kezdetben úgy bántak velem, mint a hímes tojással: Zsófikám, ne fáraszd magad, Zsófikám, készítek reggelit, ne mozogj, a lábadra húzom a papucsodat stb. stb.

Ma Anyu nyomatékosan felhívta a figyelmemet arra, hogy a könyvespolcon vastagon ül a por. Zsörtölődött és zsémbelt: mi lesz velem asszony koromban, majd a férjem takarít, ugye? Amikor azt mondtam: Világos –, becsapta maga mögött az ajtót.

Úgy örültem! Mindazonáltal teljes lelki nyugalommal folytattam a festést.

Átjött a Szücsi. Nagyon keveset beszélünk arról a kritikus időszakról, inkább csak nagyoltuk a témát. Szívesen repültem volna a karjaiba, de valami visszatartott. Mintha seb lenne kettőnk között, ami nem gyógyult be. Valamit tennem kell! Ezt éreztem egész idő alatt. Mielőtt elment volna, ezért a kezébe nyomtam a naplóm; ennél őszintébb senkivel sem lehetek!

Most kénytelen vagyok írólapra írni, de sebj. Hétfőre valami nagy-nagy meglepetést ígért. Állítólag elvisz kirándulni. Mit tud kitalálni, talán elmegyünk az Állatkertbe? Vagy a Vidám Parkba?

A Nagyinak udvarlója van! Igen mutatós, ősz hajú és szakállú bácsi. Nekem tetszik, a Nagyi pedig fülig pirul, ha előhozzuk Sándor bácsit.

Szerelmük bimbója a kis boltban foszlott ki, vagyis a bácsi mindig segített Nagyinak berakodni a szatyrába. Aztán egyre többet jelent meg „véletlenül” az utcában, ha a Nagyi sétált. Elkezdtek beszélgetni. Sándor bácsi virágot hozott, és megkérte a Nagyi kezét. Ezt kellett megérem! A Nagyi férjhez megy!

Ő ugyan még nem adott választ, előbb velünk akarta megbeszélni, de én biztosra veszem. Néha elmélázik, és könnyes lesz a szeme:

– Szegény Józsefem mit szól majd hozzá? –Nem mintha a nagypapának sok beleszólása lehetne, hiszen több mint tíz éve meghalt.

Sándor bácsi nyugdíjas asztalos. Éljeen! Legalább bekeretezi a festményeimet. Ezt az érvet mondtam a Nagyinak, és ez láthatóan utolsó csepp volt a meggyőzés poharában.

Az egész rokonságot meghívtuk a kézfogóra. Igaz ugyan, furcsa szemmel nézik ezt a kései virágba borulást, de el kell fogadniuk a tényeket. Olyan édesek a Nagyiék együtt!

A Kati egy butikban kapott állást! Na, szegény, szépen tölti a nyarat! Egész nap ül és olvas. A feje felett mindenféle csövek futnak, és hallani, ahogy kotyog bennük a víz.

A Mónát elviszik katonának! Szétzüllik a laktanya! Jövőre tervezik az eljegyzésüket. A Katival.

Hajnalban mindig felébredek, felülök az ágyban, és kifelé bámulok. Nézem az üres utcákat, a kocsisorokat a parkolóban, minden olyan nyugodtnak és békésnek tűnik.

Van két guberáló, ők szolgáltatják ilyenkor a műsort. Konkurálnak egymással, harcolnak a kukák újrafelosztásáért. Ma a kis fekete győzött, már fél ötkor odatolta a babakocsiját a személtreöntőhöz. Várom, hogy egyszer párbajt vívjak a piszkafáikkal.

Visszahozta a Szücsi a naplót. Letette az asztal sarkára, aztán belezútt a fotelba. Szívesen kérdeztem volna tőle:

– Na, mit szólsz hozzá? Legokosabbnak tartottam, ha magamba fojtom kíváncsi kérdésemet. Néha nagyon nehéz hallgatni. Ő sem szólt, csak nézett rám! A szoba túlsó végében ült, ezredévekkel távolabb, mégis nagyon-nagyon közelinek éreztem.

– Haragszol még? – suttogtam. Elmosolyodott, és átült mellém az ágyra.

Maga felé húzott és lehajtott fejemre szorította a száját.

– Dehogy haragszom, te kis buta... már egy héttel később jöttem volna, hogy összevesztünk, de akkor már... a kórházban voltál. Jaj, Zsófi, azt sohasem felejttem el! Ahogy ott feküdtél, a csuklód, a karod lila, az egész tested áttetsző. Állandóan az járt bennem: „Miattam, miattam!” Azt hittem, végleg elvesztettelek. De nem, most itt vagy mellettem, szoríthatlak, és ha éreztetni akarnám, mennyire szeretlek, széttörnél a kezeim között. Látod, hülyeségeket beszélek... dehogy tudnálak bántani! Vigyázni akarlak, védeni, mindentől és mindenkitől. Ugye, te is akarod?

Erre a kérdésre csak bólintani tudtam. Lehet, hogy mi egy életre összetartozunk?

Holnap lesz a Nagyi esküvője. Gyönyörű zsorzettblúzban és sötét kiskosztümben lesz, Sándor bácsi pedig galambszürke öltönyben.

Házasságkötésük után a Nagyinál fognak lakni. Sándor bácsi pedig eladja a házat, és új műhelyt épít magának Bertuska ólja mögött.

Piros bácsi kamerával rögzíti az eseményeket, hogy később annyiszor idézhessük fel, ahányszor csak akarjuk.

Böske néni és Jancsika már most megjöttek. A hallban fognak aludni a vendégágyon. Jancsika egész nap a tévé előtt ül, és nyomkodja a távirányító gombjait.

Az ünnepre való tekintettel rózsaszín szalagot kötöttem Bertuska héttokás fejceskéjére. Imádkozom érte, hogy megmaradjon, amíg a gazdi gyönyörködő pillantást vethet rá.

A menyasszony izgatottan készülődött. Én sminkeltem, noha először nem engedte, de* addig gyözködtem, míg hagyta, hogy egy csöpp gyöngyházfényű rúzszt kenjek a szájára, picit kiemeljem a szemét, és halványbarnás púderrel enyhítsem a ráncait. Gyönyörűen kifésültük és besütöttük ősz haját, utoljára igazítottuk meg a kiskosztümöt, és kinyitottuk az ajtót. Hangos ováció fogadta. (Legalább 50 rokon.) Sándor bácsi örömmel simogatta a szakállát, és karját nyújtotta neki.

Elindult a násznép a házasságkötő terem felé. Kocsiba szálltunk, természetesen az ifjú pár felcicomázott Trabantja pöfögött legelől. Akár egy álruhás virágosláda, annyiféle növényt erősített rá Sándor bácsi. Ha történetesen mezőn tartjuk az esküvőt, megtámadtak volna minket a tehenek.

Kb. az utolsó 500 méternél a virágoskert hirtelen megiramodott, ugrott kettőt, mint egy bakkecske, közben fekete füst szakadt ki hátsó orrlukain. Akár egy rockkoncert ügyeletes szexbálványa, úgy lépett ki a füstködből. Egyet nyekkent, és végképp leállt. A galamszürke vőlegény idegesen kiugrott, feltúrte gondosan vasalt szmokingjának az ujját, és felnyitotta a motorháztetőt. Mögöttük azok az autók, amelyek nem a násznéphez tartoztak, türelmetlenül dudáltak. A vőlegény feje egyre pirosabb lett; menyasszonya is kiszállt, ott tördelte mellette fehér kesztyűs kezecskéit.

A rokonok kitódultak járműveikből, és egészen kellemes kis dugót alakítottunk ki. Sándor bácsi mérgesen csapta le virágládájának tetejét, teljesen olyan hangja volt, mint ha orosz halkonzervet vágott volna a földhöz.

Egy mázsás kamionsofőr hosszú léptekkel közelített felénk, már féltem, hogy keresztben lenyeli a kisöreg, de nem. Megfogta az autót, kicsit megemelte, és egyedül felgurította a járdára, így végre szabaddá vált az út, a sietők elmehettek.

A rokonság gyorsan leparkolt az anyakönyvvezetőnél, és gyalogosan indultak vissza a Nagyiékért. Beültették őket az autóba, és hátulról öt markos férfi egészen a térig tolt.

Amikor megérkeztek, Sándor bácsi gentleman módjára kiugrott, és átlépdelt imádott Rozálkájához, hogy kitárja előtte az ajtót.

Nagyi kecsesen nyújtotta kicsi kezét, és Sándor bácsi kiségtette, majd csókot lehelt arcára. Nagyi szerencsére nem vette észre, hogy e csóktól és érintéstől nemcsak a keze lett olajos, hanem az arcának jobb fele is.

Beözönlöttünk a tükörfalú terembe, és elfoglaltuk a kihelyezett székeket.

Az anyakönyvvezető néni, átcsavarva nemzetiszínű zászlóval, egy természetes bonbonsdobozhoz hasonlított – díszcsomagolásban. Bekapcsolta a *Nászindulót*, az ifjú pár pedig kivonult a pulpitushoz. Egy pillanatig hitetlenkedve bámulta a Nagyi arcán leledző olajfoltot, de nem sokáig, mert rátévedt a szeme a vőlegényre, akinek nemcsak az arca volt olajos, hanem a ruhája is. Szépeket gondolhatott róluk.

Belekezdett az alkonyatról szóló fejtegetésbe, és hogy két ősülő galamb, ha találkozik, aztán fiókáik kíséretében együtt szállnak a dúcba, szívük könnyű, és csorog a könny a szemükből, mert nagyon szép az este a vakító nyári nap után. A sorok között többen felzokogtak, Böske néne többek között megint feltűnősködött, mert úgy sírt, mintha azt mondta volna: H...iá!

Annyira kellett nevetnem! (Meghatódás ide vagy oda.) A pezsgőivás közben az anyakönyvvezető hölgy véletlenül félrenyelt, utána szőrös maradt a torka. Diszkrét kis gucogásokkal próbálta leküzdeni a mellében háborgó indulatokat, de nem sikerült. Végül mély, farkasüvöltésszerű hangokat hallatva tombolta ki magát, mi elnézően hallgattuk. A Piros bácsi pedig filmezte.

Könnyek közt fejezte be a nagymonológiát, és megtörtént a gyűrűhúzás. A Nagyi ekkor nézett először a kezére, és látszott rajta, hogy a „szennyeződés” láttán majd elsüllyed szegyenében.

Kivonultunk. A virágosládát hagytuk ott parkolni, ahol volt, reménykedtünk benne, hogy érte jön egy sárga angyal.

Az újdonsült házaspárt betuszkoltuk a kocsinkba, és öten szoronkodtunk hazáig.

Átsétáltunk az étterembe, ahol terített asztalok vártak minket. Itt volt az egész família. Még a legkisebbet, Genovévát is elhozták, Robi bácsi különösen szimpatizált vele, ezért a nyakába vette, úgy lovagoltatta. Nem sokáig. Amikor bőséges nedvesség kezdett érződni a tarkóján le a zakójára és ingére, rögtön abba hagyta a játszadozást. Nem mertünk nevetni. Anyu elkérte a ruhát azzal, hogy kitisztítja, addig is adott Robi bácsinak egy csinos női kardigánt.

Rózsaszín bogyminták húzódtak végig a karján és az oldalán.

Vacsora után kezdődött a tánc, külön zenekarral. Jó kis falusi hangulat támadt tőle. Ahogy az énekes rákezdett, hogy „Föztem neked, kisangyalom, száraz babot eleget”, rögtön mintha mindenki megőrült volna egy kicsit. A csúcsot a „Dombon van a Csányi Tera lakása” című világsikernél értük el, ekkor a bácsik java részének fél keze a tarkóján volt, és csak fél kézzel rezgették a menyecskéket. Soha nem gondoltam, hogy ez a szívbeteg, érzelmeszedett, mindig fáradt korosztály ennyire bírja a mulatozást. Nekem kétszer le kellett ülni, míg Anyuék még teljében voltak az energiáiknak.

Az est fénypontja egy ötemeletes torta volt, amit a Nagyi és Sándor bácsi marcipán figurája díszített.

Imádom az orosz krém tortát!

Hajnalban indultunk csak oszlásnak, addig tartott a dáridó.

Két napig pihegtük az esküvő fáradalmait. Nagyiék most Lillafüredre utaztak nászútra.

A Nagyi indulás előtt elbúcsúzott Bertuskától, akinek a nyakában még mindig ott díszelgett az ünnepi masni. Egészen meghatódott a rózsaszín, zöld pöttyös szalag láttán.

Ha a memóriám nem csal, pöttyök eredetileg nem voltak a szalagon. Közelebb csaltam Bertuskát, és megdörzsöltem az egyik mintát. Miután megszagoltam a kezem, rájöttem, hogy öreg hiba volt.

Nahát! Nahát! Erre tényleg nem számítottam! Szücsi kölcsönkérte az apukája autóját, és leugrottunk a Balaton-partra. Farmerben voltunk mind a ketten – az ő külön kérésére –, nem értettem, miért.

Megálltunk egy tábla előtt, rikító betűkkel hirdette: Lovasiskola. Ez nem lehet igaz!! Boldogan ugrottam a nyakába, ő pedig átölelt és megpörgetett. Kézen fogva mentünk a tulajdonoshoz, és kibéreltünk két lovat. (Nekem különösen szelídet kért.)

Felültünk rájuk. Közelebb járok a valósághoz, ha azt mondom, a Szücsi felült rá, mert engem két lovász tolt fel. A meglepetés csak ezután ért; nem a karámban maradtunk, hanem kiügettünk terepre!

Erdőn át vezetett az út, Szücsi ment elől, én pedig megpróbáltam valahogy tartani vele az iramot. Egészen elszoktam a lótól! Fantasztikus érzés hallgatni kancám zihálását, látni fekete sörényét... Szücsi egy karcsú lábú deresen ült, ha nagyon lemaradtam, visszafordult, kicsit megpiszkálta a lábamat az ostorával, és ismét elugratott.

Az erdei úton sárga jelzés mutatta, merre menjünk. Kiszáradt patakmeder, korhadtt fatörzs keresztezte pályánkat, lovam nem törődött azzal, kit visz a nyergében, teljes lelki nyugalommal vette az akadályt. Igaz, nekem nem is volt más dolgom, csak az, hogy kapaszkodjak. A visításomtól azért megriadt néhány vadgalamb a fán.

Felébresztettünk egy csapat heverésző őzet, riadt csörtetésük recsegve törte a bozótost. Csupasz törzsű fák oszlopcsarnoka keresztezte a látómezőnket, izzadságunkkal a természet előtt áldoztunk. Áhítatos csend foglalt magába minket, mintha valódi templomban járnánk, csak a paták tompa bufogása hallatszott.

Egy kis tisztáson megállapodtunk, és a Szücsi lehalászott a Dombi hátáról (ez volt a kanca neve).

Kiterültünk egy fa tövében, és eszegettük a Szücsi által csomagolt szendvicseket. (Meg kellett állapítanom, hogy mindenre gondolt).

Amikor befejeztük, közelebb kúsztam hozzá, átkaroltam, és a vállához hajtottam a fejemet. Eddig ha valami jó történt velem, mindig utólag jöttem csak rá arra, milyen szép volt, és hogy az talán boldogság, közben, míg az esemény tartott, nem voltam tudatában az állandó aggodás miatt. Most próbáltam szakítani régi énemmel, behunytam a szemem, nem gondoltam semmivel, csak átéreztem a közelségét, a szeretetünket, a szerelmünket. Ha imádkozni tudnék, teljes szívvel mondanék köszönetet a boldogságért. Ha megsimogatja a kezemet, borzongás fut rajtam végig, és a szám önkéntelenül nyílik meg az övé előtt.

Visszafelé versenyeztünk. Egymás mellől „lőttünk ki”, és megeresztettük a gyepőlőszárat. Indián harci üvöltéssel ösztökéltem szegény Dombit, de Szücsieknek csak néhány perc erejéig tudtunk a nyomában maradni.

Egy órán át tartott a boldogság, de sokkal többnek látszott: mintha időtlenné váltunk volna az erdőben, állandóvá, mint a mulandóság és a megfoghatatlan.

Amikor eljöttünk, szívünk dobbanását hagytuk a fák között keringeni.

Vacsoráztunk egy csárdában, cigány húzta fülünkbe a nótákat, aztán sétáltunk a tóparton.

A Nap éppen lebukni készült. Szemben a kúpos hegyek között, halovány vattapárnák mögül vörös képe utoljára kacsintott ránk. A két part közé széles sávú aranyhidat vert, melynek fényességét csak egy magányosan úszó vadkacsa zavarta meg.

Sokáig néztünk a vízen egy hánykolódó náddarabot: hogyan rohamozzák, 'tépegetik a hullámok, míg ki nem sodródik a partra. Szórakozottan nyúltam érte, hideg cseppjei végigfolytak a kezemen, mire Szücsi elvette tőlem, és visszahajította a zöldben csillogó Balatonba.

Míg az autó felé sétáltunk, recsegve omlott porrá lábunk alatt az aranybarna avar.

ISBN 963 11 6864 6

ROBINSON

Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó, Budapest

Felelős kiadó: Sziládi János igazgató

Alföldi Nyomda (7326.66-15-2), Debrecen, 1992

Felelős vezető: Szabó Viktor vezérigazgató

Felelős szerkesztő: Balassa Anna

Műszaki vezető: Török Károlyné

Képszerkesztő: Zigány Edit

Műszaki szerkesztő: Rucsek Andrea

Terjedelem: 7,81 (A/5) ív. IF 6628